

От автора на „Мъже в черно“

СТИВ ПЕРИ

Инфопаяк

В СВОЯТА ПАЯЖИНА ОТ
КОМПЮТЪРНИ ЛЪЖИ ЕДИН
ПАЯК ВИСИ НА КОСЪМ

СТИВ ПЕРИ ИНФОПАЯК

Превод: Владимир Зарков

chitanka.info

Венчър Силк е Инфопаяк — наемен лъжец, който захранва мрежата със сензационни новини. Когато космически кораб се разбие или чуждопланетен вирус се измъкне от карантината, Силк манипулира информацията за публична консумация. Той се чувства чудесно в кожата си, докато някой не убива гаджетото му.

Паяка се озовава в мрежата на свръхтехнологични преследвачи, чуждопланетни агенти и хладнокръвни убийци, без дори да знае защо.

Ключът към истината е привлекателна тайна агентка, която обръща живота и чувствата му наопаки.

БЛАГОДАРНОСТИ

Буквално всеки, към когото съм се обръщал някога за помощ при писането на роман, се отзоваваше с готовност. Всъщност повечето хора, с които общувам, са си такива — имат голямо желание да направят за другия каквото могат, стига да бъдат помолени както подобава. Списъкът този път включва и онези, които много мило ми отделиха от времето си, и другите, които ми помогнаха, без сами да знаят това.

Благодаря на Дон Уилямс, Винс Колър, Майкъл Рийвз, Джийн Нагър, Рей и Джийн Ауел, Денис и Ан Чапмън, Брус Кембъл, Нанси Хенри, Керъл Таб, Дик и Ан Тилдън, и разбира се, на обичайните заподозрени — Стеф, Дал, Леана и на прекрасната Диана.

Вкусете резултата, приятели.

*„Най-големите лъжи винаги крият някъде
в себе си най-великите истини.“*

Р. Хоуъл Хардинг

*„Най-добре съм, като не се спирам на едно
място.“*

Сънданс Кид
(По Уилям Голдмън)

1

Силк беше под душа, когато работният му пулт писна — гръмко и накъсано като двутонова сирена, сякаш разтресла цялата бърлога.

— Гадост!

Награби хавлия и се втурна мокър към пулта. Строго погледнато, не беше на работа, само че все такъв късмет имаше — щом се пъхнеше под душа, пултът започваше да се държи като „еднорък бандит“ в Лас Вегас.

Погледна още щом сви зад ъгъла.

— Ама какво?!...

— Произшествие втора степен със совалка — изрече невъзмутимо женският глас на компютъра.

Разправяха, че немрежовите биопати нямат вградено чувство за хумор, но на Силк такива не му минаваха. Направо чуваше сподавения кикот. Не се съмняваше и че тя знае как му попречи да се изкъпе. Когато беше в добро настроение, наричаше я Кухоглавка. Вкиснеше ли се, идваше му вдъхновение за по-сочни епитети.

Май беше изключил защитата на прозорците снощи, щом върху пулта се мъдреше гущерче. Когато го видя, животинчето се шмугна обратно към прозореца и слънчевия ден в Мауи.

Силк тръсна глава. Мозъкът му още не го биваше. Нито душ, нито кафе. Така му се падаше, като се кокореше до късно и разчиташе само да си мързелува в почивния ден. По-добре да се настрои за работа.

Втора степен — значи совалката беше в непосредствена опасност, но без да застрашава населени райони. Какво лицемерие са тези служебни кодове...

— Божичко... Давай го насам!

Просна хавлията на стола и седна. Нахлузи тънката проводяща рамка на главата си. Пластмасовите клеми на паметта се притиснаха към слепоочията му, оптическите приставки кацнаха над очите, а преките звукоизлъчватели се нагласиха удобно на костта зад ушите му.

— Линия или виртуално?

— Първо линия.

Холопрожекцията сякаш разцъфна мигновено пред него — плътен призрак, през който все пак можеше да вижда пулта. Имена, номера, данни, таблици минаваха пред очите му в няколко слоя, оцветени за по-удобно ползване. Съсредоточи се върху най-близкия слой, изцяло в червено, който веднага стана по-бавен, за да се приспособи към движенията на очите му.

Полет 113, совалката „Хавайска звезда“ по рейс от междузвезден лайнер до Земята. Прекъсната връзка с наземния контролен център, повредено управление на десните и задните задкрилки. Злополучният космически сандък се премятеше неуправляем в атмосферата. Резервният компютър също се бе скапал. Всеки опит да се измъкнат от атмосферата би завършил с още по-устремно забиване в повърхността на планетата. Всъщност екипажът вече опитал това последно средство, с което само влошил положението. Твърде мрачни новини.

Данните минаваха пред очите му. Пътници — 416, екипаж — 6 души. За тях съвсем скоро всичко ще е в минало време.

— Постъпват запитвания от медиите — съобщил компютърът.

— Бързичко са надушили. Ти ли се изпусна?

— Не е от мен. Да ги оставя ли на изчакване?

— Ами да. Сега ми пусни виртуалното.

Появи се ново изображение — симулация, изградена върху архивни файлове, данните от комуникационните спътници и все още постъпващата информация от самата совалка. Приемаше я космопорт Мауи в другия край на острова. Може би някой бе успял да прехване насочения лъч. Случваше се, стига да знаеш точно къде да търсиш. Совалките на компанията използваха кодове, разбира се, но каквото един компютър успява да скрие, друг пък може да открие. Ставаше всеки ден...

Совалката всъщност представляваше подобие на овален конус с криле и опашка, имаше допълнителна топлоустойчива обвивка на долните повърхности. Но сега се премятеше неуправляемо в атмосферата и по нея се нагриваха места, които съвсем не бяха предназначени за това. Слабото оранжево сияние тук-там стигаше до яркожълто. Силк доближи изображението и сякаш се носеше до осакатения кораб. Струваше му се, че наблюдава голям падащ камък.

— Каква е вътрешната температура?

— Сто седемдесет и четири градуса по Целзий. Нараства непрекъснато.

Силк рязко изпусна въздуха от белите си дробове. С пътниците е свършено. Дори ако Господ изведнъж реши да хване совалката и да я отпусне нежно на земята, никой не би могъл да оцелее в такава фурна.

Ама че гадост...

— Къде и кога ще се забие?

— 20 градуса и 36 минути северна ширина, 154 градуса и 45 минути западна дължина. След приблизително 208 секунди, в 8 часа и 31 минути местно време.

— Изключи виртуалното, пусни отново инфолинията. Дай ми карта.

Образът трепна и се промени. Появи се карта на Големия остров, край нея плавно се нижеха числа и таблици. Силк поклати глава. Още нямаше девет сутринта в почивния му ден, а трябваше да се занимава с твърде сериозна криза. Както изглеждаше, препечената крилата кутия щеше да се гмурне на стотина километра северно от Хило, далеч от сушата. Транспортният контрол сигурно вече е разчистил района от всякакви надводни съдове. За всеки случай. Миналата година парче космически боклук колкото юмрук се забило в дома на някакъв тип и го убило на място, както си спял до жена си, без тя изобщо да пострада. Жената чула трясъка, после я опръскало нещо мокро и лепкаво. Обърнала се и що да види — партньорът ѝ вече бил без глава. Според уж достоверната версия, която Силк чу, вероятността била само едно на десет милиона. Противниците на проникването в Космоса направо пощуряха от кеф.

„Ей, момче, стига си сънувал наяве, имаш работа!“

— Пусни ми Лъжлата.

— Това е неофициално обозначение и корпорацията настоява служителите да избягват употребата му.

— За Бога, Кухоглавке, не ми набивай чиновнически тъпотии точно сега! Добре, свържи ме с биопата на управлението на порт Мауи. И не ми пробутвай холото на белокоса баба, с което се явява оня боклук.

— Имаш линия с биопатичния компютър на управлението на порта.

Зазвуча топъл женски глас с нотки на мъдрост, натрупана с възрастта.

— О, Венчър Силк, вече очаквах да ми се обадите.

— Имаш данните за „Хавайска звезда“, нали?

— Да. Каква злополука! Истинска трагедия за пътниците, екипажа и техните близки.

Оставаха още три минути до падането, но всичко беше свършено. Кажете „здраси“ на костеливата дама с косата, приятели...

— Така си е. Дай ми параметрите на историята.

Посланието на Лъжлата пълзеше по невидимия екран, който собственият компютър на Силк създаваше за него във въздуха на кабинета. Разпечатката излизаше със същата скорост. В стаята се усещаше особена миризма. Дали пък гущерът не е се изсрал, преди да изчезне? Дребното животинче беше на перваза и се колебаеше накъде да поеме. Чудно, че тук не се е напълнило с мушици. Как можа да забрави защитата? Или пък Мак я е изключила, преди да излезе? На нея ѝ харесваше да вдишва океанския бриз, без защитата да прецаква носените от него йони.

— Две възможности — дуднеше Лъжлата. — Първата е злополука, втората — умишлен саботаж. В първата категория попадат повреди в оборудването, човешка грешка или съчетание на двата фактора. Оборудването включва механични, биопатични, електронни, софтуерни и други подсистеми.

Силк тръсна глава. Тъпата Лъжла всеки път го засипваше с тези говна. Знаеше наизуст всички оправдания при злополука, сега очакваше да научи само какви са желанията на корпорацията за този случай, кое извъртане на фактите ще ѝ е най-удобно.

— ...Човешките грешки включват екипажа на кораба, наземния контрол, орбиталния контрол, пътниците, неоторизирани лица...

Нима още не са проумели, че се е научил да си върши работата? Беше на трийсет и две, вече пет години тъчеше паяжините си за корпорацията. Можеше да се справя с медиите, с всяка друга корпорация или агенция, пожелала да си пъха носа, дори с правителството при нужда. В собствените си очи Венчър Силк беше един от най-изкусните паяци в бизнеса. Умееше да приспива тревогите на баламите, поне що се отнася до всекидневието на порт Мауи, втория по големина терминал в южния тихоокеански регион на

„Интерлинк“. Копелетата трябваше просто да си кажат какво искат, а не да го поучават като първолаче всеки път...

— „Хавайска звезда“ падна в океана — намеси се неговият компютър най-делово.

— Мамка му! — изсъска Силк.

Ония клоуни техничарите щяха да разнищят постъпилите от корабния компютър данни и може би накрая щяха да разгадаят причината за нещастieto. А може би не. Разбира се, беше много важно да успеят. Никой не копнееше совалките да падат като градушка. Но за него в момента само едно нещо имаше значение — какво да каже на хората. Медиите вече чукаха на вратата му, поне в преносния смисъл. Време е Лъжлата да спре с тези брътвежи „или-или“, за да оправи и той нещата. Току-виж, останат му няколко часа да поразпусне. Жал му беше за хората в совалката, но сега трябваше да си върши работата, да обработи информацията. Представяше си истината като къс самородно злато — можеш да го изчукаш до тънък лист, да го усучеш на жица, каквото ти хрумне. В умели ръце истината беше извънредно податлив материал. Дано Лъжлата най-сетне си извади пръста от задника, образно казано, и Силк ще има време да превърне нещастieto в победа. Или поне не би допуснал то да лепне петно върху безупречното име на корпорацията.

Ще пипа по-бързичко и пак ще успее да поплува или да отиде на стрелбището. Хайде де!...

— ...или саботаж — завърши Лъжлата.

— Ясно. Прекъсни линията.

Полупрозрачният екран се стопи във въздуха.

— Кухоглавке, дай ми списъка на пътниците и екипажа с отпратки към криминални досиета от какъвто и да е вид. Също и установените им връзки с криминално проявени лица, извършили по-тежки престъпления.

Докато суровите данни се редяха по групи и ключови думи, Силк забъркваше сценария. Добрият паяк — а той не се притесняваше от обидния прякор — използваше истината в колкото се може по-големи количества. Дай на баламите нещо, което да проверяват до припадък. Все някога ще се уморят и ще преглътнат останалото. Естествено, пак ще остане място и за подозрения, но в системата постъпваше толкова

информация всяка секунда, че никому не беше по силите да я смели и осмисли.

— Брайс Ксонг от „Светкавични новини“ се нареди шестнайсети в списъка от представители на медиите — съобщи компютърът.

— Твърде мудро е реагирали — подсмихна се Силк.

Плъзна поглед по нижещите се редове. Вържано нападение. Слабичко, ще го използва само в краен случай.

— Може би Ксонг е наясно, че го предпочиташ, затова не е бързал прекалено — отбеляза Кухоглавката.

Вероятно беше така. Взаимно си пробутваха добре смлени инфомръвки, пък и Брайс доста го биваше в шахмата. Никой от двамата не успяваше да изпревари другия с повече от две партии в безкрайния им мач.

Хм, един от жителите на колониите е бил арестуван веднъж за проваляне на митинг под въздействието на дрога. Не, и това не е достатъчно.

— Запитване от вътрешните контролори.

— Да им го начукам! Ще почакаат.

Хайде, Силк, ако и касапите на корпорацията успеят да извъртят номера преди теб, значи си станал тромав като Ксонг...

Аха! Ето го! Жена от екипажа имала брат, арестуван за продажба на наркотици. Историите с наркобандите винаги имаха успех. Готово!

Силк изложи набързо сценария на Кухоглавката, тя пък можеше да го предаде на касапите за окончателно излъскване, но основното вече беше ясно. И на ония смотаняци трябваше да остави някакво занимание — променяха по някоя думичка, за да си заслужат парите, но на него не му пукаше.

— Добре, сега ме свържи с Ксонг. И ми пусни черновата на съобщението.

Четеше, докато чакаше компютърът на Ксонг да го открие. Репортерът сигурно се измъкна по спешност от тоалетната, защото мина почти цяла минута. Макар и на една възраст, различаваха се много — Силк беше висок и строен, а Ксонг нисък и трътлест. Май единствените физически упражнения, които новинарят си позволяваше, се състояха в разходки до хладилника за поредната бира. В естествено черната му коса се мъдреха фосфорнозелени кичури. Силк смяташе, че това е опит Ксонг да се хареса на по-младите си

гаджета независимо от пола им. Репортерът не се отличаваше с прекалена придирчивост в това отношение.

— Вен, как е, брат'чед?

— Все същото, Брайс. Днес уж бях в почивка.

— Животът е вреден, готин. Централната ви машина пак ме препрати към теб. Я ме откряхни защо храните рибите в океана с толкова скъпи гозби, а?

Силк се ухили неволно.

— Така си намаляваме данъците. Като съборим още две-три совалки, ще получа тлъста премия.

— Мой човек, сбъркал си занаята. Да беше станал комик. Хората искат да знаят какво се случува, а пък аз имам още няколко минути, за да се включа в мрежите. Хайде, разправяй.

— За съжаление е саботаж. Според нашите вътрешни източници, помощник-пилот е въртяла жесток семеен бизнес с нелегални дроги. Може да е настъпила якудза по мазола. Проверяваме старателно, за да сме сигурни, но засега изглежда разчистване на сметки. Лошото е, че когато мацето си го е отнесло, случайно е имало цяла совалка около нея.

Ксонг цъкна с език.

— Гадост. И произшествието е тежко, макар да са пострадали почти само жители на колониите. Пусни ми текста.

— Вече е по линията.

— Аз го виждам пръв, нали?

— Брайс, наскърбяваш ме. Какво като си шестнайсети на опашката, трябва ли да ме обиждаш?

Кръглото лице на екрана се разплу в усмивка.

— Стига си ме занасял. Вместо кожа имаш броня като боен кораб. Да не беше Мак, никой нямаше и да си приказва с теб. Пешка на е3. Край.

Ксонг изчезна от екрана. Силк каза засмян на компютъра:

— Дай му две минути и осведоми останалите по реда на обажданията. И започни нова игра. Началото е на Ксонг за белите — пешка на е3.

— Той е твърде скучен играч — отбеляза Кухоглавката. — Дебютният му репертоар не се отличава с разнообразие.

— Ей, нали ме побеждава в почти половината партии!

— Ти също не играеш особено интересно.

— Да бе, точно от критиката на един биопат имах нужда. Отивам да се доизкъпя.

Стана и се протегна. В соления дъх на океана вече не се надуваше вонята, оставена от гущерчето. По улицата мина бус, пълен с туристи. Неколцина го забелязаха и зяпнаха. Силк им махна весело. Преди да им свърши почивката, половината ще се щурат голи насамнатам и ще се наслаждават на тропическия въздух. И ще изгарят на петна, където са забравили да се намажат с УВ-блокери.

Обърна се и тръгна към банята.

— Имаш сладко дупе — подхвърли Кухоглавката.

— Вярно си е, но ти откъде знаеш?

— Мак все това повтаря. Ти като комплимент ли го приемаш?

Силк се разкикоти.

— Ами да. Отивам да си доизмия сладкото дупе, ако нямаш нищо против, после ще прескоча до стрелбището. Остане ли ми малко време, ще поплувам.

— Вземи си комкартата.

— В почивка съм!

— Нищо. Вземи я.

Той изпръхтя грубо и влезе в банята.

2

Стрелбището на Хана беше малко встрани от маршрута на бусовете, четири километра южно от града в посока към Седемте свещени езера.

От този участък нататък пътят беше доста неравен — туристическото бюро се грижеше да не е прекалено добре поддържан. Така бусовете се клатушкаха цял час, докато изминат десетината километра до най-близките езера. На туристите много им харесваше. Първите бели хора, попаднали на това място, както винаги бяха сбъркали сериозно. През дъждовния сезон имаше не седем, а трийсетина езерца, пък и никой не бе установил безспорно, че коренните жители са ги смятали за свещени.

— Ей, скопеният, как я караш?

Силк забрави туристите и се усмихна на Кофи, отговорника на стрелбището. Беше як мъжага, широк почти колкото и висок. Повечето от прадедите му били кореняци, затова зъбите му лъщяха особено ярко на мургавото лице. Черната му коса вече се прошарваше полека — беше поне с десет години по-възрастен. Силк вярваше искрено, че не е срещал по-сърдечен човек от него, дори не обръщаше внимание на ужасния одеколон, с който Кофи се поливаше обилно — смърдеше на ферментирал вишнев сироп.

Контролният пункт на ограденото с мрежа под напрежение стрелбище не беше нищо повече от заслон на дебели опори. Имаше и подвижни щори за защита от дъжд, но Силк не бе виждал досега Кофи да ги използва. Над самото стрелбище също имаше навес, макар да беше открито от двете страни. Единствените солидни постройки бяха тоалетните и оръжейната, която приличаше на старомоден банков трезор. В нея прибираха арбалетите и стрелите. За по-мощно оръжие се изискваше разрешително и въпреки това беше обичайно всеки да си го държи на стрелбището.

— Ей, Кофи, какви ги разправят за теб? Твоята си купила сканиращ микроскоп, та най-после да ти намери пишлето. Вярно ли е?

Смехът на здравеняка отекна като далечен гръм. С някои хора Силк играеше шах, с други се обиждаше на мъжественост.

— Виж какво ще ти предложи — подхвана добродушно Кофи. — Като ти дам мишената, върни ми я после, бива ли? Няма смисъл да я хабим. Ще я използва някой друг след теб, защото няма да има дори една дупка.

— Старче, ако паметта не ме лъже, миналата седмица надминах твоя най-добър резултат.

— Да бе, ама аз стрелях с лявата ръка и си бях затворил очите.

Размениха си усмивки, щом приключиха с ритуала. Силк пхна картата си в процепа на скенера и зарешетената врата се плъзна встрани. Кофи го придружи до оръжейната, набра кода на вратата и извади арбалета му, десет стрели и пачка тренировъчни мишени.

— Отиди на пета пътека. Към единайсет ще дойдат учениците.

— Благодарско, брато. Махело.

Силк остави сака и оръжието си на масата и отиде да сложи мишените. Вече не използваха пресована слама за предпазна стена, а дебели парчета изкуствен материал, почти същия като онзи, с който застилаха игрищата.

Стрелбата с арбалет бе претърпяла какви ли не изменения, докато се отделят трите основни разновидности, две от които влизаха в програмата на олимпийските игри. Имаше прецизна стрелба, при която седналите стрелци се целеха от десет метра по изхвърляни от сгъстен въздух мишени. За да им се зачете попадение, трябваше да улучат кръгче, не по-голямо от чинийка. В тази дисциплина оръжията бяха слабовати, стрелите — тънки и леки. Май я предпочитаха хора, склонни към запек и хемороиди. Стреляха си, придърпваха обратно мишената и повтаряха. Често се случваше добър стрелец да забие пет стрели поред в дупка с размерите на монета. Най-умелите можеха да ударят едно и също място с десет стрели, ако бяха във форма.

Втора беше стандартната класа. В състезанията се допускаха само най-обикновени арбалети с прости мерници. Поради извънредно строгите ограничения в тях би могъл да участва и всеки опитен войник от четиринадесети век.

А Силк беше майстор на полевия многобой. Неговите правила бяха като в състезанията със спортни лъкове — мишените се разполагаха последователно на различно разстояние, от двадесет и пет

до сто и петдесет метра. В многобоя нямаше ограничения за силата на арбалетите и те приличаха на предшествениците си не повече, отколкото магнитно-левитационен влак на волска каруца.

Основната ложка на неговата играчка беше от японска найгрокерамика — стандартно изпълнение на „Колер“, но олекотена за равновесие и с омекотител от ортогел на приклада. Самият лък беше от пресукани карбонексови нишки, формовани под високо налягане и допълнително струговани с микроскопична точност. Тетивата представляваше синтетична паяжина, увита около основа от сплетени полимери. Захранваният с батерии механичен ударник „Ауел“ бе допълнен и с ръчен спусък за онези, които изпитват нужда сами да зареждат оръжието си, също и за разсеяните, оставили акумулаторните батерии да се изтощят. Арбалетът имаше сила на опъване четиридесет килограма плюс-минус двадесет грама на морското равнище и при относителна влажност петдесет процента. Имаше и холоприцел „Таско“, опростен вариант на системата, прилагана в космопортовете за приземяване на суборбитални кораби. При състезания и тренировки се използваха едни и същи стрели — основа от титан, връх и накрайник от неръждаема стомана, а перата бяха от възстановяваща формата си пластмаса.

В такъв вид съвременният арбалет беше точен почти като огнестрелно оръжие. Цялата система струваше повече от заплатата на Силк за два месеца. Още не можеше да мечтае за сериозно представяне на олимпиада, но след година-две и тренировки до побъркване — кой знае... Ако денят му беше добър, можеше да надстреля когото и да било на Хаваите. Само Кофи го притискаше от време на време. Както и проклетото пуберче от Оаху, но Силк вече подозираше, че си има работа с полуандроидче. Хлапето още беше на шестнайсет, но научеше ли се на търпение, щеше да остави далеч зад гърба си всеки друг на цялата планета.

Силк постави мишената си в рамката. Е, все някой ден и енергията ще се раздели поравно навсякъде и тогава край с Вселената. Защо да се гризе отвътре заради бъдещето? Важно е какво става днес. Виж какво се случува с онази совалка, тъпкана с туристи от другите планети — едва ли някой се е събудил сутринта с мисълта, че това е последният му ден.

Обикновено той не си падаше по сравненията и метафорите, но ако някой би решил да се заяде с него, сигурно щеше да каже, че животът му е като стрелбата с арбалет — точен, под контрол, право в целта. Всичко си е на мястото и върви както трябва, съвсем логично и разумно. Беше като стрела в полет, която още не е достигнала горната точка на дъгата и се е устремила напред.

Вървеше по грижливо окосената трева към стометровите мишени. Забеляза, че вятърът се е позасилил. В небето имаше само няколко облачета, но трябваше да внимава с тях. Сенките играеха лоши номера в прицелването дори с поляризатор на светлината.

Постави и последната мишена и се върна на стрелковата линия. В полевия многобой се започваше с най-далечните мишени. Така уж трябваше да се имитират условията в истинска битка, но това вече звучеше твърде изсмукано от пръстите. В свят, където повечето болести бяха премахнати и злополуките си оставаха втората основна причина за смъртта след старостта, отношението към убийствата беше крайно наежено. В момента Кофи гледаше някакво забавно холошоу само защото Силк беше единствен на стрелбището. Появеше ли се втори, мъжаката веднага щеше да се захване със задълженията си на отговорник. Пострадаше ли някой случайно, част от вината щеше да падне върху Кофи — или би отнесъл тежка глоба, или би поседял зад решетките заедно със смотаняка, пуснал злополучната стрела. Самият Силк одобряваше системата. Когато разпределяш отговорността върху повече хора, всеки внимава и първо мисли, вместо да прави глупости. На него му се наложи да мине тримесечен курс, преди изобщо да го допуснат до истински мощен арбалет.

Сложи си ръкавиците и очилата. Направи дихателните упражнения, съсредоточи се и през следващите пет минути се постара да прочисти съзнанието си от всякакви мисли. Нищо не биваше да разсейва стрелеца.

Когато се почувства готов, взе арбалета от масата.

Свърши тренировката, преди да се появи училищният отбор. Кофи се бе преструвал през цялото време, че не го наблюдава, и чак сега отмести поглед от холоекрана.

— Улучи ли нещо?

— Нищо особено. Духаше поривист вятър, облаците ми пречеха да се целя. Скапана работа.

— Ясно. Сигурно имаш и мускулна треска, а показалецът ти се е схванал.

— Да ти го набутам.

— С к'во бе? — ухили се Кофи. — Чух, че като искаш да си го намериш, за да пишкаш, викаш спасителите от плажа. Хайде, брато, изплюй камъчето. Колко изкара?

— О, мижави четиристотин деветдесет и осем точки...

— Как пък не! На теб и кучето ти е самохвалко!

— Нали ти казах — вятърът ми пречеше.

— Сетих се, трябва да е бил оня вълшебен вятър кокуа, дето сам праща стрелите в мишените. Четиристотин деветдесет и осем, а? Що не ме цункаш отзад?

Силк се засмя до уши. Постигна майсторски резултат. Само два пъти го бе надминавал. Веднъж на континента удари пълни петстотин и се надстрелва допълнително с Енцо Спирели. При двестаметровите мишени Спирели го надмина, но пък той и без това си беше шампион на Северна Америка. Прониза всичките шест, обаче и Силк не се изложи — улучи четири. Днес също нямаше от какво да се срамува.

За да сипе сол в раната, той добави:

— Имам нужда от нова тетива. Старата взе да ги праща напосоки.

— Тъкмо получих десетина нови-новенички. Искаш ли аз да ти я сложа?

— Ха! Така ще я нагласиш, че да ги пускам право в океана. Сам ще се оправя.

С разрешение на отговорника всеки можеше да си вземе арбалета за поправка, но не биваше да го задържа повече от ден-два. Разбира се — никакви стрели. И без това в момента Силк имаше вкъщи петдесет, на които сменяше стандартните пера, а и цял пакет ловни стрели, остри като бръснач, които Мак му подари за колекцията. Бяха поне на сто години, направени от въглеродна стомана, и човек можеше лесно да се пореже на тях, ако не внимава. Не беше вманиачен колекционер като някои негови познати, но имаше чудесни екземпляри, дори дървена стрела с каменен връх от 80-те години на деветнадесети век, придружена със сертификат, че е изработена от

индианец в Северна Дакота. Тази малка скъпоценност му струваше почти колкото целия арбалет.

— Удари един палец на скенера — каза Кофи, после набра серийния номер на оръжието. — Ей, сега да не почнеш да трепеш горките туристи, защото те мъчи полова немощ!

— А, не бях аз оня, дето направи само четиристотин осемдесет и четири точки миналата седмица. Нямам си проблеми.

— И кучето ти лъже — напомни мъжагата.

Силк се прибра в бърлогата, затвори на сигурно място арбалета и сака, после сграбчи една хавлия и нещата си за плуване. Тръгна пеша към Червения плаж. Мина по старата пътека край големия хотел. Туристите май бяха слепи, щом не успяваха да я открият. На Червения плаж никога нямаше навалица.

Слезе по склона към водата. По краката му имаше по-скоро дребни камъчета, отколкото пясък, но цвета си го биваше. Навътре стърчаха скали и край тях се гмуркаха четирима-петима с шнорхели. Само един от тях не беше блед — или местен, или някой с достатъчно свободно време да се забавлява.

Силк се съблече, надяна бандажа, сложи си наочниците, напръска се с UV-блокери и наджапа във водата. Макар да беше ноември, на плиткото океанът си оставаше топъл. Пое си дълбоко дъх, набеляза си мислена линия и заплува в ленив кроул. Тук вълните почти не се забелязваха. Виждаше добре дъното, няколко тропически рибки колкото човешка длан се навъртаха край него. Отначало Силк плуваше гол, но още първото ято рибки го отучи от това. Проклетите изчадия обичаха да захапват всичко висящо.

Изплуваше напред и назад по петдесет метра и когато мускулите му се загряха, ускори темпото. Успяваше да избегне повечето гмуркачи, макар че едва не се блъсна в някакъв дебелак. Голяма напаст бяха тези туристи. През почивния сезон човек не можеше да шавне, без да се спъне в някой от тях. Разбира се, възможността да плуваш през месеците, когато хората на континента газят в еднометрови преспи, си струваше дребните неудобства. И дъждовете тук бяха топли. В бърлогата на Силк дори нямаше отопление. От пет години

живееше в Хана и нито веднъж не почувства липсата му. Нито пък му трябваше охладител.

Погледна си хронометъра. Плуваше вече двайсетина минути. Още толкова и излиза. Ще хапне набързо, може и да подремне. Мак ще се прибере най-малко след четири часа. Могат да се повъргалят в леглото, да скочат набързо под душа и да излязат за вечеря навън.

Ако не се брой произшествието сутринта, денят беше страхотен.

Силк подмина отново дебелака. Човекът размахваше усърдно плавниците си, често и във въздуха, затова не извличаше много полза от усилията. Снимаше с холокамера дъното, рибите, понякога я насочваше и към някаква жена, която бе предпочела да плува гола, само по наочници и плавници. Беше достатъчно привлекателна, макар и малко прекалено пищна според Силк.

Той се ухили.

3

Дремеше, когато Мак се прибра. Лежеше гол и тъкмо започваше да преживява еротично видение с някакви пързалки и ароматично масло.

— Май ти е много хубаво — отбеляза тя.

Силк се сепна, но още се усещаше целия хлъзгав.

— Ъ?

— Виж го ти! Аз си вадя душата да лекувам болните и да спасявам света от извънземни чуми, а ти се излежаваш и се преструваш на кол.

Той се вторачи засмян в ерекцията си.

— Сънувах теб, Джема Макензи-Райън. Искаш ли да си поиграем на чичо доктор? Не, имам по-добра идея — ти ще се престориш, че те набучват на кол.

Силк вдигна вежди, погледна многозначително пениса си и го накара да подскочи.

— Ау, какъв мускулен контрол! Едва се въздържам да не разкъсам дрехите си и да нанижа нежната си гореща влага върху могъщия ти меч.

Той успя да се сети.

— Но все пак ще се въздържиш, нали?

— Значи си забравил, а?

Силк започна да рови трескаво в паметта си.

— Ами... не, не съм забравил — промърмори, за да протака.

Какво ли трябваше да си спомни? Хайде, човече!

Мак демонстративно не откъсваше поглед от хронометъра си, а той зяпаше нея. Беше висока, само с два-три пръста под неговите 185 сантиметра. Мускулите ѝ винаги пращяха от енергия от всекидневния един час в залата. Дълги крака, малко широчка в ханша, но и това си имаше добрите страни... Гарвановочерна коса и несъмнен отпечатък на силен характер върху красивото лице. Отгоре на всичко и доктор по медицина с ум като ултразвуков скалпел.

Побързай, Силк!

— Просто си помислих, че имаме време да си поиграем, преди да тръгнем — опита той.

— Да, ако си бърз като хамстер — отсече Мак. — И ако после не мина през банята, значи да мириша на разгонена котка пред всички гости.

По дяволите! Медицинското дружество честваше новите си членове! Ами да, беше точно тази вечер...

— Това не би ме притеснило — увери я Силк, седна и протегна ръце към нея. — Миризмата много ми допада. Пък и твоята шефка едва ли не е наясно с какво се занимаваме тук. Можем да я отървем от последните съмнения.

— И останалите заедно с нея. Обличай се. Аз ще мина под душа. Той вдигна рамене.

— Ти губиш.

— Все пак забрави, нали?

Силк по навик извъртя истината.

— Стига де! Как да забравя светското събитие на годината?

— Изобщо не се съмнявам.

Той се засмя, загледан в нея, докато тя смъкваше в движение бялата си униформа.

— Ама че си разхвърляна! — подметна, когато тя влизаше в банята. — Да не беше толкова добра в чукането, отдавна да съм те изгонил!

Смехът ѝ долетя през шума на водата. Харесваше му, че успява да я разсмее. Най-сетне праметна крака и стъпи на пода. Погледна отдавна увисналия си пенис.

— Съжалявам, приятел, но ти си виновен, че забравих за купона. Страдай сега!

Като щатен медик в Извънземната карантина Мак имаше някои привилегии. И сега пътуваха към новата бална зала на хотел „Хана“ в една от тях — електрокола „Байърс“ с четири места. Струваше повече от заплатата на Силк за половин година, стига, разбира се, да беше достатъчно глупав, за да си пръска парите по този начин. Разбира се, беше приятна играчка, но дори някой по-евтин модел гълташе повече

пари за ежегодното разрешително, отколкото за самата покупка. Всички освен богатшите — или благодетелстваните като Мак — се возеха в обществения транспорт, ако разстоянието беше твърде голямо за ходене или за вездесъщите велосипеди.

— Ти къде беше днес?

Силк примигна насреща ѝ. Тя изглеждаше великолепно в гащеризона си от синтетична тъкана паяжина с наметало — всичко в играещи оттеньци на синьото. Той бе предпочел тъмносивото — най-строгия костюм от десетте в гардероба му. Беше от полипропилен, изпънат по тялото, с туника до коленете. От памучната му риза се показваха само широките ръкави. Беше достатъчно лек за топлата вечер, макар че на слънце би се препекъл в това одеяние. Мак искаше от него да изглежда добре, когато го водеше на сборищата на колегите си. Трябваше да се усмихва на всички, да се държи вежливо и да остане трезвен. Тя крачеше бързо към повишение и къркан до вцепеняване партньор, разлял чашата си върху някой началник, нямаше да ѝ е от полза.

— Ей, Кожен пирон, на теб говоря.

— Извинявай. Мислех си дали да не се сдобия с някое от тези бебчета.

Силк потупа контролния пулт, сякаш беше любимо куче.

— Ами да, какъв е проблемът? Но как ще изкарваш парите за наема? Или няма да ядеш, докато се возиш важен до пръсване?

Веждите на Силк се извиха в дъга.

— О, ще стана професионален придружител. Доста туристки ще се ръсят щедро, за да им показвам това-онова наоколо. — Мак се засмя. — Може и ти да ме издържаш. — Тя се ухили до уши. — Или пък ще ме повишат. Дъртата Пъркинс взе да става мудна. Ако направи още някой гаф като тъпотииите около договора за водните таксите в Оаху или за старата бомба, дето уби туристите в Молокаи, може да се огледат за нов шеф.

— Непременно ще си ти. Само че първо трябва Бевинс, Старк и Киня да пукнат най-внезапно, ако не докарат някой външен.

— Не се знае.

— Прав си. Току-виж, и аз взема Нобеловата награда за медицина.

— Не бих се учудил. А твоят ден как мина?

— Интересно. Помниш ли онзи аусвелтер, за когото ти споменах? Който има хемолитична дискразия?

Силк кимна разсеяно. Лекарският жаргон почти нищо не му говореше, а и честно казано, почти не обръщаше внимание на историите, с които Мак се връщаше от работа. Темата за болните жители на други планети му се струваше твърде досадна.

— Разрових още интересни неща в резултатите от сканирането. Дори извънредно интересни! Днес нямах време да запиша всичко, но утре ще си поиграя с данните.

— Имала си късмет — промърмори той.

Скоро стигнаха до хотела, чийто паркинг вече беше наполовина пълен. Преди да свърши вечерта, повечето електрически коли в тази част на острова щяха да се съберат тук. Силк видя новичкия „Ягуар“ на президента на корпорация „Мауи“. Бусчето „Мицубиши“, с което се возеше директорът на медицинския център, изглеждаше скромно до него, но пък главният лекар имаше три деца, макар едното да беше осиновено. Силк знаеше добре, че законите не са еднакви за всички. Спрямо богатите и влиятелните бяха меки и податливи също като златото, иначе казано — доста по-гъвкави от онези, по които живееше мнозинството от жителите на Земята. Разбира се, човек можеше да има колкото деца поиска, ако няма нищо против да се пренесе на петдесет или дори сто светлинни години от Слънчевата система — на Земя-2, Фуджи, Хок Миете или друга планета от аусвелта. И да живее на технологично равнище, по-близо до сламените колиби, с всичките си дребни изчадия.

Е, сигурно попресилваше нещата. Само че си харесваше родния свят и не изгаряше от желание някакви дребосъци да му развалят личния пейзаж. Някой ден с Мак може би ще решат да си направят едно, но още не беше дошло времето за това.

— Ти пак ли заспа?

Той тръсна глава и се върна в настоящето.

— Не, готов съм да очаровам всички и да блесна с остроумието си. Ще те направя директор на центъра още преди гостите да се разотидат.

— Стига ми и да не се издрайфаш върху президента на „Мауи“.

— Кой, аз ли?! Сигурно се шегуваш. Дали пак ще поднесат скариди върху лед? Страшно си падам по тях.

— Не си само ти.

Вътре тълпата беше съставена предимно от местни преуспяващи типове. Силк виждаше почти само лекари, техничари от по-високо равнище и администратори, свързани някак с Извънземната карантина в Хана. Пристигащите в това полукълбо жители на други планети прекарваха по тридесет дни в някоя от трите станции на Южния Пасифик. Тукашната беше разположена на изкуствен полуостров между космопорта и стария град.

Мак отиде да си приказва със своята началничка, а той се примъкна полека към масите с храната. Веднага забеляза скаридите — доста едрички, дебели колкото палеца му розови красавици, изкусно подредени върху стърган лед. Десетина души се навъртаха край това произведение на изкуството и се преструваха, че не припират чак толкова да си напълнят чиниите, нанизвайки скаридите с дълги разноцветни клечки. Силк си направи сметката, че вижда морски деликатеси за около петстотин-шестстотин стандарта, а сигурно имаше още толкова в хладилниците.

И той си взе виолетова клечка, хартиена чиния и салфетка. Побърза да се присъедини към гъмжилото. Двамата с Мак нерядко хапваха месо, защото изкарваха добри пари, но все пак си позволяваха пилешко или заешко. Извънземната чума от 2060 година не само уби шест милиона души, но и почти изтребил месодайните твари по Земята. Консумацията на телешко стана на практика незаконна, освен в твърде редки изключения. Ако човек имаше крава и тя умреше от инфаркт или друго, което ветеринарите са склонни да приемат като злополука, можеше да изяде тленните ѝ останки. Както във всичко останало, имаше заобиколни пътечки около забраните. Силк бе подочул, че дори се завъдила нова професия. Някои хора плашели кравите до смърт срещу прилични суми. Самият той бе изял четири хамбургера през живота си, а веднъж дори му се падна парче печено — цели трийсетина грама. Разбира се, морска храна се намираще, но срещу петдесетина стандарта за половин килограм и за повечето хора скаридите си оставаха рядко лакомство. Според мълвата на планети като Уйварош и Вентобланко дивечът бил в такова изобилие, че просто излизаш от бърлогата си и го поваляш с тояга. Там дори имало ресторанти, в които месото и рибата били основна съставка във всички ястия. На него би му харесало.

Но както си бодваше дебела варена скарида, Силк си напомним за сламените колиби, екзотичните болести и другите прелести в живота по новите светове. Не, благодаря, задръжте си ги.

Господи, какъв великолепен вкус! Ще изяде поне четири. И ако никой не забележи, може би ще си позволи и пета.

Към десет часа балната зала на хотела се напълни. Чуваше се неспирна гълчава от разговори, смях, спорове.

Един от колегите на Мак успя да притисне Силк в ъгъла и взе да го разпитва за катастрофата на совалката.

— Саботаж ли?! Сериозно ли говориш?

Хер доктор Клайн беше рус, възпълничък средноевропейец на около четиридесет години, който всячески отбягваше слънцето, затова по бледостта си можеше да се мери с труп. Силк признаваше, че това е доста благоразумен подход, но пък да имаш цвят на брашно и в същото време да изпълваш гащеризона си до пръсване едва ли компенсираше доброто здраве.

— Видях данните с очите си — увери той Клайн.

Вече си бе изпълнил нормата от три чаши, подносителите със скариди бяха отдавна ометени, а Мак едва ли би поискала да си тръгнат в близкия един час. Защо да не изтърпи доктора?

— Колко жалко за всички онези хора...

Силк си погледна скришом хронометъра.

— Да, жалко. Но какво да се прави, случват се и такива неща.

Клайн кимна и цялата му коса помръдна като каска. Божичко, с какво ли я пръскаше? С лак за мебели?

Мак се появи и го спаси.

— Ето къде си бил. Ханс, би ли ни извинил? Искам да запозная Вен с един човек.

— Разбира се, драга колежке.

Щом се отдалечиха на безопасно разстояние, Силк промърмори:

— „Драга колежке“ ли? Хората наистина ли говорят така?

— Радвай се, че те отървах от него.

— О, безкрайно съм ти благодарен. Как да ти изразя своята признателност?

— Можеше да ми запазиш още една скарида, прасе такова.

Той се засмя до уши, разпери ръце и показа театрално, че са празни. Мак вдигна вежди.

— Опала!

С един замах измъкна салфетката от предния джоб на туниката си и я поразгна така, че да се виждат двете скариди. Тя се изкикоти.

— Добре де, не си прасе.

— И те уверявам, че по-големи от тези нямаше. Сдобих се с тях, рискувайки живота си.

— Дай ги насам по-бързо.

Мак взе едната скарида, ухили му се и пораздвижи деликатеса напред-назад в устата си, смучейки в захлас. Силк я зяпна.

— Ох...

Тя си облиза устните и подхвърли:

— Май е време да си ходим. Какво ще кажеш?

— За да не почна да се препъвам в собствените си крака, нали?

Няма такава опасност.

— Самохвалко.

— Почакай да се приберем и ще видиш ти!

— А, не знам дали мога да чакам толкова дълго.

— Тогава да излизаме. Веднага — ухили се Силк.

4

Докато Мак подкара колата, Силк вече бе пъхнал ръката си между краката ѝ. Хапеше лекичко ухото ѝ на излизане от паркинга. Мушна си и езика, минаха през кръстовището без никакво забавяне.

— Стига де! Да не искаш да потроша това чудо?

— Не ме интересува.

Тя се засмя.

— Добре. Сега ще те видим какъв си смелчага.

Пътят извиваше край новата бананова плантация, засадена заради туристите и заобиколена от пищна дива растителност. През деня щеше да е буйство от отънъци на зеленото, сега сивееше еднообразно. Мак отби колата по пътя, използван от работниците в плантацията, и спря зад някаква барака.

Силк се пресегна към нея, но тя се дръпна и изскочи навън.

— Ей, Мак...

— Хайде, козел такъв. Хвани ме, ако можеш!

Обърна се и побягна, той мигновено се втурна след нея.

Настигна я в близката горичка и двамата се омотаха в сърцевидните листа на гигантска пълзяща лоза, големи колкото главата на Силк. Сграбчи я отзад и дланите му притиснаха гърдите ѝ. Тя се извъртя в ръцете му със смях.

Целувката беше дълга и разгорещена, езиците им замалко не се оплетоха. Когато той вече не можеше да издържа на напрежението, Мак се дръпна, отпусна се на колене и отвори цепката на гащеризона му.

Силк изстена и се напрегна още повече. Беше неописуемо хубаво, но той полека се отстрани. Тя се ухили.

— Какво става? Забрави как да се контролираш ли?

— Ще ти кажа след малко. Сега е мой ред.

Той я бутна да легне по гръб и се помъчи да я съблече. Най-сетне успя. Разтвори широко коленете ѝ и се наведе да я целуне между

краката. Само след трийсетина секунди усети ритмичното туптене в плътта ѝ. Тя впи пръсти в косата му.

— Господи!

Когато оргазмът ѝ стихна от бурен прибой до кротки вълнички, той ѝ се усмихна над влажния триъгълник от косъмчета.

— Ей, ама аз тъкмо започвах! Няма как да си свършила. Щом вече си загреяла, нека ти покажа какво мога наистина...

— Ами! Я ми ела насам...

Силк понечи да се плъзне върху нея.

— Чакай малко. — Мак застана на длани и колене. — Сега сме в гората и тази поза е по-подходяща. Влез отзад.

Той побърза да изпълни желанието ѝ и почувства стегната влажна топлота. Надяваше се да продължи часове, дни, години. Но успя да тласне само осем-девет пъти, преди да свърши в нея.

Останаха така още няколко мига, после се свлякоха на хълбок върху меката пръст, още прилепени един към друг.

След малко Мак попита:

— Нали не си взел кърпа или нещо друго, за да се избършем?

— Аз ли? Нали идеята беше твоя?

— Ясно. И не ти беше много интересно, така ли?

— О, беше, признавам си.

— Добре. Значи ще използваме твоята туника.

Преди Силк дори да помръдне, тя се претърколи настрани и притисна дрехата му между краката си.

— Да видим на теб дали ще ти хареса да миришеш на разгонена котка.

Той се просна по гръб ухилен. Лежеше насред тропическа градина, в най-доброто приближение до рая, което цивилизацията би могла да постигне. Бе се натъпкал с най-скъпи морски деликатеси, а току-що се изучука до омекване на коленете с остроумна и красива жена.

Не си представяше, че би могъл да се чувства по-добре.

5

Два буса с туристи се бяха ударили челно близо до пристанището и Силк тъкмо нагласяше възможно най-безобидната версия за дребната злополука — в края на краищата никой не пострада сериозно — когато видя сигнала за обаждане по личната му линия. Тъкмо минаваше пладне.

— Брайс Ксонг — обясни Кухоглавката.

— Само секунда. — Даде команда на компютъра да пусне текста на касапите. — Добре, нека го чуя.

— Вен, много съжалявам... — започна Ксонг, този път извънредно сериозен. Силк само примигна насреща му. — Тя ще ми липсва ужасно. Само ми кажи, ако мога да ти помогна с нещо.

Коремът му се превърна в тежка ледена буца.

— Брайс, какви ги плециш?

— Ох, мамка му!... Ти още ли не знаеш?

— Прекъсни! — заповяда Силк на Кухоглавката. — Свържи ме с Мак в Извънземната карантина.

Твърде много удари на сърцето си преброи, преди някой да приеме обаждането. Беше доктор Клайн.

— Ханс, безпокои ви Венчър Силк. Трябва да говоря веднага с Мак.

Паузата се проточи безкрайно. Въртящата се Вселена се разлетя в пълен хаос, енергията се изцеди от нея и ентропията изсмука всяка надежда. Господи...

— Съжалявам, Силк. Имаше... произшествие.

„Само това не!“

— Доктор Макензи е... ами, тя е в операционната.

Клайн лъжеше. Силк беше твърде изкусен в манипулирането на истината, за да не го надуши, дори без обаждането на Ксонг.

— Не е! — натърти мрачно. — Мъртва е. Докторе, запазете си измислиците за лековерните, а най-добре оставете тази работа на професионалистите.

Прекъсна връзката и се замисли кой какви услуги му дължеше, после впрегна компютъра си на работа. Остави Кухоглавката да се провира през дебрите на увъртанията и уклончивите отговори, за да изкопчи колкото истина пожелае да му поднесат.

Поне най-лошото знаеше — Мак беше мъртва.
Убита.

6

Депард Кинг се гневеше.

Всъщност това състояние беше основното за него през почти целия му живот и повечето време се сърдеше на себе си. Пак проклетият му темперамент! Загуби самообладание и каква полза от това? Чудесно се оплеска, просто чудесно!

Стоеше на ъгъла, зад гърба му беше игрището за голф, а точно пред него — жилището на лекарката. Вече минаваше шест вечерта и работещите дневна смяна си тръгваха. Хората вървяха, караха велосипеди или се качваха в бусовете, които се плъзгаха безшумно край Кинг, оставяйки след себе си слаба миризма на нагрятата смазка. Той носеше торбести шорти във всички цветове на дъгата и още по-пъстра широка фланела с къси ръкави. На врата си бе провесил евтина холокамера и туристическа чантичка. Плетена от палмово лико шапка довършваше маскировката му. Приличаше на хилядите зяпльовци наоколо, само че...

Никой от тях не бе убивал днес.

Погледна си хронометъра. Още няколко часа нямаше да се стъмни и не можеше да стърчи тук, такова поведение щеше да е странно дори за турист. Спомни си, че на две пресечки, близо до залива, има ресторантче. Обърна се и закрачи натам.

Кинг се стремеше да изглежда напълно безобиден. Макар и много едър мъж, не беше прекалено грамаден, а и се постара да прикрие развитата си мускулатура под тези нелепи дрехи. Номерът беше да се вживееш в ролята си, също като актьор — не само се преобличаш, ами заучаваш наизуст репликите си, имитираш походката и типичните жестове на героя си. Да се правиш на турист беше лесно — Кинг бе използвал тази маскировка стотици пъти, докато работеше в Службата за сигурност на Земята. Сега се вживяваше в ролята на Мейнард Айзък Смит — казвайте ми Майк, моля — който имаше апартаментче в Канзас Сити и работеше като помощник-ревизор в „Тарновър Файненшъл“. Бившата го смучеше яко с издръжката,

неговият син безделник се увличаше по чудата неоафриканска музика и свиреше в жалко съставче някъде из Маями, а ако му останеше някой излишен стандарт, го профукваше за татуировки с извънземни мотиви. Майк бе спестявал три години, за да си позволи тази почивка. Дори бе започнал да ходи във фитнессалон, за да се стегне за цялото обикаляне из екзотичните острови. Да му се не види, щом чукне четирийсетака, мъжът и без това трябва да се грижи за себе си, нали? Опашката пред ресторанта се оказа доста дълга, но той имаше предостатъчно време за убиване...

По дяволите, пак ли това!

След маратонското обучение, годините тренировки по бойни изкуства и всевъзможните психотерапии така и не успя да укроти напълно своите изблици на насилие. Този нрав накрая го лиши и от работата в сигурността. Откога се опитваше да си сложи юзда на темперамента? Вече можеше да се похвали с много по-силна воля, но беше далеч от съвършенството. Ако онази проклетница се бе съгласила да му помогне, ако се бе държала разумно, нямаше да се случи такава беда. Да, част от вината се падаше и на нея.

Още един бус го подмина, обвивайки го в облак прах. Майк трябваше да се извърне и да затвори очи с неприязън. Кинг постъпи точно така.

Естествено, бе премахвал и други хора по време на работа, макар че началниците му се отнасяха направо злобно към такива инциденти, ако не ставаше дума за абсолютно неизбежна крайност или ако смъртта не можеше да бъде пробутана като нещастен случай. На Земята насилието срещу граждани беше най-тежкото престъпление, а за убийство се полагаше пълен доживотен стазис. Пъхат те в сложен сандък и изпадаш в лекарствен транс без сънища. Системите поддържат всички функции на организма ти, но на практика мозъкът ти е мъртъв, докато не пукнеш наистина от немощ. По този лицемерен начин съвременната цивилизация заобикаляше настроенята срещу смъртната присъда, но за мнозина подобна участ беше по-страшна от незабавната екзекуция. Поне Кинг беше убеден в това, дори в ролята си на Майк. Който иска да троши глави и да се хвърля в масови пиянски побоища, нека се изнася на друг свят. Щом си останал на Земята, отиди в някое доджо или боксова зала, подпиши декларация, че приемаш всички рискове. Или си дръж ръцете в джобовете.

Той се нареди последен на опашката.

Ех, че неговорчива жена беше онази...

А отначало уж потръгна добре. Майк пристъпи към нея, щом тя слезе от колата си. Паркингът беше на слънчева площадка, за да се презареждат возилата, и до сградите имаше доста ходене пеша. Имаше и пряка пътека през гъста горичка, защото местната растителност избуяваше неудържимо там, където хората ѝ позволяваха. Макензи беше от малцината служители на Извънземната карантина, които минаваха по пътеката. Майк я чакаше от ранни зори. Никой не го видя на идване, бе избрал и мястото за изтегляне, където също нямаше да го забележат. Депард Кинг се смяташе за старателен и предпазлив човек. Само да не беше тази избухливост...

— Доктор Макензи? — Тя се стресна от звука на гласа му, но щом го видя, се поотпусна. — Може ли да поговорим?

Жената спря. Бяха насред гъсталака, от клоните висяха преплетени лиани, храстите се издигаха поне два метра над земята. Дори от няколко крачки никой не би ги зърнал.

— Разбира се.

Очите ѝ се присвиха и Кинг долови, че тя е нащрек. Очевидно е твърде интелигентна, каза си той. Пред нея стои турист, на когото обаче мястото му съвсем не е тук, освен това знае името ѝ.

— Имам едно делово предложение за вас — подхвана Кинг.

Тя го изслуша, без да продума, понякога кимаше разбиращо и той си позволи надеждата, че поне ще обмисли сериозно предложението му.

И сгрещи.

Жената се усмихна, не се сдържа и избухна в гръмогласен кикот. Тя му се присмиваше!

— Извинете, но не сте с всичкия си. Пуснете ме да мина...

Кинг я хвана за ръката.

— Чакайте, вие изобщо не разбирате какво...

Някой ѝ бе показвал как да се защитава от натрапници. Тя изтръгна ръката си и замахна с разперените пръсти на другата към очите му. Естествено, нямаше никакъв шанс срещу него, но ако бе успяла, щеше да го ослепи. Той отстъпи пъргаво встрани, дори не си направи труда да отбие удара. С това злополучният разговор трябваше да приключи.

Все пак Кинг беше професионалист. Имаше и други начини да постигне целта си. Можеше да вдигне рамене и да се махне. Щеше да забрави ролята на Майк и да измисли нещо.

Но...

Глупачката се опита да му избоде очите. Яростта изригна като гейзер в душата му. Как смееше!

Когато си наистина обучен да убиваш с голи ръце, появява се неприятен проблем — движенията стават чисто рефлексни. Престане ли да се владее, умелият боец е твърде опасен. Смъртно опасен.

Кинг се завъртя, десният му юмрук профуча в дъга — нагоре, настрани и надолу. Различните школи имат свои имена за тази бойна техника. В кендо наричат удара шомен. В чан ген — Тежък юмрук. В подготвителните курсове на сигурността шегаджиите говореха за „ковашка преса“.

Стегнатият до болка острец на дланта му се стовари върху темето на жената. Тя се свлече в несвят на земята. Дори и в този момент не беше прекалено късно. Но Кинг не успя да се възпре от довършващия ритник с пета в слепоочието. Крехките кости се раздробиха и разкъсаха защитната обвивка на мозъка. Този удар я уби, макар че тя сигурно не умря веднага.

Кинг псуваше себе си и нея, взирайки се за миг в жертвата, после се обърна и побягна. Проклятие!...

— Сам ли сте, господине? — попита разпоредителката.

Той се сепна. Вече беше пръв на опашката за места. За миг забрави, че е Майк. Лошо.

— А? Ами да, сам съм.

— Имате ли нещо против да ви настаня при една двойка от... — разпоредителката погледна плоското екранче в ръката си, — от Бойз?

На Майк не му пукаше.

— Няма проблем.

Кинг тръгна след жената и се постара да освободи ума си от мисли за убийството. Сега щеше да вечеря в компанията на двойка от Бойз в някогашния щат Айдахо и беше Мейнард Айзък Кларк — моля, само Майк — от Канзас Сити. На човечеца дори не би му хрумвало да посегне някому. Нали спестяваше цели три години за ваканцията...

— Според мен състоянието ви е чудесно — каза медикът. — Вече можете да се облечете.

Легнала гола на масата за прегледи, Зия Реландж си замълча. Разбира се, че всичко ѝ беше наред — след такова обучение, тренировки и операции през последните години не очакваше нищо друго. Цял екип от най-добрите психолози на Земя-2 я направи привлекателна за повечето хора, ориентирани сексуално към нормални жени. Не би се харесала само на онези, които предпочитаха дебелани и грозници. Беше атлетична, умерено закръглена, с достатъчно широки рамене и не прекалено тясна в ханша, с дълга руса коса, както и с подходящо дълги крака. Не изглеждаше твърде мускулиста — направиха гърдите ѝ малко по-големички, а това не е възможно при нисък процент телесни мазнини. Ръстът от 173 сантиметра я правеше по-висока от средната земна жена, а със своите 58 килограма беше съвсем малко под средното тегло за такава височина. Грижливо скулптираното ѝ лице не можеше да се нарече съвършено, макар и да нямаше съмнение в красотата ѝ. Куку-докторите твърдяха, че ослепително прекрасните жени смуцават земяните. Зия беше на двадесет и пет стандартни години — достатъчни, за да е зряла личност, и в същото време в разцвета си. Освен това я обучиха на бързина и с тялото, и в мисълта. Можеше да обсъжда интелигентно и осведомено няколко хиляди теми. Още не бе минала през Процедурата, но след завръщането си щеше да е първа в списъка. Дори само това си струваше дългото пътешествие.

Зия Реландж беше идеално програмирана да си върши работата на тайна агентка.

Слезе от масата и започна хладнокръвно да облича коприненото си бельо без никакъв престорен свян. Твърде често и твърде много хора я бяха виждали гола, за да се притеснява сега.

Лекарят зяпаше и се стараеше да запази професионалното си безразличие, но не постигаше кой знае какъв успех. Много си падаше

по русите стръвници, особено ако и окосмяването им беше със същия цвят като косата. Зия знаеше това, защото си направи труда да проучи човека, преди да дойде за преглед.

Стоеше с лице към него и се обличаше бавничко. Почти можеше да види ерекцията му през дрехите и да усети как устата му пресъхва полека. Може би щеше да ѝ се наложи да поиска услуга от него, когато се върне от Земята. Не биваше да изпуска шанса да хвърли въдицата. Простичко, затова пък полезно.

Лекарят беше женен, имаше четири деца и петото беше на път. Сигурността на Земя-2 не откри доказателства някога да е нарушавал строгия си моногамен договор. Но Зия знаеше, че той мигом ще си смъкне дрехите и при най-малкия знак, че тя е готова да си поиграят. Умееше да различава слабостите и да се възползва от тях.

Оправи си дрехите, провери вида си в огледалото, кимна на мъжа и излезе. Имаше още два часа до спаринга и тренировката с оръжие. Реши да се разходи до ресторанта, където обикновено се хранеше на обяд.

Беше топло и слънчево, само над планините на северозапад се трупаха малко облаци. В пролетния въздух се усещаше острият аромат на прашец от масленичета и големите пчели бръмчаха устремно от кошерите си към обсипаните с цветя поляни и обратно.

Бигъл беше най-големият град на Южния остров и кипеше от живот — по улиците трудно се разминаваха возилата, работещи със спирт, и малките акумулаторни скутери. Пешеходците крачеха забързано по широките тротоари от пластобетон, сериозни баби не изпускаха от поглед щъкащите засмени хлапета. Някои от сградите се извисяваха цели пет-шест етажа над хората. Почти двеста хиляди души живееха тук, повече имаше само в Първа стъпка, най-големия град на Нова Земя.

Разбира се, цялото население на планетата — малко повече от милион — можеше лесно да се побере в някое ъгълче на Голям Ню Йорк на Земя-1 и вероятно никой не би забелязал. На онази планета живееха почти седем милиарда.

Трудно си го представяше, макар по време на обучението да бе вървяла в холосимулации по улиците на Лондон, Токио и Ню Мадрас. Защо хората търпяха това? Защо се тъпчеха като плъхове в прекалено малка клетка? Явно чувотото от инструкторите беше вярно поне отчасти

— всички на планетата-майка трябва да са не по-умни от торни бръмбари.

До ресторанта „Големият пес“ оставаха само стотина крачки. Зия забелязваше всичко наоколо — цветовете и миризмите на града, стрелкащите я погледи на почти всички мъже и някои жени. Изпълваше я радост, че е млада, силна и в най-добрата си форма, че има по себе си зелена коприна за цели осемстотин стандарта и направлява умело живота си. А тази задача беше великият ѝ шанс. Всеки оперативен агент, който струваше нещо, искаше да я получи, но се падна на Зия. И когато свършеше работата, щеше да има още една голяма резка на приклада, образно казано. Изобщо не се съмняваше. Не ѝ предстоеше нещо особено трудно — само да открие обекта и да го прибере. Все едно да се пъкне в нечие легло. Не че и това липсваше сред разнообразните ѝ умения.

Влезе безгрижно в „Песа“. Безобидният старец зад тезгяха се усмихна и се зае да ѝ разчисти място на плота.

— Здравсти, Дрели — по навик каза тя, настанявайки се на високата табуретка.

— Здравсти, Зия. Както винаги ли?

— Днес май ми се иска нещо друго. Защо не ми направиш едно филе „Диана“?

Той пак се засмя.

— Ей сега, хлапе.

Зия малко се учуди на себе си. Почти сурово месо? Психопрограмистите не биха пъкнали такова странно желание в главата ѝ, нали? Може пък нещо от старото ѝ „аз“ да се е запазило след цялото кълцане и прекрояване на психиката. Вероятно, само че нямаше значение. Важна беше единствено работата и способността да изпълнява задачите си.

На всяка цена.

8

Силк лесно би се свързал с полицията по мрежата, но искаше да отиде там лично. Чувстваше се безсилен и нищожен в своя домашен офис, не му се разговаряше с призрачен холообраз, увиснал във въздуха. Имаше нужда да се срещне с хора от плът и кръв, да улавя тънкостите в жестовете и позите им, да отхвърли уклончивите безсмислици.

Затова сега седеше в приемната на полицейския участък на Хана и чакаше техния офицер по връзки с обществеността. Не държаха на щат специалист по изисканите лъжи, защото ниската престъпност на острова не налагаше това. Къркани или друсани туристи, дребно джебчийство, домашни скандали — полицията в Хана обикновено нямаше по-сериозни проблеми. Всъщност тук не бе имало тежко престъпление вече пет години, пък и тогава със случая се справи сигурността на корпорацията. Ревнивата жена на един тузар го нападна с оръжие и несъмнено имаше желание да го довърши. Този път също щяха да пратят свой екип, но май още не се бяха появили.

Въздухът в стаята имаше застоен дъх, тук-там боята по евтиния фиброкаст се лющеше. Пластмасовият стол се огъваше под тежестта на Силк. За пръв път попадеше в тази сграда, но май нищо не бе изпуснал.

— Господин Силк?

Вдигна глава към плешив мъж на около петдесет години с тъмен загар, облечен в кафеникавите риза и шорти, които отличаваха местните пазители на реда.

— Аз съм сержант Ленъкс — продължи онзи. — Съжалявам за сполетялото ви нещастие.

Силк се изправи.

— Какво й се е случило?

Мъжът беше видимо притеснен.

— Правилата не ми позволяват да навлизам в подробности. Мога само да ви кажа, че доктор Макензи е била нападна по пътя от

паркинга към сградите тази сутрин. Починала е от раните си.

— Чуйте ме, сержант, напълно ви влизам в положението. И аз се занимавам с работа, подобна на вашата. Само че говорим за жената, с която живях четири години. Сега е мъртва и искам да знам защо.

Ленъкс се озърна. Освен тях в приемната седяха само дежурният и някаква жена в тъгла.

— Елате да се поразходим.

Навън се свечеряваше. Ветрецьт откъм океана носеше лек дъх на риба. Воня на гнило. И смърт.

— Това не сте го чул от мен — рязко започна сержантът и Силк кимна сговорчиво. — Един аусвелтер избягал от карантината между вечерната и сутрешната проверка. Пристигнал от Нова Земя. Никой не е наясно как е надхитрил пазачите. Ще го намерим, защото няма начин да напусне островите без регистрация в транспорта, но засега ни се изплъзва. Предполагаме, че доктор Макензи случайно се е натъкнала на него. Чужденецът вероятно е изпаднал в паника и я е нападнал. Знаете какви са аусвелтерите — твърде лесно прибягват до насилие, защото на техните планети е всекидневие. Злощастно съвпадение — попаднала е където не трябва и когато не трябва. Много съжалявам.

Силк го гледаше втрещено. Как е могло да се случи подобно нещо, и то точно на Мак?

— Скоро ще го спипаме и не го очаква нищо друго, освен мозъчна смърт. Знам, че това не е особена утеха за вас, но поне ще си плати за стореното.

Силк просто не знаеше какво да каже. Това ли беше истината? Струваше му се, че Ленъкс говори искрено, но бе чувал къде по-нагли лъжи, изречени още по-убедително. Самият той го бе правил неведнъж. Разпространената от карантината тъпотия гласеше, че доктор Джема Макензи-Райън е починала вследствие на злополука при падане. Когато хрътките на корпорацията се захванат със случая, ще се придържат към тази версия, докато не изровят нещо по-убедително. И по-приемливо. Хванат ли убиеца, всички ще научат, че първоначалната заблуда е имала за цел да бъде приспана неговата бдителност. Ако по някакво чудо онзи тип се изплъзне, приказчиците за злополуката ще останат официалното обяснение. Истината е като златото — твърде ценна е, за да я раздаваш на големи буци. Трябва да бъде смесена с не

толкова благородни метали. Баламите не бива да се разстройват излишно, животът им и без това не е особено лек.

Благодари на сержанта за любезността му. Онзи се върна в участъка, а Силк се запъти към велосипеда си на паркинга. Никак не му се прибираше, бърлогата беше ужасно празна без Мак.

Още преди да е изминал и половин километър, натискаше педалите с всички сили и едва ли не летеше над тъмнеещия път. От време на време по някое насекомо го бръсваше по лицето, но Силк не си правеше труда да се изтрие. И без това бузите му бяха мокри.

Дори не бе съзнавал колко е привързан към нея. Нали беше инфопаяк, хладнокръвен и пресметлив, винаги издигнат над баламите, защото знаеше как се дърпат конците. Само че сега Мак я нямаше и той остана сам, с рухнали планове, с разбит живот.

Мамка му... Мамка му!

Кинг носеше силиконови чехли и хирургически ръкавици, когато се захвана с ключалката. Вече беше тъмно и той успя да прекъсне охранването на алармената лампа две секунди след като сензорът за движение я включи. Въпреки това не му се искаше да стои пред вратата прекалено дълго.

Виброшперцът потрепваше в ръцете му. Минаха цели двадесет секунди, преди да се справи със старомодния механизъм. Явно му липсваше практика напоследък. Плашеше го мисълта колко могат да западнат уменията, ако не ги отработваш постоянно. Не намереше ли вътре резервен ключ, не се сецаше как да заключи на излизане, но това нямаше никакво значение, стига да откриеше необходимото.

Щом пристъпи вътре, Кинг включи електронния парализатор — той прекъсваше връзките на всички устройства в къщата, за да се предпази от всякакви системи за сигурност. Знаеше, че приятелчето на покойницата работи вкъщи и беше твърде вероятно да е нагласил компютъра си за незабавно повикване на ченгетата при нужда. Парализаторът беше извънредно приятна дреболия и ако техничарите от сигурността научеха, че я има, щяха много да се разсърдят. Според данните в архивите точно този екземпляр бе унищожен по време на силното земетресение в Лос Анджелис преди три години. Тогава жилището на Кинг наистина рухна и замалко не го погребва. Той вече

знаеше, че дните му в службата са преброени. Събра останки, които не биха заблудили никой посветен, но пък убедиха началника на отдела, и получи ново устройство. Когато го уволниха, върна послушно всичко, което бе получил официално. И макар че можеше да загази заради откраднатия парализатор, устройството струваше поне колкото шепа диаманти.

Ако не се броят чехлите и ръкавиците, още беше облечен като Майк, обаче въпреки безобидната външност трудно би обяснил присъствието си в уж заключено жилище. Прибра виброшперца в чантичката си и вместо него извади пистолета със стреличките. Намери домашния пулт и включи осветлението. Вечер хората очакват да видят лампи зад прозорците, а не шарещ тънък лъч. Разходките с фенерче в ръка из къщата бяха за любителите.

Опечаленият влюбен се размотаваше някъде навън, а пътеката до къщата беше достатъчно дълга. Кинг се надяваше, че радиопищялката в началото на пътеката ще го предупреди навреме. Но не смяташе, че ще си има проблеми — приятелчето сигурно нямаше да се прибере скоро. Вкъщи го очакваха тъжните спомени.

Започна претърсването.

Провери първо на най-набиващите се на очи места. Само наивник би се надявал всичко ценно да е заключено в старателно скрит сейф. Случваше се хората да оставят накити и тлъсти пачки на кухненската маса. Веднъж намери кутия от обувки, пълна с платинени юбилейни монети, която се мъдреше до кошчето за боклук под мивката. Разбира се, сега търсеше нещо несравнимо по-скъпоценно от килограми платина.

А ако покойната лекарка е била умна и подозрителна, очакваше го тежко изпитание за нервите. С подходящи устройства огромни масиви информация можеха да се поберат в едва видима точица, пъхната някъде из трийсетте тромави томове на хартиена енциклопедия. Не му се вярваше жената да е имала квалификацията или необходимата техника. Разчиташе и че не е разполагала с достатъчно време.

Отвори хладилника и прерови набързо готовите замразени порции. Какво ли друго му оставаше? От убитата вече нищо не можеше да изкопчи, онзи аусвелтер избяга — не особено умна постъпка, но на негово място Кинг май би сторил същото.

Замразено зеле. Ужасно... Как можеха да ядат такива гнусотии?
Продължи да рови.

Зия Реландж пристигна в космопорта почти час по-рано. Така имаше време да даде за проверка и товарене личния си багаж, после да хапне последната истинска гозба до завръщането си. Знаеше какви гадости поднасят в корабите, а пък жителите на Земя-1 нагъваха трева или нейни подобия, защото храните от месо бяха и проява на лош вкус, и твърде скъпи. Не се тревожеше за разходите — можеше да тегли от солидните сметки на „Снези“. Но добрите агенти не привличат вниманието, като прахосват сума ти стандарти за изискана вечеря. Каквото и друго да говореха за Зия, никой не се съмняваше в професионалните ѝ дарби. Седмици наред упражняваше подходящото произношение, вече можеше да заблуди дори кореняк от Хонконг. Щеше да започне под прикритие като учителка, дошла да позяпа планетата-майка, но при нужда можеше веднага да се освободи от това превъплъщение. Носеше микрочипове с още пет самоличности под лака на дясното си кутре, имаше и съответните напълно валидни кредитни линии за тях. Дори с помощта на обикновена холокамера можеше да прехвърли данните върху празна карта или куб. Не ѝ се вярваше да прибегне до подобни крайности, но способните агенти не разчитаха на случайности.

Земяните вероятно смятаха всеки посетител от друга планета за шпионин. Зия беше убедена, че това е истинската причина да поставят всички под тридесетдневна карантина още щом слязат от орбиталната совалка. А приказките за вероятни зарази воняха на лицемерие. Така можеха да проверяват гостите си. Нека ровят, прикритието ѝ щеше да издържи на всякакви подозрения. Ако всичко вървеше според предварителния замисъл, щеше да прибере обекта още по време на карантината. Предстоеше ѝ да сменя корабите два пъти, за да попадне в същия пункт като набелязаната жертва.

Висок мъж, по-мускулест от повечето наоколо, ѝ се усмихна през две маси. Тя по навик му отвърна със същото, но поклати глава и посочи хронометъра си. Той вдигна рамене и разпери ръце. И двамата показаха, че съжеляват за пропуснатата възможност.

Само че Зия изобщо не смяташе припряното потене в хотелче край космопорта за особено забавно. Всъщност приятните преживявания и сексът рядко се съчетаваха за нея. Сексът беше част от работата, служеше за развързване на езиците и влизане под кожата. Обикновен инструмент, един от многото. Ако толкова имаше нужда да си облекчи нервите, можеше да си помогне и сама. Така беше и побезопасно във всяко отношение.

Силк се спусна към къщата по склона, без да върти педалите последните стотина метра. Изключи и фара, мина напъряко през двора, доста далеч от пътеката. Беше изтощен и душевно, и от ужасното физическо натоварване, което си наложи през последния час. Не знаеше какво разстояние измина — двайсет, може би дори двайсет и пет километра. Замалко да блъсне неколцина туристи, размина се на косъм и с един бус на кръстовище. Не му пукаше.

Смъкна се от велосипеда и го остави да падне на тревата, после тръгна към стълбата.

Старателното претърсване на обикновено жилище понякога отнемаше няколко дни. Естествено, би могъл да пропусне какво ли не за два-три часа. Но опитният оперативен работник развиваше у себе си почти свръхестествен усет, след като прерови петдесетина места. Този път Кинг имаше предчувствието, че няма да постигне решителен успех.

Тъкмо прехвърляше женските дрехи в едно чекмедже, готов да се прости с надеждата, и чу скърцането на дървените стъпала.

По дяволите! Пищялката изобщо не прати сигнал, че някой идва! Кой може да е? Приятел, дошъл да утешава?

Плъзна се към близкия прозорец и надникна съвсем предпазливо, защото включеното осветление би очертало твърде издйнически силуета му.

Опечаленият се прибираше, а велосипедът му беше захвърлен насред двора.

Кинг усети резкия прилив на адреналин в кръвта — гореща вълна, пронизала го като светкавица. Не би успял да се измъкне

навреме, освен ако се примири с необходимостта да скочи от втория етаж, пък и не вярваше да остане незабелязан. Все пак нямаше причина за паника. Не му се случваше за пръв път. Бе подготвил и резервни варианти.

Депард Кинг отиде да се скрие.

Силк отключи и влезе. Малката кухня блестеше на ярката светлина — пуста и безжизнена, сякаш му се подиграваше. От самата мисъл за храна му се догади. Помнеше, че изяде нещо сутринта, но в момента нямаше представа какво е било.

Нямаше и значение.

Затътри се към спалнята и сподави риданието си, когато видя празното легло. Изведнъж осъзна, че цялото осветление е включено, макар че не беше сигурен дали го е забравил. И какво от това? Просна се по гръб, вторачен в тавана. Беше преуморен, но не му се спеше. Можеше само да зяпа... и да тъгува.

Кинг седеше на пода във вградения гардероб и въпреки усилията на волята си задрямваше за миг-два. Стопанинът на къщата лежеше в спалнята вече четири часа, без да угаси светлините. И доколкото можеше да се съди по дишането и дребните му движения, нямаше намерение да заспи. А на Кинг скоро щеше да му се наложи да се изпикае в какъвто съд намереше.

Дишането на мъжа обаче се променяше — по-дълбоко и бавно, съвсем равномерно. Добре. Крайно време беше.

Внимателно и полека Кинг откряна мъничко средната врата. Изви глава, за да погледне леглото.

Нямаше съмнение, че онзи е заспал.

Въздъхна безшумно от облекчение. Сега оставаше да се махне. Опечаленият нямаше и да забележи, че някой друг е бил в къщата. Вярно, не откри каквото търсеше, но все щеше да има друг случай да се върне и да довърши започнатото. Макар да беше почти уверен, че само ще си загуби времето, не биваше да проявява небрежност. Кинг познаваше добре историята, дори я преподаваше, преди да го съблазнят с предложението за работа в сигурността. Знаеше колко

често дребните пропуски са водели до катастрофални грешки. Да, сприхавият нрав често го вкарваше в неудобни положения, но поне не го правеше глупак.

Плъзна вратичката встрани извънредно предпазливо, само колкото да се изниже от гардероба с десния хълбок напред. Сنيши се на длани и колене, запълзя съвсем тихо. Почувства се по-спокоен, щом излезе от спалнята. Изправи се и тръгна към вратата на жилището... И в този миг чу как мъжът отатък стъпва на пода.

Кинг се втурна към кухнята и се скри зад плота. Дали онзи отиваше в тоалетната или го бе чул?

Да, насочи се към тоалетната. Струята шурна силно в тишината. Кинг завидя на облекчаващия се мъж. Ако самият той не изпразнеше пикочния си мехур съвсем скоро, очакваха го крайно неприятни усещания. Дано на онзи не му хрумне да хапне посред нощ, а по-скоро да се връща в леглото.

Все пак пригответи пистолета със стреличките. За всеки случай.

Силк се бе събудил, защото му се присъни, че пикае, и стана да направи точно това. Опираше се замаяно на стената над тоалетната чиния.

Щом свърши, пусна капака по навик, но лицето му се сгърчи — Мак вече нямаше да се заяжда, ако забрави.

И това го довърши. Захълца, изтърва си нервите и се разплака гласно. Не се бе разревявал, откакто преди двайсетина години пощальонът неволно прегази кучето му, но сега си наваксваше. Седна на капака и сълзите потекоха обилно от очите му, съпроводени от тих безсловесен вой.

Кинг чу как загубилият партньорката си мъж се срина изведнъж в тоалетната. Подъвка си долната устна. Вината не беше негова. Ако онази жена бе проявила поне малко разум, щеше да е богата вместо мъртва. И не биваше да го напада...

Само че оправданията нямаха особен шанс срещу осъзнаването на истината. Пак си изтърва юздите. Да бе запазил спокойствие, сега нямаше да слуша плача на един непознат.

Е, какво да се прави. Стореното — сторено. Никой не можеше да върне времето назад.

Ако човек прекара живота си във вечно съжаление за пътеките, по които не е поел, никога нищо няма да постигне. Трябва да се поучи от миналото, за да не го повтаря, но не и да се тюхка за несбъднатото.

Кинг си призна, че съжالياва. И все пак хора загиваха всеки ден, галактиката обаче продължаваше неспирното си движение и без тях. „Слушай, ревльо, по-добре разбери, че си късметлия, защото Съдбата още не е насочила към теб костеливия си пръст.“

Докато работеше в сигурността, Кинг неведнъж бе причинявал болка на различни хора и вярваше, че това е част от занаята. Подобно на лекарите се научи да остава отчужден от чувствата и страданията на онези, с които се сблъскваше. Така запазваше собственото си душевно равновесие. Всеки се грижи първо за себе си.

„Хайде де, избърши си сълзите и се връщай в спалнята. Ще имаш вечната признателност на пикочния ми мехур.“

Изцеден докрай и донякъде примирил се с мъката, Силк си избърса лицето с хавлията, вдиша дълбоко два-три пъти и се върна в спалнята. Седна на леглото и се загледа сляпо в скута си. Чудеше се дали да се съблече, преди да легне.

„Заспивай, заспивай! Иначе ще завариш локвичка пикня в кухнята си...“ Ха, идея! Мивката беше точно зад Кинг. Можеше да се изправи и да се изпикае. Трябваше да направи нещо по-бързичко, защото вече изпитваше истинска болка. Пък и онзи нямаше как да го види от спалнята.

Изправи се, смъкна си шортите и се прицели в стената на мивката, за да се стича урината по-тихо...

Облекчението беше великолепно.

Силк вече се събличаше, когато чу бълбукащата течност в канализацията. Чудна работа. Знаеше, че водата не е пусната никъде.

Тръбите в къщата бяха стари и плачеха за подмяна. Шумовете се чуваха навсякъде и с Мак често се шегуваха по този повод...

„Не мисли за Мак поне замалко!“

Той пристъпи на пръсти към вратата и надникна. Не забеляза нищо особено. Май и въображението му погаждаше номера днес. Още една крачка по коридора...

Господи! Някакъв турист пикаеше в мивката му!

9

В първия миг Силк замръзна, просто не успяваше да осмисли онова, което виждаха очите му. Какво търсеше този тиквеник тук? Как се е промъкнал? Нима беше пияница, обзет от отчаяно желание да се облекчи на завет, та е изкачил стъпалата, за да стигне до мивката?

Веднага се намеси навикът да превърта фактите в главата си:

„Щом толкова му се пикае, защо не в двора? Що за тип ще влезе в къщата, за да застане пред мивката?“

— Ей, ти, какво правиш бе, да те шибам?

Мъжът се обърна толкова рязко, че урината пръсна в дълга дъга по пода, и посегна към нещо, оставено на плота...

Силк нямаше никакви проблеми със зрението. И бе гледал предостатъчно екшъни, за да разпознае оръжие. Още докато странният турист насочваше предмета към него, той вече се шмугваше обратно в спалнята.

Чу се не особено силно „буф“. Нещо се заби в стената на два-три пръста от главата му.

— Маmicата ти! Трясна вратата — Божичко, за пръв път истински се убеждаваше колко тънка и крехка е тази пластмаса! — дръпна жалкото резе и в този миг умът му заработи с пълна мощност: „Бягай!“

Нямаше накъде, освен към прозореца. По дяволите, не е толкова високо, а пръстта е мека. По-бързо!

Прозорецът обаче беше още по-голяма евтиния от вратата. Щом го напъна прекалено, тънката алуминиева рамка се усука около пластмасата и процепът остана не по-широк от една педя. Мамка му!

Другият пък беше над алеята от пластобетон и скокът лесно можеше да завърши със счупен глезен, само че скапаният турист имаше пистолет!

„Ей сега ще напъне вратата и ще те гръмне в гърба...“

Паниката изригна като гейзер.

А зяпаше неவிждащо право в арбалета си, оставен върху старинната масичка, която Мак го бе накарала да купи. Стори му се, че минаха часове, преди да му светне нещо в главата. Свикнал да стреля по мишени, рядко се сещаше, че арбалетът му е доста мощно оръжие. Но нали хиляди войници са умирали пронизани по някогашните бойни полета! Имаше подръка само спортни стрели с леко заострени метални върхове, отблизо обаче бяха страшни.

Силк се хвърли към арбалета.

Кинг стигна с няколко скока до изхода на къщата. Тук се прецака окончателно — онзи го видя. Обърка се и стреля по човека, а най-лошото беше, че не улучи.

Един от признаците за добро възпитание е да знаеш кога е време да си тръгнеш от купона. Смяташе да се изнесе светкавично.

Силк чу как външната врата трясна. Избяга ли туристът? Толкова ли се е уплашил? Сигурно трябваше да провери, но си стоеше пред вратата на спалнята, насочил арбалета към средата ѝ. Боеше се. Ами ако онзи тип само е вдигнал шум и сега го причаква, готов да стреля? Представи си как главата му се пръска на парчета като в кървава сценка от блудкаво шоу. А, не. Предпочиташе да не мърда оттук.

— Кухоглавке! — кресна изведнъж. — Пусни ми линия до ченгетата!

Компютърът не му отговори. Добре де, имаше комкарта до леглото, можеше сам да набере номера...

Чу забързани стъпки по алеята.

Хвърли се към втория прозорец и го отвори, без да се замисли. Видя тичащия едър мъж да се отдалечава вече на десетина метра от къщата.

— Ей! Ей!

„Какво правиш бе, шибаняк? Нали има оръжие, тъпако!“

Бягащият се озърна и на светлината от уличните лампи Силк го видя да вдига дясната си ръка. Чу същия глух пукот и нещо изтрещя в рамката.

„Клекни бе, кретен! Ето че пак стреля по теб!“

Но Силк вече вдигаше арбалета, без да съзнава какво върши. Закова прицела между плешките на непознатия — беше му трудно, защото онзи тичаше бързо — и натисна спусъка. Звънът на тетивата прозвуча твърде силно в спалнята.

Онзи стреля в същия миг. Някакво острие се заби в шията на Силк и той се сгърчи в несвяст на пода от електрическия шок...

Болката и яростта клокочиха у Кинг. Човечето си позволи да го простреля! При това с някаква дълга стрела! Усещаше как върхът ѝ чегърта в нещо при всяка стъпка. Пресегна се с лявата ръка и напипа дръжката точно под дясната си ключица. Неприятно попадение, но не му изглеждаше особено опасно. Ако е имала заряд, трябва да е бил изхабен предварително. Ако пък беше намазана с гадна химия, вече две минути не му действаше.

Трябваше да се прибере незабелязано в стаята си и да се погрижи за себе си.

Ама че проклетия!

Докато се опомняше постепенно, Силк започна да усеща смъдене във всички мускули, сякаш бе плувал часове наред и сега го мъчеше преумора. Главата също му тежеше и туптеше мъчително. Във врата му се бе впило нещо назъбено, а и защо ли, по дяволите, се въргаляше на пода?...

Спомни си всичко наведнъж — туриста с пистолета и как изпрати стрела по него...

Да му се не види!

Извади дребното острие от шията си и го разгледа. Цялото от метал, а точно до върха имаше миниатюрно електронно устройство под прозрачно капаче от пластмаса. Приличаше на свръхпроводников кондензатор и сигурно се изправваше във високоволтов удар. Точно като в ужасните холобоклуци — шокова стреличка. Господи...

— Кухоглавке?

Компютърът пак не отговори. Може би туристът... какъв ти турист, бандягата го бе повредил.

Стиснал стреличката в ръка, Силк се втурна към кабинета си. Не забеляза нищо потрошено.

— Кухоглавке?

Нищо. Той измъкна клавиатурата от чекмеджето и набра командата за автоматично пренастройване. Пак нищо. Гнус... Ясно, системата беше блокирана по някакъв начин, имаше и команда за освобождаване, само че кой да я помни? Дали не трябваше да натисне този клавиш с четирилистната детелинка? Аха, това е...

— Изпращам сигнал до полицейския участък на Хана — ненадейно изрече Кухоглавката.

— Какво стана? Защо не го направи още когато оня духач се опитваше да ме надупчи?

— Блокира ме с непознат за мен сигнал.

— Полицейски участък на Хана — разнесе се нов глас в стаята.

Силк зяпаше тъпо пулта.

— Блокирал те? Ама нали това уж не е възможно...

— Нуждаете ли се от помощ? — настоя гласът.

Изведнъж просветна и образът. Същото дежурно ченге, което Силк мярна в участъка. Кога ли беше? Колко време е лежал в безсъзнание?...

— Господине?

— Ох, извинете. Безпокои ви Венчър Силк. Преди малко някой проникна с взлом в дома ми.

— Още ли е наблизо?

— Не.

— Е, ще пратим патрул...

— И отгоре на това ме простреля с шибана стреличка за довиждане!

Силк вдигна дребното острие пред камерата.

— Говняна работа! — промърмори полицаят. — Не мърдайте оттам, нашите хора вече тръгнаха!

Веднага се виждаше колко развълнувани са двамата униформени. Първо обиколиха като хрътки двора, за да се уверят, че нападателят наистина е избягал. Носеха шокови палки, заредени и с „вряща супа“. Силк бе чувал, че газът е от най-отвратителните — не само че

подуваше безобразно очите и ноздрите до пълно запушване, но и предизвикваше кратка кома, от която човек се будеше, бълвайки всичко погълнато през живота си. Май и двамата се надяваха на повод да размахат палките.

— Няма и помен от него, брат'чед — промърмори накрая по-възрастният.

Беше висок и кльощав, за разлика от младока, който пращеше от мускули.

Вторият държеше арбалета и клатеше глава.

— С това ли стреляхте по нападателя?

— Ами да.

— Само че не бива да държиш такова нещо вкъщи, брат'чед — укори го кльощавият.

— Всичко е законно. Вчера го взех от стрелбището за поправка. В регистрационния ми файл ще намерите и разрешителното.

Мускулестият вдигна рамене.

— Не намерихме стрела в двора.

— Ако е ударила пръстта под такъв ъгъл, сигурно се е забила цялата. А от пластобетона е могла да отскочи чак към отсрещната страна на улицата.

— Или е набучила онова приятелче като на шиш — предположи кльощавият и завъртя показалец.

Силк тръсна глава. Не знаеше дали улучи, но как ли щеше да се почувства, когато научеше? Би трябвало да му призлее от самата мисъл, че е пронизал друг човек и може би дори го е убил. Как пък не... Онзи също стреля по него. Да го духа!

— Идват следователи — съобщи високият, докоснал с пръст слушалката в ухото си. — Тъпи копелета...

— Не са ли от вашите?

— Ами! Надути пуяци от корпорацията. Ако сме късметлии, може и да получим резюме от тях след половин година. И за какво ли, като ще е само празни приказки.

— Записах показанията и имам пълно видео от къщата и двора — успокои го якият. — Ще останем, докато онези поемат случая.

— Да пазиш реда и спокойствието не е като в холоекшъните — не мирясваше кльощавият. — Глобяваме туристите за дреболии,

разтърваваме пияници. Като стане нещо по-сериозно, веднага пращат ония тежкари.

Силк кимаше, но не беше способен да му съчувства. Животът на ченгетата от участъка може и да не беше интересен, само че неговата вечер съвсем намирисваше на тъпо шоу.

Космическите полети не бяха по-забавни и вълнуващи от плаването с ферибота от Жабоград до Крайбрежните острови в мъглив безветрен ден. Поне за Зия. Дори по-скучни — нищо за гледане в тази междузвездна пустош. Естествено, нямаше илюминатори, а и през тях би видяла само равномерна сивота.

Стоеше в малкия бар на горната палуба и наблюдаваше петнайсетината клиенти, които отпиваха или пушеха химията си. Между тях имаше една двойка, решила да отпразнува шестдесетата годишнина на брака си в прочутия бурен курорт на Вентобланко. Трима-четирима от самотниците вече ѝ бяха подсказали, че нямат нищо против да прекарат малко време в леглото ѝ, но приеха леко любезния отказ. Имаше и всякакви бизнесмени или дребни политици, поели със скучни мисии към Шинто, Уйварош или Хок Миете.

Зия надигна халбата със слабичката бира, която не би спечелила никакви медали дори на панаир с особено снизходително жури. Каза си, че сред тези около триста пътници тя може би е единствената шпионка.

Но не би се обзаложила. На практика всеки можеше да се окаже от същия занаят. Лично тя би отделила особено внимание на възрастната двойка — целите в бръчици от смях и с естествено побеляла коса. Кому би хрумнало, че са агенти? Значи беше по-добре да се спре на някой друг, защото обзетите от параноя служби за сигурност понякога решаваха, че именно най-безобидните на вид са и най-подозрителни. Дали не е тлъстият търговец, тръгнал да пробутва боклучетата си на жителите на Парадайз? Или младата жена с незапомнящо се лице и отпуснато тяло, решила да се сбoguва с умираща родственица?

Отпи още от блудкавата течност. Нищо не беше толкова завладяващо, колкото се опитвах да го изкарат рекламите на междузвездните преходи. „Прековете галактиката с един от нашите

прекрасни кораби! Стигнете от Нова Земя до Йорк по-бързо, отколкото ще се доберете от Бийгъл до Канду Сити с личната си кола. Посетете екзотични планети. Изплъзвайте се от оковите на пространството и времето, надбягвайте светлината, сякаш тъпче на място!“

Зия знаеше достатъчно за „Проникващият агрегат на Ромберг-Морисън“, за да се изфука в разговор с всекиго, освен с осведомен физик, тоест — почти нищо. Чудноватите двигатели някак позволяваха на всеки носещ ги съд да изминава светлинни години за броени часове. Повечето хора не искаха и да научат още нещо. И понеже пътуванията между кои да е от единадесетте планети в Седемте системи, където хората успяха да се настанят, отнемаха само по няколко дни, не се намираха благодетели, които да превърнат корабите в подвижни подобия на родния дом. Разбира се, имаше и луксозни космически яхти за любителите да си пръскат стандартите напразно, но скромната учителка нямаше да си е на мястото в тях. Все едно се намираше в блокче с доста неугледни апартаменти, а никой не би дръзнал да нарече такова място най-интересното във Вселената.

Нямаше нищо, което да подсказва движение. Изкуствената гравитация работеше безупречно през повечето време, макар и да имаше микроскопични отклонения, от които стомасите на пътниците недоволстваха. Въздухът вонеше на филтри, поглъщащи още по-неприятните миризми на толкова хора. Храната беше безвкусна — концентрати, каквито можеш да натъпчеш в склада. Е, поне за човекомразците, усамотили се в каютите, имаше предостатъчно холопрограми, бяха предвидили също библиотека и спортна зала. Само че на свенливата и малко превзета учителка едва ли ѝ се полагаше да чете носталгични романи за приключенията на средновековните самураи, дори да се намираха в библиотеката (а те липсваха), нито пък да се впуска в горещ спаринг на ринга. Дори не биваше да захвърля дрехите си, за да се освежи гола в миниатюрния басейн. Всичко това си беше част от занаята, а след връщането ѝ на Земя-2 я очакваше богата отплата. Казваше си, че е като да играеш роля в холошоу — забравяш истинското си „аз“ и не се сецаш за онова, което не би хрумнало на измисленото. После щеше да има време за всичко. Предостатъчно време...

В момента обаче просто не би понесла още една халба от тази бира. Махна се от бара и реши да поогледа другите кътчета в кораба.

Сдържано и срамежливо, разбира се.

Депард Кинг разполагаше със сравнително мощен и многофункционален комплект за първа помощ, с който се сдоби към края на службата си в сигурността. Бе проникнал в една болница като санитар. Комплектът беше истинско чудо за скромните си размери. Имаше приличен диагностичен компютър, приемащ и гласови, и набрани данни за симптомите. Старателно разпределените разнообразни медикаменти стигаха за цял бус съсипани от болести пациенти, а сондите и сензорите се програмираха лесно дори от човек с елементарни знания за хардуера и софтуера на системата. Щом измъкна от гърба си стрелата, макар да не беше лесно, Кинг притисна сензорна лепенка към раната. Машинката си свърши работата, както винаги безшумно и ненатрапчиво. Обяви, че има прободна рана, засегнала всички слоеве на кожата и няколко мускула със странни латински имена, също няколко разкъсани или срязани кръвоносни съдове и драскотина на дясната скапула. За щастие нямаше тежки последици. Кинг остави компютъра да го напомага с подходящите обезболяващи и антибиотици, после да събере и залепи раната. Щеше да остане белег, но това не го притесняваше. Ако някога реши да го махне, всеки пластичен хирург би се справил за половин час.

Щом болката стихна, той се почувства много по-добре и вече можеше да се сгълчи сам за злополучните обрати досега. В трескавите си усилия да се сдобие по-скоро с желания обект бе станал немарлив. Вярно, възможните облаги бяха твърде примамливи, за да започне с обичайното грижливо предварително проучване — в това надбягване второто място означаваше пълен провал. Или си пръв, или последен. Затова се опита да приключи набързо, предовери се на уменията и опита си. Ето до какво водят пропуските в подготовката. Спомни си първите думи, които чу от преподавателя по тактика на прикриването и изплъзването: "Хора, набийте си в главите, че винаги се опираме на принципа „Четири П“. А той гласи: „Правилното планиране предотвратява препискаването.“"

В колкото и глупашко положение да се набути сам, Кинг се усмихна неволно. Да, този път пикнята беше не само символ, ами и буквалната причина за провала.

Както и да е... Нищо не може да се върне назад. По-късно, когато всичко ще е зад гърба му, ще си позволи лукса да преиначи събитията в паметта си или поне значението им. Засега трябва да се настрои по съвсем друг начин, да търси по-безопасни и сигурни средства за постигане на целта. Опечаленият го видя в облика на Майк, значи беше време да се прости с това прикритие. Онзи мъж се оказа опасно склонен към насилие и щеше да е нащрек след проникването в дома му. Кинг очакваше той да вземе различни предпазни мерки, значи засега не биваше да припарва там отново.

Леко замаян от химическата мъгла в мозъка си, той се замисли за човека. Дали не е благоразумно да го проучи по-добре? Може би двамата с покойната лекарка са си споделяли тайните?

Струваше си да провери. Да, онзи го простреля с варварското си оръжие и при сгоден случай Кинг смяташе да му се отплати достойно, но преди всичко беше професионалист. Поставената цел винаги оставаше на първо място, а и постигането ѝ откриваше такива възможности, че личното отмъщение бледнееше напълно пред нея. Точно както в онази прастара мъдрост: „Най-доброто възмездие за врага е да живееш по-добре от него.“

Вярно си беше. Получи ли онова, към което се стреми, любовникът на мъртвата жена няма да означава нищо за него.

Тогава ще го убие без излишни чувства и угризения.

Усмихна се отново.

10

Силк скоро прецени, че следователите на корпорацията са твърде непроницаеми и хлъзгави. Е, да, нали от тях се очакваше направо да излъчват компетентност, само че прекаляваха със снизходителната си самоувереност и на него много му се искаше да спъне неочаквано единия, за да види как ще реагира на изненадващото падане. За разлика от местните ченгета тези двамата имаха и безупречна външност — високи, жилави и напращели от енергия, спретнато и скъпо облечени. Имаха еднакви кестеняви коси. Дори не се забелязваше разлика в произношението им — добре поставени гласове с популярния среднозападен изговор на холоводещи. Нищо чудно и да бяха братя. Отличаваше ги само навикът на единия да се усмихва непрекъснато, показвайки идеалните си зъби. Лицето на другия изобщо не се променяше.

— Господин Силк, според мен едва ли има за какво да се тревожите — увери го Засмения и пак го огря с неискрена проява на дружелюбие. — Както изглежда, навестил ви е доста непохватен взломаджия.

— Тази сутрин убиха партньорката ми, а вечерта някакъв гадняр нахлува в жилището ми и стреля по мен. На мое място нямаше ли да се разстроите?

— Злощастно съвпадение — отсече Сериозния.

— А какво ще кажете за онзи аусвелтер, избягал от карантината?

— Господин Силк, вашето описание показва ясно, че не става дума за същия човек.

— Може да се е преоблякъл.

— Само че едва ли би могъл за толкова кратко време да промени ръста и телосложението си. А и за какво му е да идва тук?

Силк не знаеше какво да му отговори. Всъщност нямаше отговор на нито един от въпросите, въртящи се из главата му.

— Намерихте ли стрелата?

— Местните полицаи още я търсят — отвърна Засмения. — Ще я намерят накрая.

— Оценяваме вашата загриженост — добави Сериозния, — но всичко е под контрол. Няма съмнение, че скоро ще заловим престъпника и ще научим какво го е подтикнало да проникне в дома ви.

— Още не сте хванали и она аусвелтер.

— И това ще стане, господин Силк. — Този път и устните на Сериозния замалко да се изопнат в усмивка. — Престъпниците обикновено са непохватни и лишени от съобразителност, иначе щяха да са преуспяващи порядъчни членове на обществото.

— Да, ама му е стигнала хитрост да си намери оръжие — отбеляза кисело Силк.

— Но не се е научил да си служи добре с него — напомни Засмения.

Силк потърка врата си, където полицейският фелдшер наслои малко петно псевдокожа върху раничката.

— Улучи ме...

— Веднъж, и то след няколко неуспешни опита, като първия път е стрелял почти от упор. Просто е имал късмет.

Силк поклати глава. Каквото и да кажеше на тези лъскави ченгета, то се плъзгаше по твърде дебелимата им кожа.

— Защо просто не се опитате да забравите тази случка? — подхвърли Сериозния. — Нищо не са ви откраднали, не пострадахте тежко. След време ще заловим извършителя и ще ви уведоим за това.

Спогледа се за миг с колегата си и Засмения добави:

— Господин Силк, тук научихме всичко, което е необходимо за разкриване на престъплението. Ако се сетите за още нещо, можете да се свържете с нас чрез всяка мрежа. Само споменете мястото и датата, за да прехвърлят обаждането на нас.

Ако се бе ухилил още веднъж, Силк щеше да закрепци, но този път ченгето не показва скъпите си зъби, отгледани в биована.

Край на разговора. А опитът му подсказваше, че за тези двамата неговото участие вече е приключило. И той на свой ред беше балама за тях, не биваше да научава повече от допустимото. Нито сега, нито когато и да било.

Проследи ги с поглед, докато слизаха по стъпалата. Нощта отиде по дяволите, скоро щеше да се съмне, а и не му се вярваше да заспи скоро. Твърде много въпроси се въртяха до полуда из мозъка му — как тъй Мак умря? Кой беше идиотът, решил да пикае в мивката му, и какво търсеше в къщата? Не му се вярваше да е просто съвпадение. Но какво ставаше? Кой ли бог бе разгневил, за да стовари такова тежко възмездие на главата му?

Двамата почти еднакви агенти се качиха в електроколата си и отпрашиха нанякъде. Местните ченгета още обикаляха с детектор за метали, настроен да засече стоманата по стрелата. Може би все пак улучи бягащия бандит. Би се радвал, ако беше така. Това не съвпаднаше с мнението му за самия себе си, но нищо не можеше да промени.

Какво означаваше цялата тази гадост?

Кинг гледаше как сакът с всички принадлежности на Майк потъва във водата. Бе добавил достатъчно късове вулканична скала към дрехите и документите, затова евтината чанта се скри бързо в дълбокото. Според едромащабната карта, по която избра мястото, тук дъното беше на цели осемдесет метра под повърхността. Едва ли някой гмуркач щеше да се натъкне на странната находка.

Почивай в мир, Майк.

Кинг включи двигателя на лодката и зави. В новото си превъплъщение приличаше твърде малко на Мейнард Айзък Кларк. Вярно, нямаше как да промени ръста и мускулите си, но имаше подпльнки под ризата и шортите, затова изглеждаше по-скоро дебел. Този път дрехите му не се отличаваха с крещяща шарения и бяха подходящи за бизнесмена от горните слоеве на средната класа, дошъл от Австралия. Черната преди коса сега имаше мътнокестеняв цвят и беше по-къса. Направи кожата си много по-мургава в сравнение с предишния ден. Леката алергична реакция към специален химикал поизду малко лицето му и прикри характерните очертания на костите. Дори не ходеше като Майк, държанието му също се промени коренно. Не допускаше, че някой от мимолетните познати на Майк би го разпознал в ролята на Бенгли Смит. Сега обитаваше друга стая в друг хотел. Разполагаше и с още една, резервирана и платена под трето име. Стандартни предпазни мерки. Сега сам си плащаше за тях, а не

ползваше сметките на сигурността, но можеше да си го позволи. И ако всичко потръгне според плановете, парите щяха да станат най-дребната грижа в живота му. Щеше да е по-богат от цялата си предишна служба. И не това щеше да е най-важното.

Макар да знаеше, че не разполага с много време, този път реши да се подготви по-грижливо, преди да предприеме нещо опасно. Принципът на „Четири П“ си оставаше в сила и ако го бе спазвал, вероятно щеше да е приключил операцията досега.

Човек се учи, докато е жив. Понякога се налага да мине по трънливата пътека, за да не забравя никога поуците. А Кинг след няколко дни щеше да знае всичко за някой си Венчър Силк и неговата връзка с покойницата.

Чак тогава щеше да действа. Този път без гафове.

Тази орбитална станция уж беше от новите, но не изглеждаше по-малко окаяна. Частично обработените материали за построяването ѝ бяха изстрелвани от Луната с мощни електромагнитни ускорители. Евтината лята пластмаса и набързо топеният метал на стените изобщо не вдъхваха усещане за сигурност, особено погледнати отвътре. Въздухът лъхаше на студ, по тесните коридори личаха свързващите нитове и болтове. На Зия ѝ се струваше, че стига да кихне, и ще разкъса някоя стена. Е, тя беше само транзитен пункт за пътуващите от и към Земята и все пак... Знаеше от достоверни източници, че пробивите не са рядкост. Преди четири години такава станция се бе обърнала с хастара навън при разчупване на голямо парче от външния корпус. Изплюла над осемстотин души в безпощадния вакуум, те се пръснали и замръзнали в облачета кристали от телесни течности. При разследването се оказало, че дефектната стена пропускала въздух поне от месец и имало най-малко петдесет съобщения за това. Някакъв мърльо от отдела по поддръжка плеснал изолираща лепенка на мястото и решил, че си е свършил работата. Зия се питаше дали и този дървенияк е бил сред изненаданите при разкъсването на корпуса. Надяваше се да е бил. Никак не ѝ допадаше некадърници да се занимават с предотвратяването на опасности, особено когато излагаха на риск собственото ѝ красиво дупе.

Освен това повечето от загиналите били аусвелтери и на хората от Земя-1 едва ли много им е дожаляло за тях. Според нея местните типове бяха закоравели сноби, които си въобразяваха, че само те са истински човеци, а всички други са непълноценни същества.

Засмя се на мислите си, както стоеше на опашката за потвърждаване на визата ѝ. Земяните скоро щяха да се втрещят от страшната изненада, която им подготвиха непълноценните жители на Нова Земя...

— Номерът, моля!

Тя зяпна младия мъж зад преградата.

— Господине?

— Попитах ви за идентификационния номер.

Тя му го каза.

— Колко ще останете на Земята?

— Две седмици.

Разбира се, без да се брой месецът в карантината.

Чиновникът беше отегчен и уморен, а от нея се очакваше да му се усмихва смутено и малко изнервено. Само за миг Зия се изкуши да превърне безличната си маска на учителка в послание с пълна мощност: „Ти защо не ме изчукаш бе?“ Искаше ѝ се да види как нещастникът ще подскочи. Но... Не бива. Това е дребнаво и крайно непрофесионално. Трябва да си следи реакциите, ако иска да остане жива и здрава. Съзнаваше проблема си — прекалено дългото ходене по острието, а накрая си мислиш, че всичко ще ти се размине, защото ще надхитриш всекиго. Една от привлекателните страни на занаята. Защо обаче да рискува — заради това нищожество ли?

Продължи да се държи като свенлива глупачка.

А чиновникът вече се обръщаше към следващия на опашката. Ако станцията не се пръснеше на парчета само още няколко часа, Зия щеше да се качи в совалката, за да се озове в Извънземната карантина на островчето Мауи. Дотук добре. Дори започваше да става скучно.

Силк си взе почивка след кремацията. Изпрати пепелта на Мак на нейните родители, поговори с тях по мрежата, споделиха мъката си. Те обещаха да му се обаждат, макар да не му се вярваше, че ще го

правят. А и той нямаше никакво желание да вижда на екрана майката, която твърде много приличаше на Мак.

От космопорта му дадоха цяла седмица, уж по болест — нямаше да му намаляват отпуска. Радваше се, че точно сега не се налага да позлатява сламата, с която тъпчеха по мрежите баламите, но пък трябваше и да запълни с нещо времето си. А не му се вършеше нищо, освен да тренира всеки ден на стрелбището и да плува до изтощение. Ядеше, без да усеща вкуса на храната, и ставаше от сън, без да е бодър. Никога преди не бе усещал такава празнота. Шибана несправедливост — точно на него ли трябваше да се случи!

„А я си представи как се чувстват партньорите, родителите и децата на всички онези, които се препекоха още преди да се забият със совалката в океана!“

Майната им. Не ги познаваше. А Мак...

Господи...

Просто не му се вярваше, че животът би могъл да потръгне по-зле от сега.

11

Обектът бе изчезнал!

Зия седеше на койката в миниатюрното стайче, което ѝ определи управата на карантината, и зяпаше голата, стерилно бяла стена. Измина толкова светлинни години, за да докопа човека, а той взел, че се махнал отгук. Голямо прецакване. И сега какво да прави? Въпреки обичайното за нея хладнокръвие тя се поддаде на раздразнението. Проклет да е!

Не ѝ отне много време да научи подробностите, защото тук десетки жители на Земя-2 чакаха да изтече срокът на карантината им. Зия отдели общите елементи в осемте версии, които чу, и вече ѝ се струваше, че нейната представа за произшествието се доближава до истината.

Старецът от Кучи поток май налучкваше най-прозорливо.

— Измъкна се. Гледах го как всяка минута се озърта сякаш някой го настига. И все беше настръхнал, подскачаше цял метър, ако му се изкашляш зад гърба. Хич не се учудих, като не го намериха при сутрешната проверка. Ама не се сецам как е офейкал, щото вратите са заключени, а по коридорите се разхождат ония „санитари“ с електропалките. Да му се не знае, разтърчаха се като буболечки по горещ тиган, разпитваха всекиго виждал ли е Спаклър, приказвал ли е с него.

Зия изгледа стареца с невинно учудване.

— Наистина ли? Колко интересно!

— Ами да, смръзна им се лайното и по туй познах, че не го е прибрала земната сигурност, щото е шпионин или заради друга някаква глупотевина. Сам е решил да избяга. Май е знаел, че лошо му се пише. — Мъжът се усмихна на Зия. — Мисля си аз, че е отмъкнал от дома нещо, дето не е негово, та нашите хора са щели непременно да го погнат. Ама той предпочете да не ги чака.

— Сериозно ли говорите?!

— Да, така ги виждам аз нещата. Двайсетина години бях запасняк вкъщи. Имах приятелчета във военното разузнаване, разправяха ми туй-онуй. Но имена няма да казвам, нали разбираш?

— Естествено...

И тъй, Зия си седеше в стаичката, потънала в размисъл за възможните варианти. Край на простичките планове как ще спипа Спаклър — оставаха му още две седмици карантина в деня, когато тя стъпи на Земята. На теория трябваше да се свърже с него, да му разкрие коя е и с каква задача е пристигнала. И да го убеди, че е по-добре да прекъсне престоя си тук, за да се качи с нея в първата совалка. Често се случваше на туристите да им омръзне, преди да е изтекъл задължителният месец. На земяните не им пукаше — един аусвелтер по-малко, с когото да се главоболят. Тя не се съмняваше, че би го убедила. Скоро щяха да спят заедно и ако той само посмееше да шикалкави, тя щеше да го очисти. Пред такъв избор би го поставила — да умре веднага на Земята или да се върне у дома, за да се изправи пред съда. Разбира се, там също щяха да го премахнат накрая, но Зия би обещала на Спаклър, че само ще плати тежка глоба и ще прекара петнайсет-двайсет години в наказателните рудници. А като се знаеше в какво се бе превърнал той, дваайсет години каторга нямаше да го стреснат. На негово място Зия нито за миг не би повярвала в такава измишльотина, но пък нея много я биваше да убеждава хората по всевъзможни начини...

Всичко това вече нямаше значение. Спаклър офейкал и както изглежда, пречукал местна медичка. Значи цяла глутница тукашни копои го търсеха, готови да преровят и дъното на океана. Противна история!

Започна да прехвърля вариантите в ума си.

Можеше да си въртне задничето и да си го отнесе у дома. Никой не би я обвинил. Обектът не се оказа на мястото си, и то не по нейна вина.

Да изчака края на своята карантина и да го потърси тогава. Значи да му даде преднина от почти пет седмици.

Да приключи с карантината по същия начин като него, за да тръгне по следите му веднага.

Я да видим — за нищо на света не би се прибрала с празни ръце. Немислимо беше да чака тук цял месец.

Значи оставаше третата възможност.

Зия въздъхна и все пак се почувства по-добре. Естествено, трябваше да се примири с рисковете, само че по-добре да се устреми към някаква цел, отколкото да си прахосва времето залудо. Пък и не забравяше, че е сред най-способните в занаята. Не успее ли да се измъкне от този окаян зверилник, заслужава каквото наказание ѝ измислят, ако я хванат.

Време е да се размърда. Кисне тук почти цял ден. Ще се махне още тази нощ. Сега трябва да се ориентира кое как е в карантината, после да се изсули. Просто и ясно.

Кинг в новото си превъплъщение снимаше Извънземната карантина от пълния с туристи трамвай. Рехавата им система за сигурност бе предназначена да държи хората вътре. Едва ли мнозина се бяха опитвали да проникнат отвън.

Той си позволи лека усмивка, защото големите тъмни очила закриваха половината му лице. Проучването на партньора на случайната жертва вървеше добре. Човекът се оказа дребно винтче в местния космопорт — професионален лъжец с няколко странни увлечения, например стрелбата с арбалет. Кинг вече преценяваше, че този тип няма да е особена пречка, ако пак се наложи да се занимава с него. Твърде вероятно обаче беше пътищата им да не се кръстосат повече. Разполагаше с електронен таран, макар и не последна версия, но предполагаше, че ще се справи със защитата на медицинския компютър в карантината. Току-виж, се сдобие лесно с толкова жадуваните файлове.

Естествено, не се налагаше да прониква лично в карантината, но пък трябваше да научи някои кодове, преди да е готов за електронната си атака. Беше готов да преглътне солената цена. Не забравяше и другите възможности. Може би щеше да открие пръв избягалия аусвелтер. Все още се надяваше да приключи успешно начинанието. Един-единствен провал невинаги изхвърляше играча от състезанието.

Някакво насекомо избръмча в откритото возило и се устреми към лицето на Кинг. Той неволно посегна и светкавично стисна в юмрук невинната твар. В следващия миг сякаш потъна във вълна от страх. Постара се да изтрие ръката си незабелязано. Трябваше да съдържа

рефлексите си, защото вече загази веднъж заради тях. Дебел бизнесмен, хващащ мухи в полет, беше прекалено необичайна гледка дори за мудното внимание на някой турист, а той не искаше да го запомнят. Не биваше да си позволява дори дребни грешки, ако искаше да спечели наградата.

Силк се върна на работа, но вече го нямаше предизвикателството, нито пък изпитваше удоволствие от изтънченото боравене с истината, за да задоволява тя по-добре нуждите на корпорацията. Твърде добър професионалист беше, за да не се справя с всекидневните проблеми, само че нищо не го радваше. Началниците му подсказаха да посети служебния психиатър, от когото чу премъдрото заключение, че дълго ще страда, ще се чувства изцеден и не бива да се плаши от това. Празни приказки, а Силк трябваше да се бори с действителността.

— Медиите чакат — подсказа Кухоглавката.

— Да си го набутат. Нека чакат.

Но вече прехвърляше по навик данните в ума си, за да измисли най-изгодната версия за сливането, което новинарските хрътки бяха надушили. Твърде лесно. И безбрадо пуберче нямаше как да сбърка.

Защо трябваше Мак да умре? Все имаше някакъв по-приемлив смисъл в нещастieto, а не всичко да е случаен сблъсък с пощурял от страх аусвелтер. Силк обаче нищо смислено не виждаше.

— Добре. Ето как ще го сдъвчем. Сливането ще съдейства за благоденствието на всички, които това събитие засяга. В момента не се предвиждат никакви съкращения на работни места, засега дейността ще продължи без промени, а дивидентите най-вероятно ще нараснат. Дай го на касапите и захранвай медиите по реда на обажданията.

— Това и за Брайс Ксонг ли се отнася?

Силк въздъхна.

— Не. Нека той е пръв.

Какво ли значение имаше...

Не му се обадиха нито следователите на корпорацията, нито местните полицаи, значи убиецът на Мак още се разхождаше на свобода. Взломаджията също не бе заловен и Силк все си мислеше, че трябва да има някаква връзка между двамата. Може би имаше нещо

вярно в простичкото обяснение на тукашните пазители на реда — случва се, когато някой умре, отрепките да надушат сгоден случай. Надяват се да не заварят никого в опустелия дом, а и повечето от тях са достатъчно глупави да не се сетят, че там вероятно живее още някой.

Облегна се, свали проводящата рамка от главата си и се загледа през прозореца. Поредният хавайски ден сияеше навън, ветрецът полюшваше пицната зеленина, а слънцето щедро сипеше лъчите си във вечното лято.

Знаеше, че все някак трябва да продължи живота си. Никой още не бе успял да направи чудо и да върне любимия човек от отвъдното със скръбта си.

Поклати глава. Пак думи срещу безпощадните факти. Гнус...

— Има ли още нещо за мен?

— Не — успокой го Кухоглавката.

— Чудесно. Отивам на стрелбището.

— Вземи си комкартата.

Той само кимна. Не му се искаше да се препира с компютъра.

Електронните пробиви носеха несравнимо по-малко опасности за извършителя от прякото физическо нахлуване, а и Кинг знаеше какви са необходимите предпазни мерки, за да сведе рисковете до съвсем приемливо равнище.

Седеше в третата наета стая, разположил системата си на малкото бюро. Бе свързал малкия, но мощен преносим компютър чрез модем в тристепенна клетъчна спътникова връзка, като първият пункт във веригата беше ресторанчето отсреща. Скромното заведение предлагаше само закуска и обяд, сега беше затворено и нямаше вероятност някой да използва телефона. Вторият беше автомат на магистралата срещу католическата църква на Хана. В момента там висеше табела за повреда, за всеки случай липсваше и слушалката. Третият елемент от заблудата изглеждаше доста смешен — уж повреденият телефон в залата за посетители на самата Извънземна карантина. Добър специалист би проследил сигнала без никакви проблеми, стига да имаше времето и оборудването за целта, но Кинг не вярваше да се стигне дотам. Собственият му компютър щеше да прекъсне връзката три минути след началото. Дори електронен

магьосник, при това предупреден навреме, не би успял да го засече толкова бързо.

А и той нямаше да проникне в най-засекретените бази данни на карантината. Кого ли интересуваше дали някой чудак ще се рови в медицинските данни на аусвелтерите?

Разчиташе и на чудесните качества на своя софтуерен бандит, колкото и да бе остарял. Нямаше съмнение, че последните версии на защитни системи, каквито използваше сигурността, биха спрели набега му без затруднения, но защо ѝ е на карантината да си инсталира такива скъпи играчки? Опитът му от работата в правителствено ведомство го научи, че парите никога не стигат и обикновено се прахосват съвсем не за най-нужното...

Пое си дъх, сложи си проводящата рамка, нагласи слушалките и се усмихна.

— Пусни основната програма.

— Изпълнявам командата.

— Информационна линия на Извънземната карантина — чу се гласът на тяхната машина. — С какво можем да ви бъдем полезни?

Кинг набра на клавиатурата кода за достъп. Нямаше намерение да оставя запис на гласа си, макар че неговият електронен разбойник можеше да предотврати и това, преди да прекъсне връзката.

— Имате достъп до системата от файлове — съобщи другият компютър.

Кинг се ухили до уши и пръстите му затанцуваха по клавиатурата.

Още преди да притъмнее, Зия подготви новите си планове. Забеляза веднага, че доста са засилили охраната. Не знаеха обаче точно как се е измъкнал Спаклър и по неволя бяха оставили и пролуки.

Централен компютър контролираше електронните ключалки, но всеки с коефициент на интелигентност колкото мушица-еднодневка можеше да ги обезвреди с най-прост мобилен телефон и малко знания за импулсните генератори. А знанията на Зия за тези устройства съвсем не бяха оскъдни.

Повече щеше да я затрудни увеличеният брой на пазачите. Как да разчита, че някой от тях ще задреме в критичния момент, особено след

толкова скорошно бягство? Поне още няколко дни копоите щяха да обикалят настръхнали по коридорите.

Тук-там се виждаха охранителни камери, вероятно сега обръщаха повече внимание на подаваните от тях данни. На Спаклър му е било по-лесно — вероятно просто се е шмугнал край сънлив „санитар“ и се е покрил в гората.

Той обаче нямаше предимствата, с които разполагаше Зия. Тя вече си набеляза пазванта, който с удоволствие би се уединил някъде с нея, и то без дрехи по себе си. Заслепи го с усмивката си „Иска ли ти се?“ и видя как предницата на гащеризона му се размърда в отговор. Колко ѝ облекчаваха работата тези мъже, щом предпочитаха да мислят с малката си глава вместо с голямата... Поне повечето ѝ познати, предпочитащи жените, рано или късно се поддаваха на слабостта си. Бе се научила да злоупотребява с този недостатък още преди да се захване със сегашния си занаят. Докато навърши петнадесет години, Зия Реландж беше експерт по мъжкия нагон. Понякога си казваше, че дори става скучно.

Наложи си търпение. Само още няколко часа и ще се махне оттук. Запълни времето с разговори, като подбираше хора от родната си планета. Надяваше се да научи нещо полезно. Спаклър бе убил лекарка при бягството си, а това не пасваше на обикновено кроткия му нрав. Зия предположи, че е бил твърде отчаян. Почти всеки може да те изненада гадно, ако го притиснеш в ъгъла. Значи щеше да ѝ бъде по-лесно, когато го убеждава да се прибере у дома. Защото спипат ли го местните, мозъчната смърт му е в кърпа вързана.

Разбира се, имаше и резервен вариант. Никак не ѝ се искаше да прибегне до него. Ако Спаклър откажеше да се върне доброволно, тя имаше разрешение да го принуди с всички средства. Окаже ли се невъзможно, Зия щеше да се отпрати сама обратно към Земя-2, а Спаклър щеше да се превърне в тор.

Така успехът нямаше да е особено блестящ, но нямаше и да се провали. Обектът вече ѝ бе дал достатъчно основания да приложи крайни мерки спрямо него. Лесно щеше да се оправдае пред шефовете, че е била принудена да го убие и да покрие трупа.

Кинг се облегна на евтиния хотелски стол и се зазяпа в стената. Лош късмет! Вече три часа преглеждаше файловете, които открадна за броени минути, но досега не напипа никакъв път към успеха. Не очакваше покойницата да е съхранила информацията под явно име или обикновен код, но дори нямаше следа от необходимите му данни. Предстоеше му да прегледа още файлове, само че масивът изобщо не изглеждаше обещаващ.

Все пак научи едно нещо — лекарката е открила тайната и е имала намерение сама да се възползва от нея. Установи това по-скоро като догадка, обаче вече не се съмняваше. Поне в базата с медицински данни в компютъра на Извънземната карантина не съществуваше аусвелтер на име Спаклър. Не вярваше в невероятното съвпадение — от всички прегледани пациенти през последните седмици точно това име да е изтрито случайно от паметта. Да, покойницата се бе натъкнала на ценната находка, и образно казано, бе скътала обекта някъде.

Досега не намираще данните в другите програми на компютъра ѝ, освен ако е била много по-веща от самия него в електронните манипулации, но Депард Кинг не допускаше такава възможност.

Разбира се, щеше да прегледа откраднатото докрай, за да е сигурен, че не е пропуснал ключа към загадката, само че вече беше готов да отдаде дължимото на онази жена. Поне засега му пречеше успешно дори от небитието.

Значи си е заслужавала участта.

Е, поне да беше я затрил, след като измъкне от нея информацията...

Кинг обаче нямаше дарбата да разговаря с мъртъвци. Разтърка си очите и отново се захвана с работата си.

Зия нямаше намерение да стига до секс с копия, наречен „санитар“ от лицемерие. Не я интересуваше, че е непривлекателен, а просто не искаше да губи време.

Първо имаше нужда от някакво возило. Както изглеждаше, тук всички ходеха пеша, караха велосипеди или се возеха в бусове. Велосипед би й свършил добра работа. Ако пазачът нямаше свой, поне щеше да знае откъде тя би могла да присвои някой. Естествено, Зия предпочиташе кола, само че тук те бяха рядкост и така щеше да се набива в очи. Не биваше и да се завира в бусовете — повече хора щяха да я видят. Второ, трябваше да открие място, където да промени самоличността си. Би могла да се възползва от жилището на копия, макар че оставаше опасността да налети там на негова партньорка. А той сигурно щеше да излъже, че няма никоя за постоянно — с договор или без — освен ако Зия го попиташе по по-специален начин.

Моментът приближаваше. Най-добре беше да се измъкне, докато наоколо още има достатъчно хора, за да не изпъква по пустите улици. В този курорт някои местенца не затваряха и през нощта, но никоя предпазна мярка нямаше да е излишна. Затова тя се настани в общия салон. Знаеше, че пазачът скоро ще надникне тук.

Позна. След няколко минути високият строен мъж, ако не се броят наченките на шкембенце, влезе в салона и се ухили развратно, щом я видя.

Зия носеше прилепнала блузка от зелена коприна с внушително деколте. Понаведе се напред в креслото, когато онзи мина край нея, за да му покаже и зърната си, ако той искаше да зяпа. Откровеността й никак не се връзваше с ролята на безлична учителка, но скоро щеше да захвърли това прикритие като чифт мръсни чорапи.

„Готин, наднича ли ти се под блузката ми?“

О, надничаше му се и още как! За миг й се стори, че може да я олигави.

— Добър вечер — успя да изломоти копият пресипнало.

Тя му се усмихна.

— Тук е малко скучно.

Махна с ръка небрежно към хората, зяпнали холошоу, убиващи времето с игра на карти или с някаква измишльотина, наречена пинг-понг.

— В такава вечер е много приятно да се поразходи човек — мъдро отбеляза мъжът.

— Сигурно. Жалко, че ми е забранено да излизам.

— Все нещо може да се направи...

— Нима? Ще ви бъда много благодарна.

Тя вдиша дълбоко и изпъчи цици насреща му. Смотанякът май се канеше да преживее оргазъм още в салона.

— Ъ-ъ... да. Ще отскоча да уредя нещата и веднага се връщам.

Излезе припряно и Зия си позволи усмивчица зад гърба му. Мъже... Ама че тъпанар! Явно притича до приятелче, с което ще се разбере да го покрива, докато изчука една лесна аусвелтерка. Тя беше готова да се обзаложи, че ще се върне след по-малко от две минути.

Онзи сколаса за минута и половина.

Зия го последва през недостъпната за затворените в карантината врата, изчака го усмихната да заключи отново и двамата тръгнаха по коридора, хванати подръка. Друг пазвантин се ухили на мъжа и за миг направи недвусмислен поощрителен жест, когато му се стори, че тя не гледа. Сигурно си мислеше, че работата не е чак толкова скапана — все някой ден и на него ще му излезе късметът.

„Не му завиждай, приятелче. Скоро ще благодариш на всички богове, че избрах това кореместо плашило вместо теб.“

Тя стисна лекичко ръката му.

— Олеле, какви твърди мускули имаш! — промълви и ресниците ѝ затрепкаха като пеперудки насреща му.

— Сладурче, още какво има да видиш!

Той я поведе към втората заключена врата, препречваща пътя към свободата.

Тя се засмя, но глупакът не би се досетил за истинската причина.

„Сбърка, кретен. Ти няма с какво да ме учудиш, а да знаеш само какво те чака...“

Силк се подпираше на плота и зяпаше кисело тенджерката с току-що сготвения ориз. Не беше гладен.

Извърна се към прозореца. Топла нощ, малко облачна — май ще завали по-късно.

Чувстваше се като в клетка. Дали да не се разходи или да покара велосипеда? Все едно, стига да е навън.

Кинг поклати глава и най-после призна временното си поражение. Наистина нямаше нито следа от информацията. Е, тази идея го прати в задънена улица.

Както изглежда, трябва да се запознае по-отблизо с господин Венчър Силк. Какво да се прави, ситуацията го налага.

Зия се остави пазачът да я завлече към близкия гъст храсталак. Щом сградите се скриха от погледите им, той я награби грубовато и едновременно се опита да я целуне и да опипа гърдите ѝ.

— Полека, мъжага — укроти го тя. — Я да те поразгрея малко отначало.

Приклекна пред него и отвори цепката на панталона му. Вкоравеният му пенис направо изскочи през отвора. Нищо особено. А смотанякът като че си мислеше, че животът не може да е по-хубав — екзотична хубавица от друга планета щеше да му духа в храстите.

И докато той предвкушаваше топлината на устата ѝ, Зия се изправи рязко и заби пръсти в слънчевия му сплит.

— Ъх!...

Закачи левия му глезен с крак и бутна силно. Стъписан и вцепенен, мъжът се просна по гръб, а тя се стовари върху него. Стисна пениса му с едната си ръка, с другата извади от задния си джоб стоманения гребен и го отърка в чувствителната плът.

— Само мръдни и ще ти отрежа пикалото! — Той още се мъчеше да си поеме дъх. — Ако искаш да си цял, а не на две части, ще трябва да ми отговориш на няколко въпроса. Кимни, ако ме разбираш. — Пазачът кимна послушно. — И без това нямаше да ти хареса — ухили му се Зия. — Там вътре имам зъбки.

Силк натискаше устремно педалите. Профуча край завоя към курорта на Хасегава. Някога тук имало само супермаркет, но още по времето на дядото на сегашния собственик. Напоследък желаещите да

отдъхнат в модерното кътче чакаха по три години да им дойде редът. И дори невероятните банкови сметки не помагаха без подходящи обноси и възпитание според преценката на стареца. Поне пет-шест озлобени от отказа му богаташи се бяха опитали да откупят мястото, за да изгонят упорития дъртак, а на него окото не му мигаше. Имаше си достатъчно влиятелни приятели, за да не се притеснява от нищо.

Гумите съскаха тихо по пътя. Вече падаха първите капки дъжд. Можеше да спре и да се покрие с непромокаемото наметало, но не си направи труда. Какво като подгизне?

Зия приспа пазача, като стисна здраво шията му за около минута. Върза го и му запуши устата с неговите дрехи, после го заряза в храстите. Неговото приятелче сигурно щеше да си каже след два-три часа, че тя е истинска стръвница, щом забавата продължава толкова.

Промъкна се предпазливо до паркинга, където бяха наредени велосипедите на служителите, и намери принадлежащия на пазача. Високата електрическа ограда около комплекса се охраняваше на главния изход, само че работещите тук се изсулваха през странична вратичка, ако искаха да излязат замалко. Просто размахваш картата си пред ключалката и се отваря. Простоват компютър отбелязва кога влизаш или излизаш, но не те спира.

И наистина, щом Зия бутна картата на злополучния ухажор пред скенера, решетката се плъзна встрани.

Господи, що за глупост! Всяко детенце можеше да се измъкне от карантината, и то след като са засилили охраната. Такава небрежност граничеше с престъпление.

Тя превключи зъбчатките на по-висока предавка, наслаждавайки се на усилието. Както и очакваше, копоят си имаше приятелка, тя обаче гостуваше на майка си на Големия остров до края на седмицата. Сега в празното жилище беше само котката. Разбира се, любовчията си имаше записваща холокамера заедно с евтино компютърче.

Идеално.

Настръхнала неволно от притока на адреналин в кръвта, Зия вдишваше с наслада влажния въздух на нощта. Беше топъл, наситен с чудати аромати на незнайни растения. Струваше й се, че всеки миг ще завали, дори не се виждаха звезди заради гъстите облаци, отразяващи

нощния блясък на града. Зия се опияняваше от свободата — имаше цел и план как да я постигне, макар и малко мъгляв. С подробностите щеше да се занимава, като им дойде времето.

Кинг крачеше бавно по лъкатушещите пътеки из градината на хотела и обмисляше как да се възползва най-добре от събраните досега сведения. В някои случаи бързината се оказваше решаваща и ако не беше случайната смърт на лекарката, той едва ли щеше да се колебае. Само че от нея вече нищо нямаше да научи, а аусвелтерът избяга. Кинг прецени, че точно сега ще бъде грешка да действа припряно. Предпочиташе да подготвя грижливо всяка своя стъпка, без да усложнява нещата, но и без да пропуска разнообразните вероятности. Правилното планиране наистина предотвратяваше препискаването.

Дъждът се позасили, вятърът вече хвърляше капките на цели шепи в лицето му. Кинг не обръщаше внимание на такива дреболии. В ролята на преуспяващ австралийски бизнесмен не би трябвало да се спира пред нищо по-немошно от ураган.

Стигна до пътя покрай западната страна на хотела и спря. И в двете посоки беше мокър и пуст. Не, от север бързо приближаваше самотен колоездач, пръскащ фонтани от всяка локва. Кинг си каза, че този празноглавец може лесно да пострада при такава скорост на мокър път.

Зия забеляза отдалеч мъжа на велосипед, който караше срещу нея. Тя вече наистина бързаше, защото се намокри до кости, а задната гума оставяше мръсна пътечка по гърба ѝ — мърльото не бе сложил дори калник на бракмата си. Не ѝ оставаше много до бърлогата на пазача, ако можеше да се вярва на обясненията му.

Горкичкият — надяваше се на малко безплатно удоволствие, а се сблъска с пресметливо и безжалостно чудовище. Но не ѝ дожаля за него. Такъв ѝ беше занаятът.

Силк профуча край стоящия под дъжда турист. За миг май забеляза нещо познато в мъжа, но не може да си спомни кой е. Просто

някакъв идиот, на когото му харесва да се мокри.

„Ами ти какво правиш в момента, а?“

Срещу него някаква жена натискаше здраво педалите. Тя също носеше крайно неподходящи дрехи за такова време. Разминаха се с поне петдесетина километра в час и пръските изпод задната гума на велосипеда ѝ го заслепиха за секунда-две.

Все пак забеляза дългата руса коса и блузката, която в момента приличаше повече на боя по тялото. Чудни цици.

Сви устни в гузна гримаса. Мак...

Вече се отдалечаваше от хотела и лъчът на фара сякаш му пробиваше тунел в дъждовната нощ.

Апартаментчето се намираше заедно с още няколко десетки подобни в овехтял блок. Малка бърлога с една спалня на партера, отваряше се с механичен ключ, който Зия напипа под изтривалката. Побърза да огледа навсякъде и откри само жално мяукащата котка. Дотук добре.

Смъкна мокрите дрехи и ги захвърли на пода. Взе пластмасова кутия с котешка храна от хладилника и я изсипа в купичката на прегладнялото животинче, което веднага млъкна. Откри и бира, отвори една бутилка и отпи. После влезе гола в тесния хол, където беше холосистемата. Отвори капака и огледа паметта и контролера на постъпващите сигнали. Никакви проблеми с хардуера.

Само за няколко секунди изчегърта лака от нокътя си и свали първия микрочип с фалшива самоличност. Извади метална вилица от чекмеджето в кухнята, огъна едното зъбче и с него постави микрочипа в прожекционния модул. Манипулацията не беше лесна дори със специална пинсета, но Зия се справи. Набра кода на клавиатурата и екранът светна с новите ѝ идентификационни данни. Липсваше само холоснимката, която трябваше да добави, щом промени външността си.

Влезе в тоалетната и прерови шкафчето. Освен ножица намери шишенце с боя за коса, явно забравено от приятелката на мухльото. Според етикета цветът беше наситено кестеняв, стори ѝ се подходящ. За няколко минути се острига късо. Изчака боята да изсъхне и се огледа придирчиво. Направи веждите си по-тънки, послужи си с гримове на приятелката, за да изглежда носът ѝ по-тънък, а скулите — по-високи. Промени оттенъка на устните си и засили сенките под очите си. Поне от пръв поглед нямаше да я разпознаят. Щеше да си послужи и с по-убедителна заблуда, за да отклони преследвачите.

Отиде в спалнята и прегледа гардероба на жената, която явно беше по-ниска и трътлеста от нея. Все пак успя да подбере някакви по-свободни тениски на цветя и клинове, които не се набираха прекалено

по краката ѝ. Облече се, прибра старателно останалото и се върна в хола. Снима се с камерата и вкара изображението в новите си документи.

Сбогом на скромната учителка. Щеше да я замени Уенда Флорес, секретарка на адвокат от Маями Бийч, отличаваща се с доста пошличък вкус и поведение.

Не се надяваше да заблуди по-мощна мрежа, която веднага би я сгацила по отпечатъците и при първото сканиране на ретината. Маскировката трябваше да ѝ послужи само докато си намери по-сигурно място, където да си поиграе със следващия микрочип.

Време беше да се маха.

Зия седна пред компютъра и влезе в мрежата за резервации. Запази си място в първия скокльо, излитащ от Хана, под името Пия Ларандж. До излитането оставаше само половин час, дотогава пазачът сигурно още щеше да си лежи на меката земя в храстите.

Дойде време за по-трудната част от плана. Набра номера, който запомни наизуст още на Земя-2 — кода за достъп до местната нелегална мрежа на „Снези“. Обясни на биопата коя е и какво иска.

Ако компютърът изпълнеше правилно командите (и ако беше поне наполовина толкова многофункционален, колкото я уверявах), щеше да пробие до системата за управление на полета и да вмъкне малко дезинформация. Хитрината гласеше, че някоя си Пия Ларандж наистина се е качила в суборбиталната совалка. Реши да направи резервацията отгук, за да проследят лесно обаждането. Разбира се, нямаше никакво намерение да се товари на скокльо до континента, имаше още работа тук. Предполагаше се, че е във възможностите на биопата и да заличи следите от връзката ѝ с него. Дано...

Изключи компютъра. Дъждът беше спрял. Тя стана, протегна се и тръгна към изхода.

— Сбогом, котенце.

Харесваше котките, смяташе ги за независими същества като самата нея. Животинчето беше заето да си облизва козината и не отговори.

Запъти се пеша към претъпканата с клиенти кръчма, която подмина по пътя насам. С малко късмет щеше да си намери натопорчен турист, за да прекара нощта при него. После щеше да

наеме стая с новото си име, за да се ориентира и да реши как да продължи.

Дотук добре...

Колелата затънаха в калта още по средата на двора. Силк заряза велосипеда и се затътри до стълбата, оставяйки дълбоки отпечатьци по полянката. Хем се сгорещи от напъните да кара бързо, хем се намокри и се чувстваше отвратително. Имаше сили да мисли само за топъл душ и удобно легло.

Дразнеше се, че не успява да се отърси от унинието. А уж трябваше да има сили, за да събере разкъсаните нишки на живота си, да остави Мак в миналото и най-сетне да изпълзи от тази бездънна яма.

Но тази нощ нямаше да мисли за това. Душ и легло, нищо друго не му беше нужно.

Кинг влезе в глобалната полицейска мрежа и провери постъпила ли е нова информация за избягалия аусвелтер Спаклър. Някога тършуваше из файловете с кодовете за достъп, получени от сигурността. Сега проникваше благодарение на панамската полиция. Всеки желаещ можеше да стане офицер с извънредни пълномощия в силите за опазване на реда на Панама, стига да разполага с тлъста пачка стандарти. Привилегиите на гръмко звучащия чин бяха оскъдни, но поне свободният достъп до всички специални мрежи си струваше парите. Естествено, Кинг си служеше с фалшива самоличност, макар и подкрепена от съвсем редовно издадени служебна карта и значка. Анонимна пощенска кутия получаваше сметките и съобщението за годишната такса, плащаше също от нея.

Никой не бе въвел нови данни в мрежата — нито местните ченгета, нито хрътките на корпорацията, нито Службата за сигурност на Земята.

Кинг нареди на компютъра да се изключи. Стана, наведе се силно напред и хвана пръстите на краката си, после подскочи два-три пъти, за да освободи от напрежението кръста и сухожилията на краката си. Позамисли се. В хотела имаше зала за фитнес — евтино и не особено разнообразно обзаведена, но поне разполагаше с щанги и

гладиатори. Ако разбуташе малко тежести, сигурно щеше да се почувства по-добре. Поне нямаше да се отпусне прекалено. Сериозно се гордееше с тялото си и великолепното му състояние. „Здрав дух в здраво тяло“ — нали така? Вярно, под маската на понатежал бизнесмен не биваше да си позволява прекомерни натоварвания. Все още е по-добре от нищо.

Навлече размъкнат анцуг, с който прикри мускулите си, метна през врата си голяма хавлия и тръгна към залата.

Зия почти веднага си набеляза жертвата. След две питиета знаеше немалко за живота на този тип — нищо интересно, но това нямаше значение. Казваше се Тери Фонтено и живееше в някаква си Нова Аркадия, изкуствен остров близо до брега на Луизиана. Висок, мургав, чернокос и черноок, а според собствените му хвалби много го бивало в тениса. Имаше стегнато тяло и беше млад, може би на нейните години. И най-същественото — макар и да се размотаваше с група, имаше своя стая в един от по-поносимите хотели. След четири дни щял да се срещне с годеницата си в Хонолулу, но още не бил за отписване, по дяволите. Трябвало да се живее в настоящето.

Зия си каза, че човечето се придържа към чудновати правила. Е, да, не ѝ подходеше да съди когото и да било, но си представяше все пак, че един мъж пред подписването на брачен договор едва ли трябва да си го размахва наляво и надясно. Шпионите действаха иначе, разбира се, но тя беше уверена, че ако реши да се свърже с някого, ще бъде откровена докрай. Само че засега нямаше такива планове.

Все едно. Господин Фонтено беше точно каквото ѝ трябваше в момента, а и той можеше да се възползва от нея.

Държаха се за ръце, докато отиваха към неговата стая. Щом затвори вратата, Зия пъкна едната си ръка в шортите му, а с другата го придърпа към себе си и мушна език в устата му, стиснала вече втвърдения му пенис.

Е, дрехите им не се разлетяха като розови цветчета или есенни листа по вятъра, но успяха да се съблекат бързичко.

Зия го накара да легне на пода до самата врата. Имаше време за леглото. Опря се на колене и се хлъзна върху с него с едно-единствено плавно движение.

— Господи! — само ахна Фонтено.

Тя се наведе, опря ръце в раменете му и започна да помпа здраво. Щом навлезе в желанието от нея ритъм, изправи се, отметна глава назад и затвори очи. Нито имаше нужда да гледа мъжа, нито ѝ се искаше. И без това в момента го възприемаше само като надървено парче плът, достатъчно беше да се погрижи за тези негови потребности, за да извлече полза. Притисна гърдите си с ръце, за да не подскачат излишно. Фонтено полека дръпна дланите ѝ настрани и започна да описва бързи кръгове по зърната ѝ с палците си.

Малко я заболя от тези ласки, но тя не обръщаше внимание. Изстена. Нека загубенякът си мисли, че е попаднал на най-страстната жена в живота си. Ускори темпото, започна да пада върху него с цялата си тежест и чу влажното примляскване — веднъж, два пъти, три, четири, пет...

Мускулите му се свиха с такава сила, че и двамата за миг се надигнаха над пода.

— Ох!...

Тя му се ухили, уверена във властта си над него. Стегна силно влагалищните си мускули, които отдавна умееше да контролира, за да го изсмуче докрай.

„Приятелче, още не съм се развихрила. Като приключача с теб, май няма да се ожениш за никоя, защото ще те разглежя.“

Наведе се и го ухапа.

— Ей, Уенда, да знаеш, че си страхотна!

За секунда името не ѝ подсказа нищо, после тя се засмя.

— Да опитаме ли и леглото? Измислих още нещо. Може да ти хареса.

Той беше неин. Но за Зия всичко си оставаше част от представлението.

Силк непрекъснато сънуваше турист, който го опикаваше, докато се мъчеше да го застреля. И всеки път Мак се изпречваше. Гаднярът убиваше нея.

Събуди се разплакан. Мак... Божичко...

След като Фонтено се унесе от изтощение в дълбок сън, сякаш изпаднал в кома, Зия се възползва от комкартата в стаята му, за да си запази стая от следващия ден на два квартала от неговия хотел. Властите едва ли биха очаквали да направи резервация от място извън островите. Ако бе успяла да ги подлъже, щяха да я търсят на континента под съвсем леко промененото име Пия. За всеки случай тя пусна връзката през спътник и наглед се обаждаше от Флорида.

Пак се отпусна на леглото. Засега владееше положението. Фонтено успя да го вдигне четири пъти за около шест часа, а тя пък го убеди със стоновете и виковете си на върховно удоволствие, че е едва ли не най-добрият любовник в историята. Разбира се, никога не си позволяваше оргазъм по време на работа, но не се съмняваше, че той е повярвал. Смяташе да се махне оттук, преди мъжът да се събуди сутринта, да се размотае по плажа и после да се нанесе в запазената стая. Сетне се налагаше да мисли като Спаклър, за да го хване. Къде ли би избягал? Той нямаше достъп до местните къртици на „Снези“ и възможностите му за избор оставаха твърде ограничени. Всъщност нещастникът не познаваше никого на Земята, ако можеше да се вярва на досието му, значи щеше да се крие, подтикван от сляпата паника. Е, планетата беше достатъчно просторна, но Зия се бе запознала внимателно с психопрофила му и се надяваше, че ще успее да предвиди постъпките му.

Трябваше да провери някои неща, преди да напусне този район. Смяташе се, че Спаклър е стигнал до убийство по време на бягството, и ако беше така, вероятно се дължеше на необуздан страх. А може би не. Психолозите не бяха забелязали у него склонност към насилие. Имаше вероятност да се е възползвал от онази лекарка, както тя от пазача. Дали не му е помогнала преди това? Току-виж, знаела е нещо, което би улеснило Зия в издирването. Разбира се, мъртвата вече гниеше в пръстта или пепелта ѝ се мъдреше на нечий рафт. Все пак

бързата проверка нямаше да навреди с нищо. Ами ако Спаклър е оставил някаква дреболия?

„Да, бе! Например карта с отбелязаното място, накъдето е отпрашил. Непременно...“

Въпреки всичко бяха възможни изненади.

А щом местните копои се уверят, че Пия-Зия е другаде, можеше да се разкара от островите. Дотогава вероятно щеше да има по-добра представа накъде да поеме.

Спаклър го нямаше, но тя вече вървеше по следите му и знаеше какво върши. Бе й се случвало да загази и по-зле.

Депард Кинг си позволи спокойна дълга закуска в сладкарницата на хотела. Не се чувстваше объркан, но и не беше съвсем наясно каква трябва да е следващата му стъпка. Покойницата се бе оказала малко по-изобретателна, отколкото можеше да предположи. А едно беше да си повтаря, че ще планира старателно действията си, друго да се изправи пред суровите факти на оперативна ситуация.

Прибра се в стаята си, за да обмисли вариантите, и отново се включи в полицейската мрежа с надеждата да узнае нещо ново. Зададе на компютъра програма за глобално претърсване по ключови думи и го стъписа неочаквана новина.

Второ бягство на аусвелтер от местния център на Извънземната карантина.

Кинг примигна срещу отчетливия холообраз, сякаш реец се насред стаята, и мисълта за последствията от тази случка го вледени като вятър, повял от северния полюс.

Каза си, че е предвидил и такава възможност, но всъщност изобщо не бе я обмислил сериозно, когато играта тепърва започваше. Още една грешка...

Коремът го присви от внезапен пристъп на уплаха. Пребори се със слабостта, вдиша дълбоко няколко пъти и се помъчи да си възвърне самообладанието. Добре де, никога не бе смятал новоземяните за глупаци. Ясно беше, че ще научат накъде се е отправил Спаклър, и в никакъв случай нямаше да седят със скръстени ръце. Значи са пратили агент да го издири.

Кинг се взря напрегнато в холограмата на жената и прочете появилите се под нея данни. Призна, че е доста сексапилна, макар че под прикритие сигурно не би си позволила да изглежда точно така. А не се съмняваше, че в момента тя изобщо не прилича на тази снимка.

Въпреки това се постара да запомни информацията, разгледа особено внимателно очертанията на лицевите ѝ кости и ушите. Имаше поне едно предимство пред бившите си работодатели. Те сигурно подозираха, че е изпратена от конкуренцията им на Земя-2, но само гадаеха каква е задачата ѝ. А Кинг знаеше.

Замисли се. Новата участничка в играта го поставяше в още по-затруднено положение.

Ще се опита непременно да върне Спаклър жив, но при неуспех няма да се колебае — ще го пречука и ще скрие трупа. И ако тя случайно научи кой е Кинг и към какво се стреми, ще му се изпречи на пътя.

От друга страна, ако успее да открие тази жена, би могъл да извлече немалка полза от нея — тя вероятно разполага с по-подробни сведения за Спаклър и ще увеличи шансовете му да го намери. При това трябва да е една от най-способните агентки на Земя-2, иначе е нямало да я пратят тук. Не бива и да разчита, че са натоварили само нея с тази задача. Ще бъде нащрек за всяка друга подозрителна намеса в случая.

Разбира се, властите ще издирват и втората избягала наред със Спаклър, но няма да си поставят това като задача номер едно.

Всяка година по десетина аусвелтери успяваха да се измъкнат от различните карантинни пунктове, пръснати из планетата. Някои несъмнено бяха агенти на другите светове със спешни мисии, но повечето просто пощуряваха от глупаво нетърпение. Едномесечната изолация нямаше вече сериозни медицински оправдания — населението на новопокорените планети се справи с почти всички опасни болести през последните двайсетина години, особено с най-заразните. Никой не се тревожеше, че избягал гост ще натръшка хората на Земята. Рано или късно тази унижителна мярка отново щеше да стане ябълката на раздора между правителството на планетата-майка и останалите светове, а заплахата с търговски санкции вероятно щеше да доведе до премахването ѝ. Засега обаче поне няколко лениви котараци от сигурността щяха да се поразмърдат в усилия да открият Спаклър и

жената. Кинг трябваше да стигне до бегълците преди тях, иначе щеше да се прости с най-невероятната плячка в историята на човечеството.

Ако беше чужд агент и не знаеше къде би могъл да се намира обектът в момента, непременно би се свързал с някого, който да го насочи по следата. Официалната версия за смъртта на лекарката гласеше, че е загинала при нелепа злополука. Мълвата твърдеше, че Спаклър се е саморазправил с нея по време на бягството си. Разбира се, такава крехка нишка може би не си струваше дори мимолетно внимание и все пак Кинг, поставил се на мястото на агентка от Земя-2, би потърсил партньора на покойницата, в случай че му е доверявала важна информация.

И тъй, Венчър Силк можеше да се окаже основното парченце, което ще му позволи да си нареди безценния пъзел. Не вярваше новата участничка в надпреварата да пропусне такъв шанс поради небрежност.

Интересно. Твърде интересно... Май беше време да прояви повечко агресивност и да я насочи поне отчасти към някой си господин Силк.

Силк си пиеше кафето в късния предиобед и зяпаше тъпо през прозореца. Днес нямаше работа в мрежата, нищо не го спасяваше от терзанията. Сърбаше вече пета чаша кафе — смес „Кона“, която купуваха по настояване на Мак въпреки соленичката цена...

По дяволите! За каквото и да се сетеше, все към нея се връщаше и направо започваше да се поболява. Длъжен беше да надмогне себе си. Може би ако попътува за развлечение...

Засмя се неволно над изстиващото кафе. Къде да се размотава човек, който живее в земния вариант на рая? Да се шматка като кретен из бордеите ли? Да изучава с интерес пълните с плъхове улици в най-западналите квартали на Сингапур, Рангун или Голям Ню Йорк?

Някаква жена с къса червеникава коса вървеше по улицата към неговата къща. Ходеше с пружиниращите крачки на атлетка. Носеше хавайска блуза на бели и сини цветя, при това съвсем нова — още личаха гънките от пакетирането. Облеклото ѝ допълваха светлосини шорти и леки сандали.

Силк пак надигна чашата и се взря в жената. Дори под тази широка блуза можеше да забележи очертанията на красиви гърди...

Хм. Имаше нещо познато в нея. Само че не можеше да се досети къде я е виждал.

Докато се чудеше, почти не обърна внимание на високия дебелак, който доближаваше откъм отсрещната страна с походка на скучаещ безделник. От втория етаж обаче имаше чудесен изглед и не пропусна нито една дреболия от онова, което последва. Стана бързо, както се разлива чаша с мляко. По-късно успя да възстанови в паметта си последователността на случките.

Жената сви по пътеката към къщата. Видя го и му се усмихна. Равните ѝ зъби белнаха на хубавото лице.

Тлъстият турист се разбърза изведнъж. Оставаха му петнадесет метра до непознатата, той бръкна под ветреещата се риза, измъкна нещо и го насочи към нея.

Силк мигновено си припомни скорошните преживелици.

— Пазете се! — кресна, напънал дробовете си докрай.

Жената го чу добре през отворения прозорец, защото беше само на трийсетина метра. Силк скочи от стола, недопитото кафе плисна от чашата. Посочи ѝ дебелака. Тя се завъртя на пети и видя оръжието.

А Силк зяпна смаян мъжа. Беше мръсникът, нахлул в къщата му!

Сега изглеждаше съвсем друг, но нямаше как да скрие ръста и могъщите си рамене, а и държеше пистолета по същия начин, свил пръстите на лявата си ръка около дясната. Здравият захват беше също толкова важен и при стрелбата с арбалет...

Жената се претърколи по пластобетона в удължен скок, превъртя се настрани, пак се сниши...

Твърде познатият глух пукот стигна до ушите на Силк и той изрева:

— Ей, ти! Спри веднага!

Мъжът натисна спусъка три или четири пъти, но жената се мяташе неспирно като побесняла гимнастичка, сменяше най-неочаквано посоката на движенията си.

По улицата доближи двуместна велокола и всичко се обърка напълно. Силк изобщо не успя да огледа водача, но спътникът му беше блед и русокос, също с неизбежните разноцветни риза и шорти на турист. Наклони се на седалката и — Господи, всички ли са се

побъркали?! — започна да стреля с дългоцевна пушка. Сигурно изхвърляше сачми с някакъв сгъстен газ, ако се съди по характерния силен звук.

Новопоявилият се кретен явно улучи дебелака, защото онзи сграбчи конвулсивно дясното си бедро с лявата ръка и извъртя пистолета към велоколата. Натисна спусъка още три пъти.

Жената стигна до стълбата. Мъжът до водача се отметна рязко назад, но не стана ясно дали шишкото го е улучил.

А Силк бе върнал арбалета си в оръжейната на стрелбището.

Дебелакът отдели един миг да се вторачи в него, после закуцука по улицата.

— Кухоглавке, пусни ми линия до...

— Моля ви, не се обаждайте на полицията! — чу се настоятелен женски глас зад гърба му.

Той се озърна — беше изумително бързата атлетка, която още се мъчеше да си поеме дъх.

— Моля ви! — повтори тя. — Дайте ми малко време да ви обясня всичко, бива ли?

А той се втренчи озадачено в нея. Що за шибано холошоу се разиграваше?

Щом се върна в стаята си, Кинг установи, че куршумът от неизвестния тип е минал плитко през бедрения мускул на крака му, без да се пръсне на парченца, затова не бе засегнал костта или основните артерии. Входната и изходната рана бяха съвсем малки. Отново задейства медицинския си комплект и го остави да извърши още веднъж биотехнологичното си чудо. Скоро престана да усеща дори болка. Нямахше нищо опасно, но несравнимо повече го тревожеше самият смисъл на произшествието.

Агентката имаше съучастници.

Значи се бе заблудил, че тя ще действа сама. Беше почти сигурен, че улучи с шокова стреличка онзи, който стреля по него, и се надяваше неприятният тип да се опомни с ужасно главоболие. И все пак поредната му грешка едва не го погуби. Този път се гневеше не толкова на жената и помощниците ѝ, а на себе си. Преди десетина години, да речем, нямаше да си позволи подобно глупаво безгрижие. Дали пък не е твърде остарял за тези занимания, при това преди да е навършил четиридесет и пет? Явно се отдалечаваше от върховата си форма.

Толкова се зарадва, че навреме узна за появата на агентката, та стана прекалено самоуверен. Въобрази си, че просто ще я повали със стреличка и ще я домъкне в стаята си, за да я разприказва на спокойствие. Не се усъмни дори за миг, че ще научи всичко необходимо и после ще се отърве от нея по най-подходящия начин. Дори не му хрумна, че нищо в живота не е толкова лесно.

Ама че глупак! Ако съучастниците ѝ не бяха толкова непохватни, щеше да пострада зле и да попадне в болница, където пък с него щяха да се захванат властите. А можеше и да се прости с живота си. Онзи смотаняк държеше в ръцете си въгледвуокисна пушка военен образец. Достатъчно бе сачмата да удари костта, за да я пръсне. Само половин метър по-нагоре и Кинг щеше да остане без черен дроб или стомах.

Потисна яростта си, но тя продължаваше да бушува като свръхпрегрята пара в херметичен съд. Край на безстрастните замисли.

Жадуваше лично удовлетворение, за да приключи с тази операция. Естествено, целта си оставаше на първо място, само че и противникът трябваше да изпита възмездието, което той реши да избере. Макар да знаеше, че не бива да си позволява тази слабост, не беше по силите му да се укроти.

Всички те щяха да съжалят за мига, в който са решили да тормозят Депард Кинг.

Кои ли бяха онези мъже? Зия се опитваше да пришпори ума си, за да различи случката. Веднага отхвърли възможността да са от земната сигурност, иначе още щяха да налитат, а не да си подвият опашките. И защо се впуснаха в престрелка помежду си? Не виждаше никакъв смисъл в тази бъркотия!

Налагаше се да мисли много бързо, а и да внимава. Не знаеше нищо за човека пред себе си, освен името му и факта, че е бил партньор по договор на убитата лекарка. Положението ѝ изведнъж стана много гадно и вероятно щеше да се нуждае от помощта на този Силк, за да се измъкне, без да оплеска всичко. Не подценяваше и опасността да затъне фатално. Представяше си иначе разговора с мъжа, но сега трябваше да го привлече на своя страна, и то веднага.

— Вижте какво, господин Силк, забъркал сте се в много неприятна история. — Самата истина! — Ако се съгласите да ни сътрудничите, ще ви отървем цял и невредим.

„По-важното е аз да се отърва...“

— Що за глупости, мамицата му!

Нямаше нужда от прекалена досетливост, за да разбере колко е ядосан човекът. Тя реши да импровизира в движение.

— Онзи долу, който стреляше по мен, е убиецът на вашата партньорка.

Силк я зяпна стъписан.

— Изобщо не прилича на избягалия аусвелтер. Ама е досущ като кучия син, който влезе в къщата миналата седмица и стреля по мен.

Някой е стрелял и по него? Какво ставаше тук? Зия побърза да закърпи историйката си, преди той пак да отвори уста.

— Разбира се, че не е избягалият от карантината, но е негов съучастник. Другите двама бяха от моя екип.

— Госпожице, не може ли без тъпотии? Искам да чуя същината.

— Добре. Ще ви се доверя. Казвам се Триш Данър и съм от земната сигурност, работя под прикритие. Разкрихме заговор на аусвелтери, подпомагани от местни дисиденти. Върнах се наскоро от Нова Земя и онзи мъж се опита да ме ликвидира, за да попречи на разследването. — Каза си, че се справя добре, влагаше достатъчно правдоподобие. — Бях в карантината, но за да продължа работата си, наложи се да „избягам“ снощи. Това можете да проверите веднага, ако желаете.

Ако този синеокият се увери, че поне част от историята е вярна, твърде вероятно е да преглътне останалото.

— А какво общо има всичко това с мен?

„Хайде, Зия, напъни се. Той не е чак такъв рибок, измисли как да го вмъкнеш в картинката.“

— Вашата партньорка — доктор Макензи, е научила за част от техния план, докато са били в карантината. Не знаем точно как е станало. Вероятно са сметнали, че е опасна, и се е наложило да ѝ запушат устата. Завинаги.

— Какво?!

— Господин Силк, нямам никакъв мотив да ви лъжа. Нима вярвате във версията за злополука? Или че тя случайно се е натъкнала на побеснял аусвелтер, който я е убил просто така?

„Това беше добра идея.“ Изчака да види реакцията му.

Мъжът бавно поклати глава.

— Вярно, звучеше съвсем безсмислено.

Ето, сега ѝ падна в ръчичките.

— Вижте какво, много съжалявам, че се наложи да ви изтърся всичко това наведнъж, но проблемът е извънредно сериозен. Налага се да ми помогнете.

— Аз ли? Глупости! Защо не си повикате хрътките?

— Не мога. В службите се е промъкнал техен агент, когото още не сме успели да заловим. При всеки опит да се свържа с началниците си по нормалните канали е възможно да предупредя неволно този човек.

Силк още се съмняваше, значи беше време за тлъстата примамка.

— Нима искате да се окаже, че вашата партньорка е умряла за нищо? Можем да заловим тези хора и да ги накажем. Тя не заслужава ли поне това?

Мъжът въздъхна. Не изглеждаше никак зле — стегнат, малко по-възрастен от нея. Явно се грижеше за себе си. Личеше му и колко е потресен от смъртта на партньорката си и точно в това слабо място се бе прицелила Зия.

— Какво още искате да ви кажа, за да ви убедя?

Тя се понаведе към него и предницата на блузата ѝ се отдели от тялото. Сутиенът ѝ беше почти прозрачен. Очите му се стрелнаха за миг към гърдите ѝ, после пак се вторачиха в лицето ѝ.

Зия успя да сдържи усмивката си. Щеше да го убеди — по един или друг начин.

Силк беше като зашеметен и никак не му ставаше по-лесно от всички щуротии, които тази жена изсипа на главата му. Отново му се стори, че преживява наяве скапано холошоу — шпиони, заговори, изобщо говна. И все пак Мак беше мъртва. Ако имаше нещо вярно в твърденията на тази Данър, може би поне щеше да напипа някакъв смисъл в сполетялото го нещастие. Не вярваше Мак да е имала тайни от него. Като си напругна паметта, сети се, че тя спомена за онзи аусвелтер. Не разправяше, че бил шпионин, но открила някаква чудатост.

За миг забеляза жената пред себе си. Беше много привлекателна въпреки ужасната къса прическа, а и тялото ѝ изглеждаше добре под торбестите дрешки.

После вече мислеше как да провери приказките ѝ.

— Кухоглавке, включи се.

— На линия съм.

Агентката се стресна от новия глас, но явно само за секунда разпозна генериран от компютър звук и се успокои. Бърза реакция.

— Влез в достъпните полицейски файлове и провери дали снощи някой е избягал от Извънземната карантина.

— Имам достъп. Съобщават за неразрешено напускане на Извънземната карантина през посочения от теб период. Разпитват един от пазачите във връзка с инцидента.

— Има ли снимка на избягалия?

— В достъпните файлове липсва.

— А данни за самоличността?

— Липсват.

Силк погледна жената.

— Е, уверихте ли се? — настоя тя.

— Кухоглавке, свържи ме с Ханс Клайн от карантината.

Минаха няколко секунди.

— Да?

— Ханс, безпокои те Венчър Силк.

— Здравей. Как си?

— По-добре. Ханс, искам да те помоля за една дребна услуга.

Лично е, няма да пускам нищо по мрежите.

— Слушам те.

— Доколкото разбрах, някаква аусвелтерка се измъкнала снощи.

Клайн не отговори веднага.

— Ами...

— Не се притеснявай, новината влезе официално в мрежите.

Няма да кажеш нищо, което вече не знам.

Силк се досети, че доктор Клайн веднага ще си пусне новините по паралелна връзка, за да провери. Пауза от още няколко секунди.

— Да, така е. Случило се е, когато не бях дежурен.

— И избягалата жена е била от Земя-2, нали така?

Ханс явно се мъчеше и да внимава в разговора, и да чете съобщението.

— Да.

Силк се усмихна на лекотата, с която го изпързала.

— Благодаря ти, скоро пак ще се чуем. Кухоглавке, прекъсни линията. — Обърна се към жената. — Поне тази част от историята отговаря на истината. — Данър кимна. — Да приемем, че ви повярвам. Какво следва от това?

Тя го гледаше сериозно.

— Трябва да се махнем оттук, преди убиецът да си доведе и помощници. Има ли някакво място наоколо, където можем да поговорим на спокойствие?

— Има.

Още се двоумеше, но любопитството му се разпали. Надушваше нещо голямо и вече не се съмняваше, че е свързано някак със смъртта на Мак. От властите нищичко нямаше да научи, а тази жена можеше и да изтърве някой отговор на въпросите му.

— Да вървим. Ще се повозим на моя велосипед.

Седалката за пътника не беше голяма и слабните на жената го притискаха в кръста, а бедрата ѝ докосваха хълбоците му. Тялото ѝ беше топло, почти горещо и Силк усети смущаващо, позабравено напоследък раздвижване в чатала си.

„За Бога, Мак я няма само от няколко дни! Какво ти става бе, прасе?“

Вложи още малко енергия в натискането на педалите, превключи на следващата предавка и се засили по правия участък край отклонението към плажа Кокай.

— Никой не ни последва — отбеляза жената. — Но може да са ни прикачили предавател. Нека спрем, за да огледам велосипеда.

Подмина ги бус, пълен с туристи, връщащи се от Свещените езера. Провериха внимателно рамката и дръжките, надникнаха под седалката.

— Струва ми се, че няма нищо, но устройствата понякога са миниатюрни — каза агентката.

Силк тръсна глава. Да вярва ли на ушите си?

16

Учудването на Кофи се забелязваше и без човек да е наблюдателен. Естествено, познаваше Мак, макар че тя не се интересуваше от арбалети и лъкове. А Силк мъкнеше нова мацка толкова скоро...

— Махело, Кофи.

— Махело, брат'чед.

— На коя пътека ще ни пуснеш? Няма да взимам оръжието, само ще преподам малко теория набързо.

— Няма проблем. Отидете на трета — изрече отговорникът, вдигнал вежди.

Е, в момента нямаше как да му обясни положението. Друг път. Засега имаха нужда от спокойно място да обсъдят проблемите си и да помислят усилено. Ако някой убиец не го очисти дотогава, ще разкаже на Кофи цялата идиотска история.

Жената се озърташе на минаване през контролния пункт, но си мълчеше. Чак когато се отдалечиха от отговорника, тя попита:

— Често ли идвате тук?

— Случва се.

Застанаха в началото на пътеката и Силк започна да сочи мишените заради Кофи. Бяха сами на стрелбището.

— Добре, сега какво?

Тя изглеждаше хладнокръвна и самоуверена.

— Трябва да издирим избягалия аусвелтер. Той е ключовото звено. Хванем ли го, приключваме със случая.

— И как ще стане, дяволите го взели? Планетата ни никак не е мъничка, а и останах с впечатлението, че доста хора са се заели да го търсят, обаче засега не постигат нищо.

— Разполагам с информация, която вероятно ще ни насочи по следите му.

Силк поклати глава.

— Не ми се вярва да е толкова лесно.

— Разбирам нежеланието ви да се забърквате, но е по-добре да приемете фактите каквито са — вие тъй или иначе сте замесен. Нашите противници вече направиха опит да ви отстранят. Ако не ги спрем, не мога да ви гарантирам безопасност.

— Трябва да си върша работата...

— Измислете някакво оправдание за временното си отсъствие, после ще се погрижим да обясним официално на вашите работодатели. Имаме нужда от вас, господин Силк. Дава ви се шанс и да допринесете за наказанието на онези, които убиха вашата партньорка.

Да, болеше го, но искаше ли да затъва още по-дълбоко в това благо? Каквото и да стореше, нямаше да си върне Мак. Само че го вбесяваше прекалено сериозната вероятност престъпникът да се измъкне между капките. И както всеки сериозен паяк, жадуваше самият той да знае цялата истина, а не да се задоволява с хлъзгавите тъпотии, които му пробутваха.

Данър докосна ръката му и се взря в очите му.

— Моля ви, господин Силк. Наистина имам нужда от вашата помощ.

Кожата на ръката му сякаш пламна.

Кинг разчиташе набързо стъкмената нова маскировка да отклони поне повърхностното внимание от него. Този път реши да се откроява сред тълпата, защото равнодушният наблюдател би си казал, че такава запомняща се външност не крие нищо друго под себе си. Боядиса косата си яркосиня, потъмни още загара си, докато започна да напомня за какао с мляко, и събра премяна от крещящо пъстри коприни, внесени от външните планети. Приличаше — или поне се надяваше — на застаряваща, макар и поддържаща се звезда от холошоу или пък на продуцент, решил да пръска пари за почивка. Избра по-спортен модел електрокола, чийто наем за една седмица можеше да изхранва средно семейство поне три месеца, но сега не биваше да пести. Подмина къщата на Силк, сякаш притежаваше пътя. Случваше се местни или туристи да го зяпнат, но поне погледите им не показваха, че подозират в него убиец или несръчен агент. Някои от минавачите завиждаха, други се размиваха, трети пък не криеха презрението си. Не го интересуваше мнението им.

Не забеляза дори прикрито полицейско присъствие, а настроената на широк диапазон пищялка не го предупреди за дебнеща електроника. Естествено, не можеше да се опази стопроцентово от върховите постижения в техниката за проследяване — камерите на спътник биха разчели и цифрите на хронометъра му, ако скучаещият дежурен реши да научи колко е часът по този чудноват начин. Все пак усетът му подсказваше, че никой не го наблюдава.

Странно и в същото време насърчаващо. Ако партньорът на убитата не е вдигнал шум, значи наистина знае нещо, за което не желае да уведоми властите. А това непременно беше в интерес на Кинг. Може и да е стигнал до някакво споразумение с шпионката от Нова Земя. И такава пречка нямаше да е непреодолима. Ако човек е готов да продаде нещо, сигурно ще обърне внимание на по-изгодно предложение...

Стига аусвелтерката да не разполага с прекалено големи възможности, за да е отмъкнала Венчър Силк по-надалеч от острова, все някак ще ги открие.

Пистолетът още беше зареден със зашеметяващи стрелички, но това можеше да се промени за секунди. Засега искаше да хване двамата или поне единия от тях жив.

Къде биха се скрили? Трябваше да помисли.

Както личеше, Силк предпочиташе да си седи вкъщи, ако се изключи увлечението му по онзи проклет арбалет или навикът му да плува в океана. Значи първо ще провери на Червения плаж, после на стрелбището. Втората спирка по пътя не му изглеждаше особено примамлива. Едно е да спипаш жертвата невъоръжена и само по бандаж за плуване, друго е, ако в момента си играе с гадното оръжие. А Кинг изпита на собствен гръб колко опитен стрелец е Силк. Освен това онзи го бе видял два пъти и вероятно щеше да заподозре всекиго с дори приблизителна прилика. За жалост Кинг нямаше как да се смали. Напомни си да прояви повече предпазливост.

Засмя се, щом се замисли за това премерване на силите. Дори вече да не беше в разцвета си, усещаше тръпка в очакване на сблъсъка с инфопаяка и новата му съюзничка. Човек трябва да проверява колко струва, поне от време на време. Не че имаше намерение да поема глупави рискове, да играе честно или да прави други подобни идиотщини. Също като при древните самураи, правилата в занаята

бяха прости — трябва да си готов във всеки миг от живота си. Ако не си, за провала си виновен ти, а не умениято на противника.

А Кинг вече не се чувстваше отпуснат. Бе позволил по острието на способностите му да плъзне ръжда, да го покрие паяжината на самодоволството. Край на това. Сега беше готов на всичко и горко на онези, които не са.

Зия се опитваше да използва възможно най-добре едно твърде заплетено положение и засега май се справяше задоволително. Целта си оставаше същата — да прибере обекта или да го премахне, според обстоятелствата. Имаше нови играчи и тепърва щеше да си изяснява ролите им, но поне със Силк започна както очакваше. Щеше много да се учуди, ако не я бе забелязал като жена, а и той имаше сметки за разчистване. Щом се съгласи да ѝ помогне, крайно време беше да се разкарат от този остров към някое място, където ще ги намерят по-трудно. Може би нямаше да ѝ бъде особено полезен като прикритие, само че не биваше да пренебрегва шанса, че онази жена е споделила с него нещо, което не е било предназначено за неговите уши. От Зия очакваха не само да се погрижи за Спаклър, а и за всеки научил излишни подробности. Разбира се, ако самият обект липсваше, за да се потвърдят чрез него слуховете, нямаше да стане опасно, и все пак възникналите подозрения биха създали проблеми. В края на краищата земяните бяха несравнимо по-опитни от останалите в шпионския занаят.

— Каква е следващата ни стъпка? — попита Силк.

— Трябва да се изнесем на сушата.

— И това е суша. За континента ли говорите?

— Да де. Отиваме в Лос Анджелис.

— В Ел Ей ли? Но защо?

— Много вероятно е там да открием Спаклър.

— Кого?

— Избягалия аусвелтер от Земя-2.

— А, него ли...

— С това колело можем ли да стигнем до най-близкото летище?

— Ами да, обаче трябва да си взема някои неща...

— Неуместно хрумване. По-благоразумно е да купуваме необходимото по пътя. Правителството плаща, господин Силк.

— По-добре ми казвай Вен — предложи той.

Зия го огря с професионалната си усмивка, но този път вложи и малко искреност. „Падна ли ми...“

Силк въртеше педалите с прилична скорост — може би дори достигна четирийсетина километра в час на правия участък близо до стрелбището. Изведнъж една електрокола навлезе в тяхното платно и се засили насреща им.

— Ама че духач!

Зърна за миг шофьора на откритото возило, преди да насочи велосипеда встрани от пътя. Някакъв тъмнокож със синя коса, натруфен като папагал. Господи, сигурно се е надрусал до козирката!...

Колелата се хлъзнаха по дребния чакъл, задното поднесе, а Силк успя да овладее велосипеда, когато заподскачаха по неравното каменисто поле до пътя. Данър го хвана здраво през кръста, но не помръдна и това беше много разумно — преместеше ли тежестта си на седалката, сигурно щяха да се пребият...

— Същият е! — викна тя в ухото му.

Той успя да погледне през рамо за частица от секундата. Гумите на колата заскърцаха по макадамовата настилка, защото мургавият се опитваше да обърне на висока скорост.

— Какво каза?

— Това е онзи, който стреля по мен пред къщата ти.

Гласът ѝ беше забележително невъзмутим. Силк видя по-равно парче земя и спря там.

— Продължавай! — нареди агентката. — Натам, към океана!

— Защо?

— Няма да се откъснем от него по пътя.

— Нито пък по тая поляна — колата е с по-добро окачване от велосипеда, а и двигателят е достатъчно мощен.

Петдесетина метра пред тях имаше тясна канавка за отводняване на шосето. Беше широка само метър и не много дълбока, криволичеше към брега. Не можеха да минат през нея с велосипеда.

Само че и онзи тип нямаше как да прекара колата оттам.

— Тичай към канавката! — отсече Силк.

Побягнаха в същия миг.

Шумът на електромотора се засилваше зад гърбовете им. Чувахе се и трополенето на камъчетата по дъното на каросерията. Силк незнайно защо си помисли, че хората от фирмата за коли под наем направо ще съдвчат непознатия заради съсипаната си собственост...

Стигнаха до канавката. Той изобщо не забави крачка, преди да скочи, а с ъгълчето на окоото видя, че жената се отблъсна още по-силно.

Ако стрелецът искаше да ги гони по-нататък, по принуда щеше да изостави колата. Дано не спре навреме и се потроши. Е, тогава собствениците на колата направо ще се влюбят в него.

Изпреварваха го с шейсет-седемдесет метра. Силк се надяваше, че онова гнусно пистолетче няма чак такава далекобойност.

Чудна работа — изобщо не би разпознал мъжа в тази идиотска премяна, ако Данър не се бе оказала толкова наблюдателна. Можеха да се разминат на улицата, без да го погледне втори път.

Щеше да мисли за това по-късно. Съсредоточи се в усилието да се отърват от преследвача.

Кинг изпсува — не успяваше и да кара, и да извади оръжието. Колата подскачаше ужасно неприятно, подхвърляше го над седалката и зъбите му тракаха болезнено. Мушката на пистолета се закачи в скъпия плат на ризата и не само го разкъса, ами одраска и кожата на Кинг.

Мъжът и жената спряха велосипеда, зарязаха го и побягнаха. Още бяха твърде далеч за изстрел, но вече ги настигаше, за секунди щеше да навакса двайсетина метра и би могъл да опита...

Проклятие!

Забеляза канавката чак когато онези я прескочиха. Пусна пистолета до себе си на седалката и сграбчи волана с две ръце, стъпи тежко върху педала на спиращките. Колелата блокираха, освободиха се, пак се плъзнаха и возилото започна да поднася. Кинг се отказа от спиращката, бореше се да овладее колата. После пак натисна педала и успя да спре само на четири-пет метра от канавката.

Погледна седалката. Пистолетът не беше там. Сигурно е паднал. Нямаше време да опипва пода на кабината. Скочи и се втурна след двамата бегълци.

Сега само трийсетина метра го делиха от тях, но онези тичаха бързо. Кинг прескочи тясната канавка. Беше в чудесна форма, щеше да ги настигне...

След първия яростен спринт от сто, може би дори сто и петдесет метра осъзна, че и те са се занимавали усърдно с някакво аеробно натоварване. Не им позволяваше да се отдалечат, но и не скъсяваше разстоянието.

Все пак до водата оставаше най-много половин километър и ако жертвите нямаха намерение да преплуват океана, щеше да ги спипа на брега. Скалите, навлизащи доста навътре, щяха да се превърнат в капан за тях. Е, сега беше невъоръжен, но не се съмняваше, че бойните му умения са предостатъчни. Агентката сигурно също е тренирала, той обаче беше и по-едър, и по-силен от нея, а това в крайна сметка винаги имаше значение. Мъжът пък нямаше понятие от бойни изкуства, не носеше и арбалета си. Кинг смяташе да се разправи набързо с тях.

Дробовете му горяха от напъните да поемат повече от топлия влажен въздух, той се съсредоточи в усилията да поддържа бързината и равновесието си.

Как ѝ се искаше да има пистолет или нож! И като е започнала да мечтае, защо да не си поиска цял взвод за усмиряване на безредици... Едрият мъж нямаше намерение да изостане. И щеше да ги връхлети на брега. Нямаше ли туристи наоколо? По дяволите, май са съвсем сами на плажа!

Ами ако се опитат да го надвият, нали са двама?...

„О, да, той ще стои мирно, дори няма да посегне към онова пистолетче със стреличките.“

Само на триста метра вляво остри скали се врязваха доста навътре в океана. Ще се наложи да ги заобиколят с плуване, а прибоят по подводните камъни не изглеждаше приятен.

Тъпо положение.

Я почакай!...

Малка лодка се показва иззад скалите и се насочи успоредно на брега отвъд пръските и пяната. Май в нея седеше само един мъж — рибар или гмуркач.

— Лодката! — успя да изграчи Зия, почти останала без дъх. Силк я зяпна. — Плувай... към... лодката!

Той кимна, без да говори, за да не наруши дишането си. Препуснаха с нови сили право към водата.

Силк се плъзна ловко под вълната, щом водата стигна до коленете му. Данър не се гмурна толкова умело, но веднага загреба.

Той се потопи под следващия разпенен гребен, стигна до подълбокото и премина на мощен кроул. Възползва се и от обратното засмукване на водата пред скалите, за да го отнесе по-бързо навътре. Усещаше, че агентката се мъчи да не изостане. До лодката имаше няколко десетки метра. Може би преследвачът ще се откаже — ами ако не умее да плува?

Подаде глава, за да види, и се озърна към брега.

Мъжжата нагази на бегом, пръскайки фонтани, и падна непохватно по корем във водата.

Засега го изпреварваха. Важното беше да стигнат навреме до лодката, за да се отдалечат, преди да ги настигне. Ако бяха само двамата във водата, Силк би се опитал да му види сметката. Беше опитен плувец и можеше да задържа дишането си цели две минути. Защо просто да не удави скапаняка? Само че оръжието на онзи сигурно не се поврежда от вода, а и кой знае какво още носи — нож или друга гнусотия. А на Силк никак не му се искаше да стане храна на рибите.

Загребваше с всички сили.

Зия нямаше проблеми с плуването — навремето дори я включиха в отбора на училището, но този Силк се плъзгаше през водата като риба! Ако противникът не успее някак да се превърне в делфин, непременно щяха да стигнат до лодката, преди да ги е доближил опасно.

Тревожеше се, но още не виждаше причини за паника.

Кинг беснееше. Бореше се тромаво с водата, но каквото не му достигаше като опит, наваксваше го с мощ. Вече разбираше какво се опитваха да направят жертвите и трябваше да побърза, за да не му избягат.

Не биваше да им позволи това. Твърде често напоследък се проваляше, как да понесе още един неуспех!

Водата с вкус на саламура нахлуваше в устата и носа му. Той се закашля. Остави се гневът да го изпълни докрай, да му даде още сили, за да не усеща мъчителната болка в мускулите и изтощените бели дробове.

Онези двамата заслужаваха да ги убие дори само заради това!

Когато доближиха лодката, Силк видя, че мъжът е вдигнал маска с шнорхел на челото си. Гмуркач, който не обича съвременните приспособления за подводен спорт.

— Ще ми подадете ли ръка? — подвикна Данър зад него. — Схвана ми се кракът.

Лицето ѝ се сгърчи в убедителна гримаса.

Мъжът ги изгледа, без да продума, но завъртя подвижния електромотор, за да мине край тях.

Агентката изплува по-близо до Силк.

— Бъди готов да действаш.

— Какво?!

— Просто не се помайвай.

Той се озърна. Преследвачът не се виждаше сред вълните, но не можеше да е далеч.

Гмуркачът се наведе.

— Дайте си ръката — промърмори с явен южняшки акцент.

Данър се пресегна от водата и Силк забеляза как тя опря ходила в дъното на малката лодка. Какво ли се канеше да направи? Трябваше само да се качат при този човек и край на неприятностите...

Другата ѝ ръка също се стрелна и пръстите ѝ се вкопчиха в китката на мъжа. Тя изпъшка от усилието, с което направо изхвърли гмуркача от лодката.

— Що не ти!... — кресна онзи, но плъосна във водата с главата напред и останалото не се чу.

Агентката вече се премяташе през борда.

— По-бързо! — кресна нетърпеливо и Силк я послуша.

Още преди да е прехвърлил и краката си в лодката, тя превключи електромотора на пълна мощност. Е, не беше скоростен скутер, но никой плувец не можеше да се мери с малкия съд.

Над водата се подаде глава.

— Ей, шибаняци, това е моята лодка! На вас говоря, бе! Спрете веднага!

Силк се претърколи вътре, пое си дъх и седна.

Преследвачът им още беше на двайсетина метра от нещастния гмуркач. Престана да плува и се загледа в тях за миг. После се обърна и пое към брега.

Успяха да се отърват.

— В каква посока е летището? — спокойно попита Данър.

Дрехите лепнеха по тялото ѝ като неравна мазилка и не скриваха нищо.

Силк се чувстваше направо скапан от бягането, плуването и неудържимия страх. Не можеше и да мисли ясно. Това сякаш не беше неговият свят. Как се забърка, вдън земя да потънат всички? И незнайно защо в момента му се искаше да направи само едно нещо — да скочи върху тази жена и да я изчука до смърт.

Поклати глава. Господи, помилуй...

Нямаше повече вълнуващи преживелици. Летището беше разположено почти изцяло върху изкуствен полуостров северно от Нануеле Пойнт, също като комплекса на Извънземната карантина, затова се добраха дотам с лодката. Слязоха на брега с вече почти изсъхнали дрехи и се качиха на електробус до терминала на „Алоха Еърлайнс“. Никой от туристите не ги и забеляза. Хората напускаха земния рай, за да се върнат в цивилизацията, и не искаха да пропуснат последните прекрасни гледки.

Силк се сви в едно ъгълче на чакалнята, а агентката отиде да купи билети.

— Моите поздравления — подсмихна се тя, когато се върна при него. — Току-що се превърнахме в партньори с договор — господин и госпожа Данър. Ще навестим тъста и тъщата ти, тоест моите родители, в Сиатъл.

— Сиатъл ли? Нали щяхме да...

— Вярно, но избрах обиколен маршрут. Ако някой прерови списъците на пътниците с добър компютър — а ще стане точно така, не се съмнявай — непременно ще се натъкне на факта, че двойката Данър е напуснала острова, без никога да е пристигала официално тук, поне според регистрите на населението. Търсят сама жена и ще проверят отново поради съмнение за грешка, но понеже няма да ме намерят, рано или късно някой ще поиска да размени две-три приказки с нас. Щом пристигнем в Сиатъл, партньорите Данър ще потънат в небитието, но по-добре да ги издирват там, а не в Лос Анджелис.

Силк кимна. Ако се бе напънал, можеше да се сети за хитрината, но изобщо не му хрумна. Беше новак в тази игра.

— Ел Ей е голям — напомни той, — един-единствен човек лесно ще се покрие там.

— Нашето момче Спаклър е голям чудак — отвърна агентката. — Пада си по доста особен секс. Имате всякакви кучета на Земята, нали?

Силк се вторачи в нея. От минута на минута историята звучеше все по-смахнато.

Кинг се мъчеше да не даде воля на яростта си, примесена все по-силно с опасения. Изтърва ги. Задържа се на брега само колкото да научи името на злополучния гмуркач, помогнал неволно на двамата да избягат. Човекът щеше да съобщи за кражбата и Кинг можеше да научи още нещо чрез полицейските мрежи, когато местните ченгета намерят лодката. Само че беше уверен, че ще получи тези сведения твърде късно. Нямаше съмнение, че обектите ще се махнат далеч от острова, ако вече не са го сторили.

Караше към последната наета стая в последната роля, която щеше да играе в Хана. Остави погнусата и гневът да изпълнят душата му със съскането на нажежено желязо, потопено във вода.

Проклет да е! Почти бе напипал ключовете към могъществото, но ги изпусна от непохватност. Имаше всички преимущества на своя страна, а се провали непростимо.

Една от осите на очуканото возило изскърца, когато зави към хотела. Добре де, в момента едва ли имаше смисъл да се изяде отвътре. Трябваше да продължи напред, за да не бъде захвърлен на боклука. Ще впрегне програмите си с изкуствен интелект да ровят в списъците на пътниците, напуснали острова. Онези двамата в никакъв случай не са използвали истинските си имена, но не са се разделили. Агентката искаше нещо от инфопаяка, явно беше доста осведомен, както Кинг предположи.

Доближаваше хотела. Във въздуха се усещаше напрежението преди скорошна буря. Жалко, че нямаше време да разгледа тукашните красоти. Може би друг път...

Докато слизаше от колата и вървеше към входа, Кинг си позволи да обмисли съвсем различен вариант. Все пак разполагаше с достатъчно информация, която да му донесе доста прилична печалба. Беше в състояние да докаже съществуването на жадуваната цел и чрез умели преговори с познатите си в сигурността да стигне до онези, които веднага биха го възнаградили щедро за сведенията. Е, нямаше да е огромното богатство, на което се надяваше, да не говорим пък за

другите облаги, обаче парите биха му стигнали да прекара в разкош остатъка от живота си.

Отърси се от мимолетната си слабост. Не! Твърде много от себе си вложи в това начинание, за да се задоволи с утешителната награда. Вече имаше дългове за уреждане, затова не би спал спокойно. И не би успял да се отърси от тежките съмнения в собствената си решителност, дарби и дори мъжественост. В тези времена подобни страсти се смятаха за старомодни и излишни, но Кинг не беше един от баламите, не беше готов да си лежи по гръб и да живурка със социална помощ, без никакви стремежи. Смяташе се за умен човек, дори талантлив, при това подходящо обучен.

Колкото и да са се притъпили уменията му, ще си ги възвърне поне за тази последна мисия. Ще намери агентката и инфопаяка, ще изтръгне от тях нужните му тайни. После ще ги премахне. Вярно, сгреши неведнъж, обаче никой не знаеше за това. А и пропуските му бяха срамни, но не и пагубни. Още участваше в надпреварата.

Решителният етап тепърва започваше.

19

Разстоянието от Хаваите до Сиатъл едва стигаше за суборбитален полет. Всичко под три хиляди километра просто не оправдаваше разходите.

Силк отдавна не бе стъпвал на континента и когато ускорението на совалката го притисна дълбоко в твърдата пластопяна на креслото, той започна да се настройва към промяната. Ако човек живее в място като Хана, честичко забравя колко страшни са други части от света.

— Инфектиран си, нали?

Силк изви глава към жената. Чудеше се дали наистина фамилиното ѝ име е Данър. Не му се вярваше.

— Извинявай, не те разбрах.

— Питам те дали имаш в организма си ретровируса за контрол над раждаемостта.

Той кимна.

— Разбира се. Всеки роден на Земята си го има в кръвта. Иначе навсякъде щяха да пълзят дечица. — Мина още секунда, преди да му светне. — О, значи ти не си от Земята?

— Цък — ухили се тя. — Само работя за местната сигурност. Наеха ме, защото съм родом от Нова Земя. Така мога да върша разни неща по външните светове, без да ме подозират излишно. Я ми кажи, не се ли чувстваш някак особено, като знаеш, че си стерилен?

— Никак не се чувствам — отрече Силк. — Такъв съм си роден, затова няма с какво да сравнявам. Вирусът спестява големи главоболия. При секс не се притесняваш за разни случайности. Ако пък на някои много им се прииска да имат деца, двойката се отбива в близката клиника и там им оправят спермата и яйцеклетките. Процедурата трае по-малко от час и се плаща от основната осигуровка, а не допълнително.

Агентката поклати глава.

— Аз пък си мислех, че такова бърникане в хората попада под забраните на Генетичната конвенция.

— Да, почти всичко друго направо е престъпление. Не съм специалист, но според мен правилата са прости. На медиците е разрешено да оправят всяка дефектна част от човешкия геном, за да не се раждат нещастни деца. Но никакви подобрения на базовия модел.

— От какво ли се плашат толкова? Да не се пръкнат двуглави изроди с грамадни чепове?

— Де да знам — засмя се Силк. — Досещам се, че сън не ги лови от мисълта за генетични супермени, които ще поробят обикновените хора. Или се боят да не сгафят пак и да създадат нов ретровирус-убиец като някогашния СПИН или Рибешката чума.

— Значи си имате спретнато стабилно население от... колко бяхте, седем милиарда ли?

— Шест и половина.

— И всичко стига за всички.

— Е, тук-там е пренаселено.

— Скучна утопия. И последната дреболия регулирана до втръсване, а пластобетонът се простира на стотици километри без прекъсване. Да не говорим за вкусните и хранителни зеленчуци, с които се тъпчете всеки ден.

— Като не ти харесва, върни се в дивата пустош да си народиш десет хлапета и да ги отгледаш в дървена колиба, където гориш тор в огнището.

Сега тя се ухили.

— Никога не си скитал по другите планети, нали?

— Не съм.

— Не е чак толкова зле. На Нова Земя дори си имаме водопровод. Наскоро чух и че хората от Йорк щели да се откажат от газените лампи, защото повече им допадали хидроцентралите — добави с натежал от присмех глас.

Двигателите на совалката се изключиха, вече се носеше по инерция, издигайки се към горните рехави слоеве на атмосферата. Тишината сякаш можеше да се реже с нож.

Данър се освободи от предпазните ремъци, разкопча и колана. Изправи се.

— Право да ти кажа, Силк, харесваш ми, макар че май си заклет домошар. Отивам да се освежа.

Понечи да тръгне по единия от трите прохода в широкия пътнически салон, но спря и го изгледа през рамо.

— Ти член ли си на клуба „Бързата пушка“?

Гърлото му чак се сви. Само въртна глава безмълвно.

Агентката се взираше с усмивка в очите му.

— Искаш ли да се включиш?

Зия си каза, че положението се подобрява значително. Измъкнаха се от острова без повече затруднения и бяха на половината път към континента, оставяйки освен това лъжлива следа. Сухопътният коридор от Сиатъл до Лос Анджелис беше претоварен, десетки хиляди хора се движеха непрекъснато по този маршрут.

Щом се отдалечат от летището и тя отново си смени самоличността, ще се слоят с тълпата и ще станат на практика невидими. Ще си купят поотделно билети за магнитно-левитационния влак, а който иска да ги гони, нека си чеше главата насред Сиатъл.

Докато вървеше към тоалетните в задната част на совалката, почти усещаше погледа на Силк по тялото си. Не че тесните кабинки бяха най-идеалното място в галактиката за секс, но човек можеше да се оправи и там. Имаше намерение да го слиса, както още не му се е случвало, и така да го върже по-силно. Той не изглеждаше зле и беше доста схватлив, макар и по-наивен, отколкото искаше да се покаже, а и сигурно е бил на сухо, откакто са убили партньорката му. Трябва доста да е насъбрал и не й пукаше дали е стерилен — хормоналният ѝ баланс не допускаше бременност, ако ще да се празни като кит в нея. Разбира се, присадката действаше само една година, а и можеше да се маха по желание. Не гореше от нетърпение да навъди малки копия — свои или на поредния любовник, и все пак ѝ харесваше да има възможността за избор. Умът ѝ не побираше как всички балами и безделници на тази планета позволяват на някой друг да им нарежда как да живеят. Сякаш са стадо овце. Ако на Нова Земя се намереше кретен, пожелал да пробута такива закони за вродена стерилност, бързичко щяха да го топнат в океана, овъргалян в солиден слой разтопен строителен плаstopop. А земяните нямаха нищо против, защото топките май вече за нищо не им служеха.

Посегна да отвори врата на тоалетната. Поне на Силк тестисите ще му трябват, макар и замалко.

„Ех, Зия, колко цинична си станала...“

ИИ-програмата на Кинг му предложи девет възможности, подбрани според параметрите на търсене, които той зададе. Девет двойки, напуснали Хана, без пристигането им тук да е било регистрирано по какъвто и да е начин. Естествено, една част бяха дошли от друг остров наблизо — с коптер или по вода. Някои може би бяха кореняци, пътуващи по своя работа. За жалост никоя от двойките не се бе снабдила с еднопосочни билети. Щеше да е твърде лесно... а и проява на непростима тъпотия от всеки що-годе способен агент. Кинг бе хващал не един празноглавец, допуснал тази фатална грешка. Все едно побиваш пилон с мигаща лампа и викаш: „Ето ме!“ Не очакваше такъв пропуск от агентката.

Веднага зачеркна две от двойките, защото пътуваха за друга планета. Не се сети да наложи и това ограничение преди търсенето. На шпионката още не й беше време да си ходи у дома.

Останалите седем бяха горе-долу подходящи кандидати, доколкото Кинг успя да прецени. Мъже и жени, нито прекалено млади, нито пък твърде стари, поне според сведенията, измъкнати от компютрите на транспортните агенции. Уви, тези системи не бяха програмирани да предоставят и холообрази на пътниците — това изискваше твърде много памет. Разполагаше само с имената, малко данни и крайните точки на пътуването. А в момента Кинг нямаше подръка достатъчно мощен хардуер, за да открие агентката по неизбежните слаби места във фалшивата ѝ самоличност.

Четири двойки пътуваха до американския континент, една към Централна Европа и една — към Австралия. Последните двама си бяха избрали някакво островче в Индийския океан, до бреговете на Югоизточна Азия.

Сега опитът не биваше да го подведе. Не можеше да си позволи проследяване на всичките седем двойки. Ако имаше време, би наел хора за установяване на наблюдение, само че полетите свършваха твърде скоро.

Зарейл поглед в холообраза над компютъра, Кинг се зае да подбира.

Веднага отхвърли онези за Азия и Австралия. Добре обучена шпионка не би се запътила към място, където ще я открият толкова лесно, а поне нещо знаеше за географията на Земята, макар и да идваше от друга планета.

Насочилата се към Европа двойка не беше за пренебрегване, защото гъсто населената цивилизация на онова парче суша позволяваше да се загубят в гъмжилото веднага след пристигането. Не че би направил това, ако беше в нейното положение. Твърде продължителен полет, опасността да бъдат пресрещнати още на летището нарастваше недопустимо.

Значи оставаха четирите двойки, пътуващи към Щатите. Две за Ел Ей, една за Сиатъл, една за Чикаго. Отново прецени колко траят полетите. Най-близо беше и най-многолюдният мултиполис — Лос Анджелис. Натам бяха тръгнали. Не можеше да е сигурен, но вероятността му се струваше голяма.

Даде команда на компютъра си да му запази място още за следващия полет и се съгласи да плати кожодерската надценка за бързането. Познаваше хора в Сиатъл и Чикаго, които можеха да се заемат с по-малко вероятните варианти. В Ел Ей щеше да му е трудно, но задачата не беше неизпълнима. Агентката вероятно нямаше да промени самоличността си още на летището, а той щеше да стъпи там само около час след нея. Освен това в обществения транспорт поддържаха превъзходни архиви, а Депард Кинг знаеше как да проникне в тях. Ако обектите се качат в бус или наемат някакво возило, ще оставят чудесни следи с номерата на кредитните си линии. Добре е да побърза и да си осигури помощници в Лос Анджелис, но ще се справи.

Кинг напусна хотела, за да се заеме с работата си.

Силк поседя още малко в креслото, зяпнал сляпо празното пространство. Тази жена твърде скоро и небрежно го покани за игри и забавления в тоалетната. Е, да, страхотна е и много му се иска да я понатисне, но нещо не е наред. Дали не е по-умно да си остане тук, докато тя се върне?

Но пък тя сигурно знаеше нещо, свързано със смъртта на Мак. На главата му се изсипа твърде много помия през последните дни.

Отчаяно искаше да научи отговорите на безбройните си въпроси. Току-виж, не е за пренебрегване идеята да си поприказват... малко поинтимно. Към каквото и да се стреми тази Данър, той пък е инфопаяк и може да действа по избран от самия него сценарий. Мак много му липсваше, още не можеше да се опомни след смъртта ѝ, каквито и хормонални напъни да буйстват из тялото му. Но никой досега не бе оборил истината, че разговорите покрай секса са по-откровени.

Стана. Установи, че краката му треперят леко, успя обаче да тръгне по прохода към вратата, зад която се скри агентката.

Силк се облягаше на мъничката мивка и дишаше на пресекулки. Данър бе прилекнала пред него и го обработваше усилено с уста, а ръцете ѝ се пъгнаха под ризата му, за да впие пръсти в гърба му.

— Стига толкова... — успя да измънка.

Усещаше как трупа заряд като кондензатор, готвещ се за мощно изпразване. Тя завъртя глава, без да се дръпне, и го засмука още по-стръвно.

Сдържаше се, докато можеше, но накрая се предаде. Тя преглътна веднъж, втори, трети път, после вдигна поглед към него и се засмя.

— Твой ред е — настоя Силк.

Тя се плъзна нагоре, а той — надолу. Засмука едното ѝ зърно. Жената почти измърка. Той се спусна още малко и се помъчи да смъкне дрехите ѝ по-бързо, за да открие накрая, че тя наистина е руса, и то навсякъде. Нападна я усърдно с език и устни.

Не бе виждал по-мощни контракции от нейните и май нямаше да свършат никога. Искаше да ги усети и по друг начин. Още преди да стихне буйният оргазъм, Силк се надигна бързо, почти скочи, изпъчил още твърдия си penis. Тя знаеше какво иска и се отвори широко.

Свиващата се и отпускаща се кадифена мекота беше великолепна. Той се изуми колко скоро свърши отново — толкова главозамайващо, че му се подгъгнаха коленете.

Притисна се отмалял в жената. С Мак не беше така. Този път му се стори по-възбуждащо, по-страстно и... някак първобитно. Сигурно защото само преди час можеха да си намерят белята заедно.

Дори не беше способен да отвори уста, за да каже нещо. Искаше само да усеща тази жена до себе си, както още беше в нея. По възможност — вечно.

Зия се стъписа.

Сексът беше нейното най-силно оръжие, инструмент под контрол.

Не и сега. Този път ѝ се стовари отгоре като стена, рухнала при земетресение. Загуби всякакви остатъци от самообладание, когато Силк се отпусна на колене и зарови глава между краката ѝ. Мозъкът ѝ просто се изключи.

И тя се предаде.

Никога, абсолютно никога не ѝ се бе случвало, още откакто четиринайсетгодишна откри как да си осигури власт над мъжете.

Уплаши се до побъркване.

Този тип беше никой, дори не участваше в играта. И не намираше нищо особено в него, освен доста приятната външност, но...

Господи, какво ли означаваше всичко това? Дали хормоните ѝ са се разбърникали или е някакво друго неравновесие в организма? Както се чудеше, мислено вдигна рамене. Защо да се притеснява? Нали беше чудесно? И по-хубаво не е било?

Вярно си беше. И още ѝ се искаше. Ето това ѝ вдъхна истински ужас.

Лекичко отстрани Силк, за да си хване юздите най-после.

— Не е зле да си седнем на местата. Иначе на някого отвън ще му се пръсне мехурът.

Той се ухили, макар и малко бледичко.

— Да пишкат пред вратата, ако искат. Мога да си стоя тук, докато кацнем.

Зия едва не кимна, но се спря навреме.

— Хайде да излизаме.

Той започна неохотно да се намъква в дрехите си. Тя се почисти с влажни салфетки, намери си бельото на пода и се облече. В теснотията непрекъснато се побутваха един друг. Ама че смешно! С големи усилия се въздържа да не се разкикоти. Божичко, още малко и ще започне да се държи като пуберка на първата си среща. Как се стопи толкова

бързо „ледената кучка“, както другите агенти я наричаха зад гърба ѝ?
Как изобщо можа да се случи?

Химия, това е всичко. Разбушувала се химия.

А вече си мислеше за някоя стаичка, в която да се заключат с
удобно легло и повечко време за развлечения.

Господи, какво ѝ ставаше?

Силк се мъчеше да повярва, че сънува. Седеше в суборбитална совалка, спускаща се към комплекса Сиатъл-Такома, който четири милиона души наричаха свой дом, а до него беше шпионка, която само преди десетина минути му взе акъла от чукане. И двамата издирваха друг шпионин, който бе убил Мак. Два пъти стреляха по него, а още не успяваше да си представи, че всичко това е истина. Та той беше инфопаяк, служител от средно равнище в една от най-големите корпорации, и имаше само едно по-чудато хоби — стрелбата с арбалет.

— Дами и господа, моля, сложете си предпазните ремъци. Навлизаме във въздушното пространство на Сиатъл-Такома и се подготвяме за кацане.

Женският глас на компютъра повтори същото на японски, испански, мандарински диалект на китайския и бенгалски.

Силк нагласи ремъците на гърдите си и ги блокира. Безсмислен жест. Някои можеха би така се чувстваха в по-голяма безопасност, но той твърде често замазваше катастрофи на совалки и самолети, за да се успокоява с някакви си каишки. Ако това возило се забиеше в земята с цялата си скорост, всички щяха да се сплескат един в друг като кървави палачинки.

Но след вълненията напоследък мисълта за катастрофа не плашеше чак толкова Силк.

До него Данър си сложи ремъците, без да покаже някакво вълнение. Почти не говореше, откакто се върнаха от тоалетната. Силк беше готов да се закълне, че кратката забава й хареса не по-малко, отколкото на него, ако се съди по буйните й реакции. А сега тя се държеше, сякаш й е неприятно.

Поклати глава. Много загадки имаше на този свят, но жените винаги си оставаха начело в списъка.

Кинг сам си натри предостатъчно сол на главата за своята небрежност и леност, затова беше нащрек, докато доближаваше доста пострадалата електрокола в края на паркинга. Забеляза навреме двамата мъже, които се готвеха да го нападнат.

Не посмя да остави возилото точно пред хотела, защото не искаше да привлече внимание към лесно забележимите повреди. Затова сега се наложи да идва в този почти пуст ъгъл на паркинга.

Бръкна нехайно в джоба си, като че търсеше картата за достъп, но стисна дръжката на пистолета. При други обстоятелства не би бързал да лепи мислено етикетчето „засада“, щеше да допусне, че са точно каквито изглеждат — туристи, решили да си полафят, докато пушат контрабандни цигари с тютюн. Само че отскоро Кинг бе изгубил всякакво доверие към хората. По-добре да си жив параноик, отколкото мъртъв наивник.

Щом разстоянието намаля достатъчно, той извади светкавично пистолета и простреля по-близкия мъж. И преди другият да насочи оръжието си, Кинг завъртя цевта към него.

— Недей — каза му кротко.

Онзи послушно разпери ръце по-далеч от тялото си. Явно вече познаваше последиците от шоковата стреличка.

Кинг му посочи да тръгне към колата и го накара да седне.

— Добре — подхвана, щом също се настани на седалката, — ти кой си?

Преди да довърши изречението, свободната му ръка вече измъкваше оръжието на противника изпод шарената риза. Оказа се въздушен пистолет с оловни или бисмутни сачми, доста опасни при точно попадение отблизо.

Високият кльощав тип с хлътнали бузи само се усмихна със стиснати устни.

— Нищо не ми пречи да ти забия стрелички в очите — събщи разговорчиво Кинг. — Месеци наред ще живееш в мрак, докато ти нагласят имунната система към трансплантите. А може и да те лиша от мъжките ти атрибути, докато си в безсъзнание. Представяш ли си — събуждаш се сляп и без чепа си. Струва ли си да се инатиш?

Усмивката на кльощавия само разкриви още малко лицето му. Очевидно се смяташе за корав мъжага. Не се стряскаше от обикновени заплахи за физическо насилие. А Кинг нямаше време за

продължителни изтезания. Можеше просто да му забие стреличка, да го изхвърли от колата и да си продължи по пътя. Докато някой открие двамата, той ще е преполовил разстоянието до Лос Анджелис. Но пък няма да е по-осведомен, отколкото е в момента, особено за новите играчи. Ами ако по-късно сведенията за тях се окажат решаващи? Не, длъжен е да научи защо се намесват.

След престрелката пред къщата на Силк разнищваше различните възможни обяснения. Стори му се най-вероятно, че двамата са помощници на чуждопланетната агентка. Само преди седмица би си внушил, че това е истината, без да рови допълнително.

Не му се вярваше да са от сигурността — поредните екземпляри от поколението безлични новаци, препълнили службата, откакто го принудиха да се махне. Самият той известно време не бе попадал в напечени ситуации и успяваше да оправдае непохватността си с липсата на постоянна практика. Но тези двамата бяха направо некадърници, сигурността едва ли е западнала чак толкова, че да ги търпи. А и не се държаха, както би очаквал от оперативни агенти. Накратко казано — не ги биваше.

Значи оставаше не особено правдоподобният вариант тази хърба да е агент на свободна практика, натъкнал се на тайната също толкова случайно. Или работеше за някой още незнаен участник в надпреварата.

Кинг искаше да знае кое е вярно въпреки малкото останало му време за размотаване на острова. Ако все пак двамата се окажеха съучастници на шпионката, нямаше да е приятно, но би измислил как да се справи с допълнителното затруднение. Ако пък бяха някакви други, трябваше да е наясно.

Всеки човек се бои от нещо — първичен ужас, който таи дори от самия себе си. Самият Кинг не се плашеше от мисълта за осакатяване, обаче изтръпваше, щом се усъмнеше в психическото си здраве.

— Хайде бе, стреляй! — подкани го подигравателно кльоцавият. — Ако щещ, режи ме на мръвки, докато съм в несвят. Отдавна съм готов да умра. Хич не ме е страх от извратени осквернители като теб!

„Осквернител“ ли?

Кинг примигна. Това ли е решението на загадката? Умът му заработи още по-трескаво.

Да, така събитията напоследък придобиваха нов смисъл. И се сети за лесен начин да провери хипотезата си. С една-единствена изтървана думичка човекът му подсказа как да му вземе страха.

Усмихна се, без да отделя цевта на пистолета от лицето на кльощавия. Бръкна с другата ръка в джоба на панталона си и извади монета от половин стандарт.

Онзи се вторачи в малкото кръгче.

— К'во сега, ще ме купуваш на дребно ли?

— Не позна. Само прилича на монета, но външността понякога лъже, нали така? И ти приличаш на турист, обаче не си. Аз пък изглеждам като човек, спазващ нормите на цивилизованото поведение, ама не е вярно. Всъщност в момента виждаш извънредно сложно медицинско приспособление. Ако го стисна ето по този начин и после потъркам изострения ръб в нечия кожа, мога да внеса определена... да речем, инфекция в организма.

Кльощавият се насили да вдигне рамене с пренебрежение.

— Все ми е тая дали ще ме тровиш. Като пукна, няма да усещам разликата.

— О, вероятно не се изразих достатъчно ясно. Моля те да ме извиниш. Нямам намерение да те убивам. И устройството не съдържа отрова. В него има мутагенен ретровирус, създаден от онези диваци на планетата Шинто. Нищо няма да усетиш, след като те одраскам. Твоята ДНК обаче няма е както преди. Никога няма да заченеш нормални деца и, разбира се, всеки или всяка, позволил си по-близък плътски контакт с теб, ще бъде изложен на сериозния риск да прихване генетичното заболяване...

Не успя да каже нищо повече, защото мъжът замахна към него с хищно сгърчени пръсти, а лицето му бе загубило всякаква прилика с човешко.

Кинг го простреля два пъти и въпреки това беше принуден да отбие с другата си ръка първия и единствен удар.

Вторачи се в кльощавия. Дори не му се наложи да съчинява подробности за страховитата зараза. Стигаше и че спомена думичката „генетично“. Подозренията му се потвърдиха. Значи двамата изобщо не са съратници на агентката от Нова Земя. Да, цяла глутница нови играчи...

Движението „Чисто човечество“ е разкрило някак тайната.

Твърде интересно!

Кинг се увери, че наоколо няма случайни зяпачи, и избута тялото на мъжа от колата. Претърси другия и намери същия въздушен пистолет със сачми. Изборът на такова оръжие подсказваше готовността им да убиват. Следователно сами са си избрали участта.

Простреля първия в лявото око с пистолета на втория, после уби и кльощавия. Старателно сложи оръжията в ръцете им и побърза да се отдалечи от мястото. Не знаеше ще успее ли да заблуди някого, но поне замалко щеше да подскаже друга версия за случилото се на паркинга. А смахнатите от „Чисто човечество“ трябваше да си скалпят нова ударна група.

Макар да си даваше вид, че не гледа към Силк, Зия го наблюдаваше. Совалката измина инерционната дъга на траекторията си и двигателите се включиха за снижаването. След няколко минути щяха да кацнат и на нея ѝ предстоеше да измисли напускане на летището, без да оставят следи. Беше почти сигурна, че са се отървали от преследвачите, но това „почти“ бе погубило не един агент. Зия смяташе да си послужи със стар, но безпогрешен метод, и се надяваше на успех, освен ако някой започнеше да ги обстрелва, щом се покажат от совалката.

Седналият до нея Силк ѝ се струваше спокоен. Вярно, тя се постара да издуха грижите от главата му, но и сама омекна излишно и в момента никак не се харесваше. Щом попаднеш на вражеска територия, превръщаш се в ходещо острие, за да си пробиеш път през всякакви неприятности. Точно в момента обаче не гореше от желание да минава през купчини трупове. Умът ѝ натякваше, че съвсем не е попаднала в безопасно и уютно местенце, а тялото изобщо не желаше да го слуша. Така беше и с дрогите — едно е да се пришпориш, друго е да се надрусаш. Макар второто да е далеч по-приятно, не е подходящо, ако се наложи да си плюеш на петите. Сега не искаше да мисли за станалото между нея и Силк, имаше предостатъчно работа. Дали да не се пъкне в някой медицински автомат и да си оправи набързо хормоните?

Двигателите забучаха малко по-силно, совалката се наклони наляво и се спусна устремно. Зия погледна през тройните херметични

илюминатори, леко одраскани от частици прах при свръхзвуковите скорости. Земята беше по-наблизо под тях. Долу по десетлентова магистрала пълзяха бусове, камиони и коли като лъскави играчки под клонящото към залез слънце. Във въздуха се забелязваше някакъв мръсен оттенък, а далеч над ниските зелени хълмове с остатъци от иглолистна гора личеше рехава кафява мараня.

— Смог — обясни Силк. — Промислени замърсители, смесени с естествените.

Зия само изхъмка. Твърде добре знаеше що е смог. В някои градове на Земя-2 видимостта падаше под стотина метра дори на обяд, ако мръсотията се натрупаше. Не можеше и да се сравнява с леката цветна мъглица тук.

— По време на интензивното използване на петрол е било по-зле — продължи той. — Бензин, олово, всякакви окиси. Не само изглеждало противно, а било и адски вредно. Сега въздухът се изчиства и при лек дъждец. Тук и без това вали често.

Колелата на тежката въздушна машина се удариха меко в пистата. След секунда високо вдигнатият нос на совалката се спусна и последва второ леко друсане, придружено от скрибуцането на еластични полимери по пластобетона.

— Дами и господа, пристигнахме в Сياتъл-Такома. Онези от вас, които ще продължат пътуването си, могат да се осведомят за своите полети и часа на излитането от компютърните табла в залата за пристигащи. Моля ви да останете по местата си до пълното спиране на совалката и скачването на подвижния тунел.

Силк се засмя.

— Нещо смешно ли казаха?

— Ами да. „Пълно спиране“. Че какво ли друго може да бъде?

— Словоблудство — кимна Зия.

Не носеха багаж и успяха да изпреварят мнозина от спътниците си. Стъпиха на подвижната пътека и закрачиха по нея, за да се измъкнат по-бързо.

— А сега?

— Сега се махаме от летището. Но първо трябва да се отбия за пари.

В залата имаше цяла редица автомати — сиви кутии с клавиатури и холоекрани. Зия спря пред първия и набра кода. Вдигна

фалшивия си идентификатор пред скенера. Машината я попита точно каква операция иска да извърши и тя въведе теглене на хиляда стандарта в брой. Парите щяха да им стигнат засега, без обаче сумата да привлече вниманието на някой твърде усърден контрольор.

Чекмеджето под екрана излезе напред и тя прибра тънката пачка нови хрущящи банкноти. На тази планета обичаха разноцветните пари — зелено, червено, синьо за различните деноминации. Обикновено се разплащаше с кредиткуба си, но в момента беше по-благо разумно да има налични.

— Сигурно е приятно да си богата — подметна Силк.

— Откъде да знам? Тези пари са на данъкоплатците. — Вдигна ръка и го мушна в корема. — Значи твои, готин. — Усети мигновена тръпка, когато докосна тялото му, успя обаче да се стегне и се извърна. Не, това чувство не ѝ допаднаше! — Да вървим.

Летищният комплекс беше огромен, всичко на Земя-2 или Йорк би изглеждало край него като мравка до слон. Дори основният космопорт на Парадайз не се отличаваше с такива грандомански размери. А се намираха в далеч не най-големия мултиполис на Земята... Как понасяха такъв живот местните хора?

Щом излязоха, Зия подмина решително редиците таксито, бусове и няколкото частни коли. Търсеше друго.

Аха, ето го. Малко електрическо пикапче с поизбледнелия надпис на цветарски магазин.

Шофьорът беше младеж с вчесана нагоре коса като конус с отрязан връх. Сякаш някой бе плюснал на главата му мъничко вулканче. Чакаше най-невъзмутимо в забранената за паркиране зона, потропваше нехайно с пръсти по волана и зяпаше в празното пространство. Беше затворил прозорците, за да се предпази от студения вятър. Зия почука по прозрачната пластмаса.

Вулканчо я изгледа тъпо. Тя му показа с жест да отвори прозореца.

— К'во има?

— Искаш ли да гушнеш набързо два стоака?

Очите му се ококориха. Той махна към Силк.

— К'во да направя? Да го смея той от бой?

— А, не. Просто ще се повозим с теб.

Младежът се озърна към празните бусове и таксите пред неговото пикапче, после се ухили многозначително.

— Светна ми. Накъде, маце?

Зия му каза да ги откара до най-близкия голям хотел и му плати. Като пристигнаха и пикапчето се изгуби от погледите им, повтори същата процедура с някакво хлапе, което изкарваше пари в куриерска фирма, за да си плаща таксата в колежа.

Той ги остави пред ресторант на десетина километра от хотела, където се качиха в такси. Зия поиска от шофьора да ги откара до гарата на маг-лев влаковете.

Когато се отдалечиха от колата, Силк поклати глава.

— Добре изпитано. Става почти немислимо да ни проследят, защото никъде близо до летището не са записвани данни от наши кредитни линии.

— Точно това искам.

— Разбира се, остава възможността някой през цялото време да не ни е изпускал от поглед.

— Нямахте такъв. Довери ми се. Внимавах.

Силк кимна. Охотно ѝ повярва.

— Сега се качваме в експреса до Лос Анджелис — продължи Зия. — Приятно тричасово пътуване през долината. И тези билети ще платим с налични. Необичайно е, но не чак толкова, че да ни засече компютърът.

— И ще ги купим поотделно, с други имена, нали?

Тя се взря преценяващо в него.

— Сецаш се. Наистина ли не си се занимавал с нищо подобно досега?

— Не и в твоята област, но принципите са горе-долу същите. Предпочиташ хората да гледат накъдето им сочиш, а не да се втренчат в показалеца ти...

— Правилно.

Отидоха да си купят билети.

21

Ако Депард Кинг беше религиозен, ако допускаше в съзнанието си дори намек за истинска вяра в по-висши сили — били те косматите мускулести богове от древната митология или свършени същества, седнали спокойно във вселенската контролна зала — непременно би решил, че някоя подобна твар си го е избрала, за да се бъзика с него.

Крачеше раздражен из ВИП-залата на летището в Лос Анджелис, без да поглежда удобните кресла, пръснати тук-там.

Замина от островите без никакви пречки, след като се разправи с агентите на „Чисто човечество“ до хотела. Запечатата оръжията си в херметична кутия за експресна пневматична поща, която вече го очакваше, когато пристигна. Полетът мина спокойно — позволи си едно питие и дремна половин час. Посрещна го частният детектив, до чиито услуги прибягваше понякога, и му показва холоснимки на двете двойки, дошли от Хана преди него. Дребното човече с мише личице, което просто изчезваше дори сред групичка от петима наоколо, бе успяло да ги причака навреме.

За нещастие не бяха хората, нужни на Кинг.

Проклятие!

Веднага накара Плъхчо да се свърже с агентите, които на свой ред бе ангажирал в Сиатъл и Чикаго, за да провери успели ли са да открият пристигналите там двойки. И сега му оставаше само да чака...

Дребосъкът прекъсна неговото изнервено бродене из залата, стиснал в ръка пачка холограми, пратени по факса.

— Двамата в Чикаго.

Кинг сграбчи още топлите листове.

— Не са те.

— А в Сиатъл-Такома жена е изтеглила хиляда стандарта от автомат под това име...

Холото беше размазано — лоша линия, просто не стигаха пиксели за отчетлив образ. Които и десет души да хванеше от улицата, девет от тях не биха я разпознали, само че Кинг веднага съзря

приликата. Имаше значение и фактът, че е предпочела да разполага с такава сума в брой.

— Тази е! — отсече уверено.

— Ще пусна хората си да проверят бусовете и такситата...

— Не им губи времето, ами нека се разтичат да...

Кинг млъкна, сякаш онемя изведнъж. Плъхчо го гледаше недоумяващо.

— Щеше да заръчаш нещо ли?

— Да. Почакай малко.

Цялото начинание започваше да му изглежда като упражнение по некадърност — все ненавременни или необмислени идеи му хрумваха. Веднага би отрекъл провалите си пред всеки друг, но би било глупаво да лъже себе си. В този миг обаче го споходи прозрението. Старите навици се възвръщаха, умът му разкъсваше постепенно паяжините на нехайството и започваше да вижда светлината. Не би казал, че дължи догадката на интуицията си. По-скоро подсъзнанието му завърши процеса на обработка на фини и незабележими детайли в получената досега информация.

Агентката от Нова Земя и Силк наистина се бяха запътили към Лос Анджелис.

Само друг човек с неговия огромен опит в сигурността можеше да се съгласи с такава увереност и въпреки това би изтъкнал, че все още може да има почва за съмнения. Но Кинг просто знаеше — щом агентката е решила да отскочи до Сиатъл, значи е прекалено способна, за да има наистина работа там. Няма да остане в онзи град нито минута повече от необходимото.

Как ли се досети, че двамата ще се насочат тъкмо към Ел Ей? И за това нямаше логично обяснение. Но вярваше непоколебимо. Озова се точно където трябваше, макар и заради грешка в началото. И без да иска, се сдоби с огромно предимство — пристигна преди обектите.

Усмихна се. Да, ако все пак имаше богове, време беше да се настроят по-благосклонно към него. За последен път си бе позволил да подцени противника. А беше длъжен да допусне, че шпионката от Земя-2 му е равна по способности, може би дори го превъзхожда. Никой агент, който си заслужава парите и доверието на началниците, няма да се устреми към целта по права линия, защото очаква враждебните сили да разполагат с възможности да се хванат и за най-

тънката нишка. Ако подозираш, че ще те проследят въпреки заплетените криволици на маршрута, стараяш се да оставиш повече лъжливи дири, за да забавиш потерята, може би дори да я объркаш безнадеждно.

Онази жена не направи сериозни гафове досега. Значи отбиването в Сиатъл е опит за заблуда.

Сякаш ярък лъч проби притисналия го мрак, за да му посочи пътя през пустошта. Най-сетне се проявяваше достойно. Испита гордост, примесена с усета за собственото си могъщество.

— Съсредоточете се върху транспортния коридор между Сиатъл и Лос Анджелис — заповяда на Плъхчо. — Ограничителни параметри — всеки, който си е купил билет с налични за маг-лев, локална аеролиния или бус с далечен маршрут. Търсете сама жена или двойка, тръгнала през последните два часа.

Детективът кимна, извади от джоба си плосък сензорен екран и започна да набира по светналата клавиатура.

— Така доста ще си облекчим задачата — отбеляза той.

— Би трябвало — натърти Кинг.

Зия нито изпитваше особено уважение към противниците, нито се плашеше от тях. Е, да, не се колебаеха да натискат спусъка, но бързината не е толкова важна, ако не умееш да се целиш. Засега им се изплъзваше без проблеми, а не й се вярваше това да е хитрина, за да приспят нейната бдителност. Не й се виждаха чак толкова умни. Вярно, занаятът бе възникнал именно на Земята и местните имаха зад гърба си хилядолетен опит, но май започваше да ги мъчи старческо слабоумие. Ако никой не те затрудни сериозно много дълго, накрая ще си въобразиш, че си непобедим и недосегаем. Познаваше такива празноглавци и на Земя-2 — били голяма работа преди двайсетина години и си мислеха, че още са на върха. Само дето вече не излизаха от луксозните си кабинети, предпочитаха да се хвалят със славното си минало. Ех, какви тежки времена бяха, вие младите нищо не сте видели. Според Зия те просто бяха за изхвърляне.

Облегна се удобно на меката седалка в салона на влака. Беше приятно, отколкото в совалката. Стрелна с поглед Силк. Въпреки затворените очи дишането му издаваше, че не спи. Някаква табела се мярна под тях за кратък миг — фучаха с четиристотин и петдесет

километра в час. Линията беше вдигната най-малко на тридесет метра над земята.

Поне в началото задачата ѝ се оказа не по-трудна от дълга разходка в парка. Може би преувеличаваше, но не много. Владееше положението, без да се броят леките притеснения от собствените ѝ хормони. Повтори си, че е професионалистка. Ако откриеше местенце, което я сърби, не беше нужно веднага да го разчеше до кръв.

„Сериозно?!“

Ами да — сериозно.

Щом се доберат до Ел Ей, ще започне да използва друга самоличност от предварително подготвените, за да се заеме най-после с издирването на Спаклър. Дотогава може и да измъкне нещо полезно от Силк, за да си облекчи работата. Все едно какво.

По дяволите, а защо да не дремне?

Силк упорито се преструваше, че спи. Всъщност лекото трептене на влака го унесе така, че виденията му можеха да се превърнат всеки миг в сънища...

Край него претича шумно едно хлапе. То си играеше със сензора за движение, отваряше и затваряше вратата към предния салон. Пневматиката на двойната врата изсъска за пореден път. Шумът беше достатъчно силен, за да пречи, а и налиташе на неравни промеждутъци. Силк не успяваше да свикне с дразнителя.

Понадигна клепачи и се загледа в момиченцето — шест, може би седемгодишно. Ама че неуморна хлебарка! Ако претича пак, ще протегне крак да спъне това дребно чудовище. Къде ли бяха родителите ѝ? Щом е толкова палава, защо не я водят на каишка?

Изведнъж се ухили. Като малък неговият баща все го заплашваше със същото. „Ще ти туря нашийник, лайненце дребно. Мирясай най-после, че ще ти закова крачетата с пирони за пода...“

— Ей, Вени, вътре ли си бе, мой човек?

Вени Силк се ухили на Понси.

— Че къде да съм бе, тъпчо?

Двамата скоро щяха да навършат по дванайсет години. Този ден бяха свободни от ровене в образователните мрежи заради бурята.

— Добре де, отвори прозореца замалко. Не мога да се размотавам тука.

Вени хвана скърцащата механична ръчка и избута навън пластмасовата рамка, без да вдига мрежата против комари, която се изду смешно.

Понси Уилямс стоеше на влажната пръст под прозореца. Дъждът спря — уж трябваше да е ураган, дето спецовеите по климата не успели да разсеят навреме, за да не се изсипва чак такъв порой. Вятъра обаче си го биваше, налиташе страшничко от време на време. На хората, живеещи само няколко километра по на юг, им бяха казали да закрепят и затворят всичко, после да се разкарат от брега. Според метеомрежите устието на Мисисипи щяло да си го отнесе тази нощ. Таткото на Вени обаче каза, че нямало да мърдат оттук, щото с коптор като тяхната панелка и един ураган няма да си губи времето.

— И що си се разбързал толкоз?

Понси погледна за миг към тяхната къщурка — съвсем същата, но майка му я боядиса в жълто, за да се различава от зелените наоколо. Напомняше за бебешка дрисня.

Порив на вятъра подхвана някакъв боклук и го завъртя нагоре.

— А бе, баба ми ритна камбаната.

— Кофти работа...

— Тъй си е, ама тя нали си беше стара? Май беше навъртля шейсетака. От един месец лежеше в болница, щото си счупи крака. И я затрила някаква ем... ембола ли, нещо такова. Сега мама разправя, че трябва да я погребваме с ритуал.

— Жалко, че ще изгървеш бурята, мой човек.

— Жалко, я! А бе, ти чудил ли си се к'во е?

— Кое, бе?

— Ами да умреш?

Вени вдигна рамене.

— Що да му се чудя? Като остарееш или те размаже бус, пукваш си. Край на всичко. Нищо не можеш да направиш.

Това повтаряше и баща му: „Хлапе, раждаме се, живуркаме, умираме. И толкоз.“

Понси си тръгна, а Вени отиде да провери кои от мрежите работеха въпреки бурята. За него не означаваше нищо новината, чута два часа по-късно, че изтръгнато от вятъра дърво се стоварило върху бус и убило деветима от пътниците.

Скоро обаче научи, че един от загиналите е единадесетгодишният Понси Уилямс.

Толкова отдавна се познаваха, не му се вярваше, че Понси вече го няма. Нямахме никакъв смисъл. Как е възможно да се случи? Не беше честно. Не беше правилно.

Вени си лежеше проснат по гръб и погледът му се рееше по неприятно сивата неравна боя на тавана, през чиито пукнатини прозираше повърхността на конвейерно произведените плочи. Вятърът виеше навън като чудовище от холошоу. Никакъв бейзбол повече, никакво отмъкване на близалки от магазинчето на дъртия Джърси, никакви опити да си свалят порно на дисковете въпреки блокажа. Поне нямахме да върши тези неща заедно с Понси. Не му се вярваше да е истина. Сигурно сънуваше. Сутринта ще се събуди, а Понси ще го чака на спирката, нахлузил тъпанарската си лилава тениска — подарък от някаква леля.

А вятърът стенеше и блъскаше по къщата, размяташе по улицата контейнерите, където оставяха отпадъците за рециклиране, събаряше свирепо дърветата и когато затихна на зазоряване, Понси още си беше мъртъв.

И така щеше да бъде винаги.

Малкото зверче пак мина през лъчите на сензора, вратата изсъска и Силк се опомни. Този път въздъхна с облекчение.

Ако човек е християнин, мохамеданин или се е захласнал по друга вяра, изобщо ако си пада по детските залъгалки, не му пука дали ще умре. Имаше дори хора, които си представяха, че после ще им е по-добре, ще ударят голямата печалба. Но Силк не си хабеше времето и силите за дълбаене в мистиката. Ако какъвто ще да е бог се занимаваше със света, той или имаше твърде скапано чувство за хумор, или пък беше страхотен мърльо, съдейки по ставащото поне в тази галактика. Върховен късмет е да извлечеш някаква радост от живота. Тъкмо си помислиш, че ти върви като по вода, и космическият пръст

ти се забива в гъза, както стана с Понси. И с Мак. Майната му на всичко, майната му и на Господ, ако съществува и нарочно върши всичко това, а пък уж може да не го допусне! Силк изобщо не успяваше да си представи що за чудо трябва да е милосърдието според побърканите фанатици, но приказките им намирисваха на гнило.

До него Данър дремеше, поне на пръв поглед. Заяпа се в нея.

Наистина беше хубава жена, почти прекрасна, колкото и да я загрозяваше жестоко офъканата коса. Нямахте и какво да си играе на лицемерие — по-святна любовница не бе срещал през живота си. Преди би се впил в нея като бодър комар, за да изсмуче колкото се може повече от преживяването и да продължи до безкрай новото вълнение, което откри току-що. О, не, вече не би го направил. Нямахте никакво желание за сближаване, защото знаеше — невъзможно е да трае дълго. Хубавото бързо се спаружва. Все ще настъпи някаква промяна и ще го помете, тогава какво? А всеки път болеше още по-силно, омръзна му да късат кървящи мръвки от него. Така скоро нищо нямаше да му остане освен кости и плът без следа от чувство. Не му се искаше.

Тя въздъхна и устните ѝ се отвориха малко. Данър беше корава агентка, доколкото можеше да съди от видяното — студен, прецизен и нечуплив инструмент. И все пак в съня си изглеждаше невинна, непоковарена и мила...

Отново се загледа напред и поклати глава.

„Не се обвързвай, Силк. Само ще се мъчиш още повече.“

Ако имаше някой до нея, Зия спеше леко, самоконтролът ѝ не изчезваше. Някакъв шум в стремително носещия се маг-лев влак проникна в подсъзнанието ѝ и включи тревожен сигнал. Събуди се мигновено, но шумът вече бе изчезнал и не успя да открие свързана с него опасност.

Силк я гледаше как се разсънва.

— Ще отскоча до тоалетната — каза той, — а на връщане ще мина през снек-бара. Искаш ли да ти донеса нещо?

— Пие ми се нещо студено.

Силк се изправи, протегна се и тръгна между седалките.

Зия се престори, че зяпа размазаната от скоростта местност. Не предложи да отиде с него. А идеята все пак направи опит да се промъкне в съзнанието ѝ. Много ѝ се искаше да опитат още някоя разновидност на забавленията, достъпни за пътници. Точно затова се отказа. Познаваше страданията на пристрастени хора, изпаднали в такава зависимост от най-силното си желание, че бяха готови на всичко, за да го осъществят. Можеше да е какво ли не — дроги, тренировки, секс, макар досега да не ги разбираше.

Сега ѝ беше ясно какво би си навлякла. С нея нямаше да се случи.

Далеч по-безопасно беше да си мисли за света отвъд прозореца. Притъмняваше, тук-там светваха лампи и сякаш оставяха фосфоресциращи следи по ретината на очите ѝ. Харесваше ѝ да се вози във влакове и честичко го правеше, преди да порасне. Така виждаше „задните дворове“, които никога не би зърнала, ако пътуваше със самолет и дори с кола. И на новозаселените планети като Земя-2 линиите минаваха през промишлените райони и агрокомплексите. Неведнъж ѝ се случваше да прикачат вагона с евтини места към тровава товарна композиция и успяваше да разгледа потайни кътчета, които никой не си правеше труда да разкроява, защото туристите не

минаваха през тях. А на нея много ѝ допаднаше да вижда истината зад фасадата.

Не че винаги успяваше да ги разграничи и в собствения си живот.

Двамата мъже на задната седалка пак започнаха да си приказват по-гръмогласно. Бяха отскачали до местенца, където можели да си купят по-особени питиета или тютюн. Явно бяха готови да си прахосват парите и времето.

— Ах, шибаното Мексико — въздъхна единият, по-млад, вероятно на двайсет и две или двайсет и три, както звучеше гласът му. — Мразя го, да знаеш. Ченгетата все гледат да те подхлъзнат.

— Тъй си е — потвърди другият. — Ама не и в Тихуана. Страхотни курви си имат в Тихуана.

— Е, да, това не го забравям. Ама скапаните им ченгета, човече, до едно са гадняри. Там трябва да си стискаш документите, нали разбираш? Могат ей тъй да ти ги отмъкнат, после ще ги продадат на някой съмнителен тип.

Зия завъртя глава с погнуса. Пияндетата май бяха еднакви навсякъде из Вселената.

— Прав си. Веднъж бях там и чаках едно приятелче да ме заведе на онова шоу с магарета, нали се сещаш, та спират ме значи две ченгета и...

Тя просто престана да се вслушва в смисъла на думите им. Тепърва ѝ предстоеше да обикаля и да върши необходимото. Не си въобразяваше, че операцията ще мине като практическо упражнение в школата на „Снези“. В края на краищата подгони човек, който можеше да се окаже къде ли не на планетата. Но не се тревожеше. Спаклър така беше затънал в смахнатите си прищевки, че дори избяга от родния си свят, за да им се отдаде на спокойствие. А и на извратената престаряла Земя пазарът на подобни удоволствия не беше кой знае колко развихрен. Зия знаеше, че на планетата-майка можеш да се сдобиеш с всичко, стига да имаш стандартите и връзките, понякога обаче се налага да търсиш доста заобиколни пътища.

Хората на Земя-2 се отнасяха снизходително към избора на удоволствия, които си позволяваха здравите и способни да разсъждават възрастни. Само че веднага настръхваха, ако някой започнеше да тормози деца или животни. С хлапетата всичко беше ясно и никой не

се осмеляваше да възразява. Повечко съмнения имаше спрямо животните. Какво толкова, ако някой фермер наскред затънтена долина е решил да си поиграе с овчиците? Негова си работа, нали? Нова Земя не е като старата или бъркаме нещо? Всичко и всички ли ще подчиняваме на най-дребнави правила?

Няма, приятелчета, ама като опрем до здравето на расата, не е зле да държим нещата под око. Вярно, земяните се престарават с карантината, обаче са я въвели, като пострадали от чуждопланетен бацил. Поне навремето е имало смисъл.

Добре де, недоумяваха любителите на животни, това какво общо има с нас?

Ами животинките носят разни зарази, които непрекъснато мутират. И знаящите дори на Земя-2 не успяват да открият и обезвредят всички до една. Помните ли първия ретровирус — СПИН? И сега да се плашим ли, а? Нали е бил като черната чума? А нея отдавна я излекуваха или пак бъркаме?

Правилно. Но според общоприетата теория хората изобщо нямаше да се заразят, ако някакъв тъп селяндур не беше вързал магарето си, за да провери колко е хубаво да му го пъхне отзад. После се прибрал вкъщи и предал бацилчето на жена си.

О, тъй ли било...

Именно.

— Ето ме — обади се Силк над нея.

Взе пластмасовата чаша от ръката му и отпи. Сладко и газирано, не беше никак зле.

— Хм, това пък какво е?

— Кола. Нямате ли си на Нова Земя?

Тя пак надигна чашата.

— Още не.

— Ето ти една причина да се отбиваш на старата планета.

Накара я да се засмее неволно. Да му се не види, наистина го харесваше. Толкова ѝ се искаше да проумее защо...

Кинг знаеше, че търпението е истинска добродетел в неговия занаят, и въпреки това не го свърташе на едно място. Плъхчо изрови повече от тридесет случая, отговарящи на ограниченията — все хора,

потеглили от Сиатъл към Южна Калифорния по въздуха, с маг-лев, дори с корабчета. Нямаше смисъл да се занимават с последните, защото пътуването продължаваше дни наред, но с другите трябваше да се заемат веднага. Дребосъкът вече бе изпратил шестима души по летищата и площадките за кацане на коптери, за да пресрещнат десетината двойки, избрали въздушните возила. Самият Кинг седеше в чакалнята на „Делта-Юнайтид“ и броеше минутите до кацането на следващия самолет. Отново промени външността си и смяташе, че този път прояви достатъчно хитроумие да заблуди дори шпионката, която несъмнено щеше да си отваря очите на четири. Сега играеше ролята на Лари Мконо от Южна Африка. Надебели носа и устните си с инжекции псевдоколаген, който след няколко дни щеше да бъде изхвърлен през бъбреците без никакви вредни последствия. Потъмни кожата си до тъмношоколадово и сега се кипреше с кафяви контактни лещи и перука на ситни къдрици. В момента намеренията му не се простираха отвъд откриването и проследяването на жертвите. С времето гневът му се поохлади и макар да не се отказваше от отмъщението, тази мисъл вече не го разкъсваше отвътре. Разбира се, по-късно щеше да удовлетвори желанията си, но засега съсредоточаваше усилията си в успешното приключване на начинанието.

— Полет 1088 на „Делта-Юнайтид“ завърши при изход 77 — съобщи системата за оповестяване с евтиния си гласов синтезатор.

Повтори информацията на още няколко земни езика, повечето от които Кинг разбираше. На японски изречението завърши с глагола. На бенгали ставаше ясно само от контекста дали самолетът е един или са няколко. На испански речниковата база данни подбра старомодната дума „авион“ и пак според контекста можеше да означава въздушна машина или пък птица...

Пътниците започнаха да влизат в залата. Роднини или приятели чакаха мнозина от тях и прегръдките, целувките и искрената радост зачегъртах по нервите на Кинг. От много, много отдавна никой не го бе чакал така на което ще да е летище. От семейството му остана само неговата сестра, но тя дори не знаеше дали той е още между живите. Нямаше съпруга или приятелка, изобщо не допускаше нищо постоянно и сковаващо в живота си. Преценяваше безпристрастно, че не е лишен от привлекателност и лесно би установил по-трайни отношения с

подходяща жена, само че работата винаги си оставаше на първо място. Като преподавател се изкушаваше от загадките на историята. А щом влезе в сигурността, увлече се по преследването, лова на онези, които му отправяха предизвикателството да бягат. О, да, не се отказваше от кратки връзки с много любовници и веднъж му се стори, че отношенията му с една британска агентка могат да избуят в нещо обещаващо, но тя загина нелепо при взрив на ферибот в Хонконг — поредната тъпа злополука, за която никой не намери приемливо обяснение. Случи се преди дванадесет години и отдавна не се бе сещал за това. Напоследък обаче подобни сценки по летищата често му напомняха за нея. Определяше чувствата си като размишления за отминалата младост. Типична склонност на мъж, навлязъл в зрелостта, да тъгува за несбъднатото. Чиста загуба на време.

Скоро щастливите пътници и посрещачи се изнизаха от чакалнята, но той изчака половин час, за да се увери, че обектите не са се опитали да го заблудят с прекалено бавене някъде наоколо. Накрая вече знаеше, че не са пристигнали с този полет.

Докосна контролния сензор на слушалката в ухото си и произнесе безмълвно номера на Плъчо, уловен от миниатюрния микрофон, залепен за горното копче на ризата му. Въпреки нищожните размери на устройството чу гласа на дребосъка ясно и отчетливо, звучеше почти нормално заради засиления басов регистър.

— Слушам.

— Тук няма нищо — каза Кинг.

— И при мен. След четвърт час ще кацне една браква, дето спира на всяко градче от Орегон до Сан Луис Обиспо.

— Ще се срещнем на изхода. Край.

Кинг превключи на изчакване. Не се налагаше да излиза от комплекса на летището, само мина край няколко големи херметично затворени прозореца по пътя към другия терминал. Навън нощта за пореден път губеше безнадеждната битка с електричеството — всичко беше осветено ярко почти като през деня. А някога мракът бе властвал неоспоримо, бе покривал с наметалото си Земята. Е, пак ги е имало звездите и Луната, също и бледите проблясъци на самата планета — пламтящи вулкани, мигновени мълнии, огньовете на Свети Елм, танцуващи над океаните. Блещукали са разни твари под водата и буболечки из въздуха, мъждукали са гниещи пънове или пък е

избухвал случайно подпалил се блатен газ... но всичко е било твърде немошно, за да се пребори с тъмата. Кинг бе обикалял из места като Хана, където градските светлини не пречеха да се различат всички съзвездия по небето, само че те ставаха все по-малобройни с всяка година. На върха К-2 се мъдреше винаги претъпкан нощен клуб, заливащ околните планини с неоновото си сияние. Антарктида можеше да се похвали с популярното из целия свят селище на име Студоград, обитаван постоянно от поне четиридесет хиляди кретени. Курортът в Гоби се простираше по брега на петдесеткилометрово изкуствено езеро, имаше си Дисниленд и почти седемдесет хотела. Ярката стрела на времето продължаваше неуморния си полет и тъмното минало беше обречено да изостава. Както винаги.

Имаше още около час до пристигането на първия маг-лев, заслужаващ вниманието му. Плъхчо вече бе пръснал хора на две гари преди и след Ел Ей, а Кинг щеше да поеме главния терминал. Знаеше, че няма друг избор, освен да заложи капаните си и да чака, и все пак недоволството напираше в душата му.

Търпение, напомняше си всяка минута. Само търпението може да помогне.

— Ще бъдем в Лос Анджелис след четиридесет и пет минути — промълви Силк.

Данър кимна.

Въпреки твърде задоволителното преживяване само преди няколко часа, той усещаше как нагонът отново започва да буйства в кръвта му. Опита се да се пребори със себе си, макар и да не упорстваше прекалено, и накрая си каза: „Какво пък толкова, по дяволите?!“

— Дали не би се отбила с мен до онзи край на салона?

Тя го изгледа и след миг погледът ѝ стана по-твърд.

— Не мисля, че...

Силк кимна разбиращо, понечи да се обърне и краката им се докоснаха. Сякаш го разтресе токов удар, кожата му настръхна, дори косъмчетата по врата му се изправиха. Господи!

Тя май почувства същото, защото ахна.

Мигът се проточи непоносимо.

— Ох... Да вървим — тихичко промълви жената.

Скочи и така се забърза между седалките, че той трябваше да подтичва след нея.

При съвременното състояние на технологията за изработване на фалшиви идентификатори от какъвто и да е вид Кинг лесно би убедил служителите на гарата, че е от полицията, но нямаше нужда да го прави. Стоеше на перона и се стараше да изглежда като обикновен гражданин, очакващ възлюбената си, както видя да се държат други само преди час на претъпканото летище. Наоколо имаше стълпотворение и никой не му правеше забележка, че стои твърде близо до линията на пристигащия влак. Дори в тези времена — сравнително спокойни и преборили се с масовото притежаване на оръжия — властите продължаваха да се безпокоят от отвлечане на въздушни машини. Само че беше направо невероятно да хрумне някому, че би могъл да посегне на маг-лев. Разбира се, според Кинг по света се намираха прекалено много скудоумници, дори те обаче биха се стъписали от очевидно натрапващия се въпрос — а какво да правят, след като превземат влака? Затова никой не смущаваше съня на железопътната управа. Тези влакове бяха неделими от тласкащата ги магнитна система на релсите и извън нея просто нямаше какво да ги задвижи. И макар на летищата и космодрумите скенерите за оръжие да си оставаха традиционна част от оборудването, по гарите бяха просто немислими. Машини проверяваха само багажа за бомби. Все пак не биваше да се пренебрегва вероятността за появата на някоя нова терористична организация, колкото и да беше малка.

Чернокожият в момента Кинг се усмихна. Не му се вярваше извънземната агентка и временният ѝ сподвижник да са понесли взривни устройства.

Платформата под краката му затрептя от вибрациите на приближаващия влак. Аеродинамичната предница на композицията заблестя под светлините на гарата. Кръглият титанов нос беше малко издраскан и въпреки това сияеше ослепително. Влакът забави съвсем безшумно движението си. Гасителите на магнитното поле край линията предотвратяваха откъкването на случайни парчета стомана

или желязо, изтръгнати от джобовете или ръцете на посрещачите, както и съсипването на чувствителни компютърни схеми наблизо. Естествено, самите влакове също бяха защитени. Кинг знаеше, че когато тази транспортна система била още в етапа на експериментите, линиите буквално се задръствали от метални боклуци — привлечени случайно от магнитното поле или метнати към релсите от злонамерени идиоти. Още се разправяха истории за литнали във въздуха велосипеди, за спрели електронни часовници на цели квартали от линиите, за пръснали се на парчета свръхпроводящи двигатели заради минал на половин километър влак. Всяка технология създаваше главоболия, докато излезе от пелените. И атомните електроцентрали в началото произвеждали ужасяващи количества радиоактивни отпадъци, а първите междузвездни кораби понякога просто не излизали отново в нормалното пространство. Такава беше цената на цивилизацията. Историкът Кинг се захласваше по тези подробности. Истината беше и несравнимо по-интересна, и по-чудновата от всякаква измислица.

Остави ума си да се рее още малко, докато влакът спираше. Спомни си какво казал генерал Джон Седжуик, командвал войските на Севера в битката при Спотсилвания, когато огневата линия на южняците се намирала на седемстотин-осемстотин метра от тях: „Ей, войници, какво се гушите? Ами че онези не могат да улучат и слон толкова отдалеч...“ Това били последните думи в живота му.

Загладеният метален червей замря най-последно и от изходите незабавно се изсипаха тълпи. Кинг си избра място, край което трябваше да минат всички пътници, за да стигнат до залите на гарата. Плъхчо дебнеше от другата страна на влака за изненадващи ходове на обектите.

Потокът от хора се точеше край него, някои бяха посрещнати, други — не. Същинско многокрако чудовище, тътреца се стоножка с безброй глави...

Ето ги!

Кинг се постара да не направи дори най-лекото внезапно движение, безучастната гримаса на лицето му не се промени нито за миг. А така му се искаше да се ухили до уши, да тържествува от победата... Но засега това беше само първата стъпка към целта, до този момент прекалено често си пречеше сам, за да си позволи отново

самонадеяност. „Помни на какво са те учили, действай по правилата.“ Все се намираше по някой майстор, улучващ слон и отдалеч.

Не пожела да се изложи на риск, защото шпионката можеше да го разпознае и с такава маскировка, макар че вероятно не очакваше да се натъкне на него тук. Обърна се и тръгна към вътрешността на терминала, сякаш беше естествена част от гъмжилото, а обектите вървяха трийсетина метра зад него.

Щом влезе, Кинг се дръпна полека надясно и застана до широката врата. Образува се човешки водовъртеж, защото някои посрещачи чакаха тук. Множеството се скупчи още по-плътно, агентката и Силк трябваше да си пробиват път и едва ли щяха да обърнат внимание на още едно докосване между многото в блъсканицата.

Когато мъжът мина до него, Кинг пристъпи зад гърба му и натисна бутон, освобождаващ пружината на буталото. Едновременно с това бутна с хълбок някакво момиченце и то се блъсна в Силк, като почти го събори.

— Ей! — подвикна той сърдито.

Кинг се надяваше, че лекичкото убождане от миниатюрния приемопредавател, забил се в дебелината и не особено чувствителна кожа на гърба, ще се загуби в грубото усещане от сблъсъка.

— Хлапе, внимавай как ходиш!

Момиченцето се обърна да види кой я бутна, а Кинг вече се бе скрил в тълпата.

Постара се да не изпуска двойката от поглед, но вече не беше жизнено важно.

Винаги е трудно да прикачиш „опашка“ на опитен агент, защото той търси бдително всеки признак за следене, а няма как да го държиш под око без участието на четирима-петима от твоите хора. Всеизвестни бяха поне десетина начина да установиш дали някой върви по петите ти и Кинг очакваше тази аусвелтерка да ги използва до последния. Разбира се, можеш просто да тръгнеш след обекта, но трябва да се примириш, че ще те надуши почти мигновено, ако се постарее да внимава. Щом ти го виждаш, какво му пречи и той да те забележи? В момента строгото придържане към секретността на операцията беше най-важно и Кинг нямаше да допусне нови гафове. Засега маскировката му послужи, но не биваше да разчита постоянно на нея.

Стигаше агентката да го види веднъж или два пъти и край. На Плъхчо можеше да разчита за проследяването, не се доверяваше обаче на наетите от него детективи.

Щом се увери, че двамата пред него ще наемат такси, Кинг докосна слушалката в ухото си и се обади на Плъхчо.

— Докарай колата отпред. Паднаха ни в ръцете.

Забеляза, че обектите не носеха никакъв багаж. Поизостана и се престори, че проявява буден интерес към огромното холотабло, което рекламираше новия вик на модата при високотехнологичните маратонки. Извади контролния монитор от джоба на туниката си и докосна бутона. Малкото екранче се освети, превърна се в карта, до която се изписаха координати. На картата примигна точица, чу се тихо писукане, после тя угасна.

Кинг се засмя. Устройството съвсем не беше последната дума на технологията, изобретено бе още преди трийсетина години, но за неговите нужди подходеше идеално. Зрънцето под кожата на Силк съдържаше чип с флаш-памет, а около този модул беше изграден приемопредавателят. И за разлика от предишните модели не излъчваше без постъпването на активиращ сигнал, представляващ сложна команда в много тесен честотен диапазон. Щом се задействаше, то пращаше потвърждение за не повече от една петдесета част от секундата. Затова дори човек, решил да провери със скенер за „буболечки“, трудно би открил мъничкото топче. И понеже не подаваше собствен сигнал без активиране, дори в помещение, подложено на денонощно сканиране — а Кинг се съмняваше, че шпионката ще си осигури достъп до такава — бдителният наблюдател можеше да пропусне нищожно кратката пулсация или да я сметне за случаен шум. Самото топче беше направено от муопласт, почти прозрачно за обикновените медицински рентгенови апарати или флуороскопи. Покритието му от хипоалергенни полимери осигуряваше мирно съжителство с нормална имунна система. Извличаше енергия по електрохимичен път от контакта с човешка плът и обикновено работеше поне месец.

Натискаш бутона на контролния монитор и се чува „пиу“. Така нищожното паразитче, впило се в кожата на Силк, винаги ще съобщава точно къде е той.

Сега вече нямаше да ги изтърве.

В таксито Зия забеляза Силк да си отърква гърба в седалката.

— Нещо мъчи ли те?

— Ами да, малко ме сърби.

— После ще те разтрия.

— А, ти вече доста добре се погрижи за това — ухили се той.

Зия също поклати глава с усмивка. И още как! Беше не по-зле от първия път. Май щеше лесно да свикне с тези бързи сеанси. И в момента идеята не ѝ се струваше толкова нетърпима както преди. Замисли се за Силк. Изведнъж му се стоварват какви ли не гнусотии — убиват партньорката му, наоколо щъкат убийци и шпиони, забъркват го в кошмарни конспирации, а той още не е изкукал. За нея беше лесно да понася подобни щуротии, нали все с това се занимаваше, и то толкова отдавна, че приемаше такъв живот като нормален. Но за непосветения е все едно да налети на яма по пътя с пълна скорост. Силк заслужаваше да му отдаде дължимото.

Но пък беше наивник. Не говореше добре за него, че налага кукичката толкова доверчиво. Е, да, трябваше да признае и своята дарба да убеждава, но самата тя не би повярвала на такава съшита с бели конци история и преди да навърши шестнадесет. И на онези години бе научила, че повечето хора, ако не всички, говорят само каквото според тях ще им донесе желаните облаги.

Предпочиташе по-хитроумните типове, които не биха ѝ позволили да ги води за носа като дресирани доуби в някое зоопаркче за дечица на Земя-2.

„Доста забавно си противоречиш, а?“

Вярно. От една страна, искаше ѝ се човекът, с когото е в момента, да е винаги нащрек и неподатлив за плитко лукавство. От друга страна, и за секунда не би се доверила на онези в занаята, които отговаряха на изискванията ѝ. Щом искаш да си с играч, не се сърди, като почне да те разиграва. За да станеш достатъчно хлъзгава и да ти е гладък пътят, трябва да си поочукаш ръбовете, ама може и да изгубиш твърде много от себе си. Май границата между съвършенството и съсипията е прекалено тънка, а? Доверието между професионалистите изобщо не е част от уравнението.

Утеши се, че засега не се стреми към никакви продължителни връзки. Тук имаше работа за вършене, после щеше да се прибере у дома. А за останалото щеше да мисли, като му дойде времето. Важното беше да не се препъва на всяка крачка в настоящето.

Една от причините Силк да е изкусен лъжец беше неговият изострен усет за истината. Отдавна знаеше, че най-добре завъртените историйки са претърпени с частички истина, иначе просто не хващат вяра. Поне не за дълго и не за мнозина.

И както си седеше до Данър в таксито, поел Бог знае накъде, онази част от него, която винаги различаваше истината и не се мамеше да смята буцата железен пирит за злато, сякаш стоеше отстрани и клатеше глава с укор.

„Признавам, тя се чука страхотно, с по-върховна мацка просто не си бил досега...“

Да, това поне си беше вярно...

„Млъкни и слушай, тъпако! Но ти и без това знаеш какво ще ти кажа, нали?“

Как да не знае... Данър — ако това й беше името — не гореше от желание да му нарисува цялата картинка.

„Дрън-дрън, приятел. Тя си е лъжкиня. Първокласна, изпечена, превъзходна!“

И това е вярно...

„Е, какво правиш тук, щом е така?“

Силк се замисли мъчително.

А шофьорът промърмори сърдито:

— Пак тия духачи от контрола по транспорта!

Край тях плътните потоци коли, бусове и всякакви по-дребни возила — бициклети, трициклети, велосипеди — се влачеха мудно, почти пълзяха със скоростта на разгневен охлюв. Започващият от гарата булевард имаше цели шестнадесет платна, без да се броят широките тротоари за пешеходци отстрани, които всъщност пустееха, и озверелите от нетърпение велосипедисти се престрашаваха да се стрелкат по тях въпреки опасността от солена глоба.

— Нали уж точно това нямаше да става? — съскаше шофьорът.
— Вдигнаха шибаните данъци върху недвижимата собственост, качиха

до небето и данък добавена стойност, от доходите дерат всичко, каквото могат. И какво разправят — трябвало да плащаме за най-скъпия хардуер и софтуер в света, та да си оправим скапаното движение по улиците. А я гледайте докъде се докарахме!

Силк наистина започна да се озърта. Въпреки късната вечер фаровете на возилата и лампите край булеварда превръщаха околността в подобие на стадион, осветен за финал по футбол. Господи, тук сигурно никога не притъмняваше! Съвсем не беше като в Хана...

Как щеше да извърти нещата, ако му се паднеше да оправдава местната управа по транспорта? Все едно да стъпва по благо. Ако положението в Лос Анджелис беше такова през повечето време — а вече не се съмняваше, че е така — хитрите обяснения щяха бързичко да втръснат на вбесените жители. Предполагаше, че градските власти не биха допуснали вината да се стоварва върху оборудването или операторите. Значи оправданията с улични терористи, вандалщини, умишлени саботажи и Божия гняв скоро щяха само да дразнят още повече баламите.

Ел Ей винаги бе имал твърде много коли на твърде ограничено пространство. Силк си спомни прочетеното в някаква историческа мрежа — някога в района били регистрирани повече автомобили от броя на жителите. А компютърната система, от която шофьорът се оплакваше, бе предназначена да осигурява равномерно движение с поне четиридесет километра в час навсякъде из Южна Калифорния. Май подкупните чиновници пак бяха оплескали работата.

„Опитваме се да бягаме от темата, а?“

Силк продължаваше да зяпа гъмжилото от возила наоколо. Хората включваха светлинните табели с номерата си, за да се виждат през прозорците на колите и бусовете. Като не могат да помръднат, защо да не си поприказват за разтуха? Той познаваше двама, които се бяха запознали точно по този начин — закъсали в задръстване един до друг, и накрая стигнаха до брачен договор...

„Ей, Силк...“

Да ти го начукам, приятелче! Тук съм, защото каквато ще да е Данър, поне не се съмнявам, че е в шпионския занаят. Иначе нямаше да знае всички тези гадости, особено около смъртта на Мак. Може тази част от историята да е близо до истината, нали? Невъзможно е да си

е изсмукала подробностите от палеца и макар да лъже, без да ѝ мигне окото, все нещо е вярно. Щях да знам, ако се опитваше да ме подхлъзне във всичко.

„Добре де, засега ще се съглася. Само че това ли е истинската причина още да се навърташ край нея?“

Силк видя жена с лилава коса и твърде тясна тениска, обтегната по пищния ѝ бюст. Прозорецът на буса отдясно на таксито я очертаваше като рамка. Жената се усмихваше на хората, които можеше да види, а до лицето ѝ проблясваха нейното име и телефонен номер. Казваше се Канди, а кодът пред номера означаваше, че обажданията се плащат по специална тарифа. Силк се досети, че тя е от професионалните приказливци. Беше готов да предположи, че е звезда на аудиопорното, но външността често заблуждава — защо да не е психотерапевтка? Дали случайно се възползваше от задръстването или това я сполетяваше често и тя вече го правеше по навик? Може би нарочно седнаше в някой бус през най-натоварения период вечер и продаваше утешителни разговори на изтерзаните от досадното тътрене хора из колите наоколо?

„Силк, пак ли се отнасяш?“

Стига, бе. Отчасти съм тук и заради Мак. Добре, нека съм откровен — ако не се чукахме до премаляване из тоалетните, докато пътуваме, сигурно щях да хвана още следващата совалка към островите. Де да знам. Интересно ми е, нямам никакво друго смислено занимание и искам да науча отговорите — какво още ти трябва?

„Ами нищо особено. Само истината. Искал ли съм друго някога?“

Да ти имам скромните желания, приятел.

Канди намести слушалките на главата си, засмя се и изключи светещия надпис. Вече имаше клиент.

Гърбът пак го засърбя и той се отърка в седалката.

Когато движението се поразреди най-после, Зия поиска от шофьора да ги откара до голям хотел близо до влаковото депо. Там се качиха в друга кола и поеха в обратната посока — пак подминаха гарата. Доколкото успя да прецени, нямаха „опашка“. Не очакваше да са ги проследили, но проверката беше задължителна.

Пътуването с третото такси продължи много повече и преди това се наложи да се пазари с шофьора, защото трябваше да ги закара в неприятно западнала част на мултиполиса, чието име вече звучеше нелепо — Гористите хълмове. Зия все пак различи остатъци от някога приятно градче, сегашното обаче беше много мрачно. Гъсто натъпканите магазинчета по улиците нямаше защо да се гордеят с избледнелите и олющени надписи по витрините. Неоновите и псевдохолографски табели примигваха или бяха отчасти изгорели. Металните решетки пред надрасканата пластмаса червенееха от ръжда, фулереновите пък се отличаваха с мръсна сивота. Между магазините за храни или за дрехи се мъдреха множество прожекционни зали за холопорно, будки за перверзни издания, ателиета за татуировки, павилиончета за алкохол и цигари. Ако се съди по откровените надписи, тук и масажът на простатната жлеза се радваше на особено голямо търсене. По някога бялата мазилка бяха напръскани може би повече от десет слоя графити с пулсово-флуоресцентни бои. Хората оставяха мимоходом следите си или мислеха, че изразяват чувствата си в изкуство, а следващият замазваше нарисуваното и написаното от тях още преди цветовете да са изсъхнали както трябва, за да открадне и той малко внимание от минувачите. А тук имаше повечко пешеходци, но не от онези, с които би се спряла да си побъбри дружески. Ето групичка мускулести мъжаги и мацки, облечени от глава до пети в бял спандекс, показващ всяка подробност от телата им чак до най-малките пори. Двама мътноглавци се влачеха в гъстата химическа мъгла, погълнала завинаги съзнанието им, и май не забелязваха къде са попаднали. Проститутки и от двата пола се подпираха на стените или

крачеха напето напред-назад, вдигаха поли или разтваряха широко цепки към улицата, за да покажат предлаганата стока, да хванат с жива примамка потенциалните клиенти в колите. Три момчета, които явно тепърва навлизаха в пубертета, изскочиха стремглаво от магазинче. Гонеше ги дебелак в оранжев халат и с чалма на главата. Размахваше страховит нож, но се задъха и се отказа още след първите няколко метра.

Зия бе попадала и в по-лоши бордеи, макар и отдавна.

Напомни си по-бързичко да помисли за снабдяване с някакъв вид оръжие. Който иска да плува сред змиорки, добре е да си осигури комплект зъби, по-остри от техните.

— Водиш ме по много живописни местенца — подсмихна се Силк.

Зия загърби панорамата на градската разруха и му се озъби.

— Това не е моята планета, готин.

— Нямате ли си такива свърталища на Нова Земя?

— Не са чак толкова отвратителни.

— Е, вие сте млад свят. Много време минава, за да възникнат истински бедняшки квартали.

— Нали контролът над раждаемостта трябвало да премахне точно тази мръсотия? Така ресурсите на планетата уж щели да стигат за всички.

— Кой е успял да се отърве от мизерията? А и човешкият мързел е неизкореним порок. Социалните помощи стигат, за да не гладува никой на Земята. Но някои хора смятат, че щом не умират от глад, не се налага да бачкат.

— Значи според теб тяхна е вината, че живеят така? — махна Зия към улицата.

— Не важи за всички и все пак... Така е. Всички имат какво да плюскат, покрив над главата си и елементарни медицински грижи. Получават редовно суми за дрехи, имат достъп до масовите образователни мрежи. Щом някой има амбицията да надскочи този живот, ще му помогнат. Само трябва да поиска. Но немало хора предпочитат леснотията.

— Ха, да не мислиш, че на тези курви по тротоарите им е лесно?

Силк въртна глава.

— Не съм казал такова нещо. Никой обаче не ги е лишил от избор. Това, с което се занимава проститутката, не изисква особени умения, и ако успее да се смотава от инспекторите на мултиполиса, няма да плаща данъци и лицензни такси. А дори из такива западнали квартали са предостатъчно свободните работни места, които никой не иска да заеме. Само че повлеканата ще трябва да стои по цял ден до конвейера или да се усмихва на кисели купувачи, за да изкара същите пари, които ѝ падат само като си разтвори краката за двайсетина минути. Аз казвам, че изборът си е само неин.

— И чия е вината, че изкарва повече пари със секс, отколкото с по-достойна работа?

Едва когато изричаше думите, Зия осъзна колко е вбесена, а гласът ѝ я издаде. Професията на проститутката изискваше много повече умения, отколкото този тип с вирнатия нос можеше да си представи!

Силк се стъписа.

— Недей да се нахвърляш върху мен.

Тя се извърна и пак огледа улицата.

— Ако не се родиш богат, все някаква част от себе си трябва да продаваш, за да напреднеш.

— На който не му харесва, да си живурка със социалните помощи — промърмори Силк.

Този път Зия си замълча.

Таксито криволичеше нагоре по уличките на хълма край някога просторни къщи, отдавна преустроени в евтини пансиони с множество тесни стаички. Тук уличните лампи не пречеха на нощта да се прокрадва и да завладява напълно големи петна от местността. Изобщо не се виждаха паркирани частни коли, а и нямаше велосипед, който да не е вързан със здрава верига. Несъмнено мястото не подходеше за безгрижни вечерни разходки, естествено, ако човек не беше превъртял.

— Ти сигурна ли си, че точно тук трябваше да дойдем? — обади се Силк.

Данър отмести поглед от прозореца, озърна се към шофьора и натърти:

— Да, сигурна съм!

Той отвори уста, но тя кимна към предната седалка и поклати глава, да не би да изтърве нещо излишно.

Силк млъкна веднага.

Стигнаха до билото на хълма. Озоваха се до малък хотел — ъгловата конструкция от стандартни излети плочи, спускаща се на няколко равнища по отсрещния склон. Зелена неонова табела, защитена с гъста мрежа, известяваше на всеки, че това е „Крайградското ханче“. Тъкмо Силк погледна и някакво насекомо налетя към светлината. Щом докосна мрежата, пламна от силната искра и тупна на земята, оставяйки след себе си тънка ивичка зеленикав дим. Не се забелязваха никакви предупреждения, че мрежата може да бъде опасна. Както и по улиците долу, пред всички врати и прозорци имаше решетки с наглед здрави пръти.

Шофьорът си прибра парите, припряно тресна вратата, заключи се отвътре и подкара, без да се бави нито секунда.

Тръгнаха към входа на хотела. Двама мъже излязоха от сенките и им препречиха пътя.

Вътрешностите на Силк се свиха на топка и сякаш се откачиха и заплуваха в същото време. Страхът го стисна с ледените си ръце за гърлото и раменете, прииска му се да се обърне и да побегне. А насилието уж отдавна беше под контрол на Земята! Доскоро охотно вярваше в тази приказчица. В свят, където притежаването на оръжие лесно навличаше на нарушителя дълга присъда, вече му се струваше, че не е срещал напоследък човек, който да не е въоръжен и твърде опасен. Двамата пред него не изглеждаха особено едри, нито пък държаха нещо в ръце, но усещането за заплаха направо натежа във въздуха. Единият носеше куртка от синьо ламе, която явно бе виждала и по-добри времена, но върху друг собственик. Вторият се бе издокарал в черна риза с отрязани до раменете ръкави, за да показва месестите си ръце със сини татуировки — змии, паяци и нескопосано подобие на плъх.

— Ей — започна Татуирания, — имате ли да ми развалите петарка?

И преди Силк да каже нещо, Данър изръмжа:

— Нямаме, ама да пукна, ако в джоба ти някога се е свъртала петарка!

Гласът ѝ звучеше твърдо, дори някак плоско и равнодушно.

Ламето се ухили злобно:

— Курво, недей да се святкаш толкоз!

— Пречите ни да стигнем до вратата — отбеляза тя спокойно.

Господи, да не се е побъркала? Защо просто не даде на тези идиоти два-три стандарта, за да ги оставят на мира? А агентката все едно ги скрита в топките!

Силк се стегна и установи, че ръцете му сами са се свили в юмруци. За последен път се сби още петнайсетгодишен, а двамата досадници може би имаха пистолети или ножове. Нима на Данър толкова ѝ се умираше?

Татуирания пристъпи към нея и вдигна ръка, май искаше да я бутне назад или да я хване за шията.

Мамицата му!...

Силк понечи да го пресрещне, раздрусан от нервно напрежение.

И времето се препъна, поумува, после пак потече... но с една осма от нормалната си скорост. Или с една десета...

Сякаш нещо се обърка с очите му, различаваше само това, което се случваше точно пред него. Изчезнаха всякакви звуци — бръмченето на трансформаторчето под неоновата табела прекъсна като при спиране на тока. Не успяваше да види нищо, освен изрисуваната ръка, доближаваща Данър, а движенията се провлачваха като в гъст сироп. Пръстите мудно се вдигаха нагоре... и още нагоре...

Агентката посегна с дясната си ръка, стисна здраво китката на нападателя и рязко извъртя цялото си тяло надясно.

Ръката на мъжа се изопна по принуда и той се изви, после се наведе.

Лицето му се разкриви от изумление, очите му се изцъклиха, устата зейна. Може би извика, но Силк не чуваше нищо.

Данър завърши движението и лявата ѝ ръка се вдигна със свит юмрук над изправения докрай лакът на Татуирания.

После се стовари тежко точно над лакътя.

Този път Силк чу звука — влажното пращане на ставата, прозвучало ужасяващо силно в иначе мъртвешката чудновата тишина.

Олеле!...

А юмрукът на жената вече се плъзгаше нагоре над ръката на превилия се мъж и кокалчетата на показалеца и средния ѝ пръст се

забиха страшно в слепоочието му.

Бавно, разтегнато, ясно до последната подробност като сцена с компютърни ефекти в холошоу.

Главата на Татуирания отскочи назад, от широко отворената му уста изскочи струя слюнка и се изви на зигзаг, блестеше в светлината от табелата като слюзест червей...

Лявата ръка на Данър се прибра, отново хвана над лакътя на мъжа — ами да, онова на бледата му кожа наистина беше зле нарисуван и много грозен плъх — и цялото й тяло сякаш се метна към земята в стремително приклякане. Не пусна противника си, налегнала ставите на ръката му с цялата си тежест, и Силк видя, че онзи нямаше никакъв шанс да се възпротиви.

Татуирания политна напред, плъсна се по лице върху пластобетона. Твърде силно...

А Ламето вече налиташе с разперени ръце, за да сграбчи Данър, само че тя се извъртя на лявата си пета, така че застана почти с гръб към него, и нанесе мушкащ удар с десния си крак. Вторият нападател изобщо нямаше време да се спре и просто се наниза на обувката й — заби се някъде около слънчевия му сплит. Спря, сякаш се блъсна в стена. От гърдите му се изтръгна стряскащо хъркане, той се преви на топка, стиснал корема си. Не можеше да диша.

Данър отново стъпи на двата си крака, пусна ръката на Татуирания, стана и се изправи срещу Ламето.

Времето пак достигна нормалната си скорост.

Силк още стискаше юмруци, готов да се хвърли в схватката, усещаше как ноктите му са се забили дълбоко в дланите... само че всичко свърши, преди да помръдне.

Татуирания лежеше на хълбок, притиснал жестоко повредената си ръка към гърдите. От размазания му в пластобетона нос шуртеше кръв.

Ламето обикаляше със ситни стъпки в някакъв видим само за него кръг, още се мъчеше да си поеме дъх, а дланите му не се отделяха от слънчевия сплит.

Лицето на агентката направо светеше, очите й блестяха оживено, устните й се извиха в лека усмивка. Още личеше напрежението в ръцете й, готови да ударят или да блокират. След секунда се изправи и ги отпусна по тялото си.

— Хайде да влезем — каза на Силк.

Той само успя да кимне. Не му се вярваше, че би могъл да изрече и думичка с това пресъхнало гърло. За Бога, как го правеше тя? Съсипа от бой двама гадняри за някакви си секунди, а вече се държеше все едно нищо не е станало...

— Силк?

Тръгнаха към входа на хотела.

Кинг и Плъхчо минаха с колата покрай хотела, откъдето предавателчето отговори на подадения сигнал. Вероятно се движеха само минута-две зад шпионката и Силк, защото току-що срещнаха по пътя връщащото се такси, а не видяха нито една друга кола наоколо. Значи това беше возилото, чийто регистрационен номер не успяха да запишат, когато обектите се качиха в него.

Кинг смяташе, че е твърде съмнително издирваният от толкова хора аусвелтер да се намира в мърлявата постройка, и все пак щеше да поиска от помощника си да провери кротичко и ненатрапчиво дали е така.

По пътеката под хотела се тътреха двама мъже, които явно бяха пострадали при доста грубиянско спречкване, и той се зачуди дали са имали върховната глупост да налетят на преследваната от него двойка. Сигурно, защото уличните биячи и грабители никога не са проявявали изумителни интелектуални способности.

— Тия смотаняци май са искали да си поиграят с нашите хора — подхвърли Плъхчо, сякаш прочел мислите му.

— Предполагам. Доколкото си спомням, аз вече ти споменах, че обектите се отличават със сръчност и решителност.

Дребосъкът кимна. Кинг му бе обяснил не повече от необходимото за случая, тоест съвсем малко. Плъхчо обаче не беше тъпанар и несъмнено подозираше, че не е чул най-важните подробности. Нямаше никакво значение.

Ще върши каквото се иска от него и ще си прибере парите. А когато се досети, че работата е много по-дебела, ще бъде твърде късно да изнудва Кинг за още пари. А защо пък да не прояви щедрост към човека, ако му хрумне? Очакваше, че ще може да си позволи всякакви

капризи. Би било забавно да направи Плъхчо заможен просто за да се посмее при вида на стъписаната му физиономия.

Кинг се усмихна. Най-сетне нещата потръгнаха според желанията му. И така щяха да продължат до края.

Администраторът в хотела дори не ги попита искат ли отделни стаи и Зия беше доволна, че си спестиха излишните приказки. Макар да се поумори от пътуването, не се чувстваше чак толкова съсипана. Кой знае още колко време щеше да бъде с този мъж, защо да не живее с мига, нали така? Току-виж, изгарящата я искра изсъска и угасне още сега, за да се отърве от това неочаквано и необяснимо увлечение. Би си отдъхнала, честно казано. Но щом сега имаха и тихо кътче, и достатъчно време, защо да не провери?

Три часа по-късно потъваше в унес на пълно изтощение и блаженство до вече спящия Силк. Вече знаеше, че никак няма да ѝ е лесно да се откъсне от него. Просто ставаше все по-хубаво. И не толкова защото беше извънредно изкусен любовник и правеше за нея всичко, което тя искаше. Притесняваше я силата на самото ѝ желание. Не можеше да повярва, че си е все същата Зия, това изобщо не ѝ подходеше. Загуби контрол над себе си и искрено се страхуваше, но въпреки всичко...

Харесваше ѝ.

По дяволите!

Силк се събуди посред нощ от напрежение в пикочния си мехур и само с усилие на волята успя да стане, за да се дотътри до тоалетната.

Озърна се към спящата жена. Тя явно усети движенията му — това личеше дори в полумрака, разпръскван единствено от ивичките светлина, процеждащи се под разкривената врата към коридора, както и от фосфоресциращите стрелки, предназначени за зяпльовци като него, за да не се изпикаят в просънница в гардероба. Гола, великолепна, едва покрита от изтънелия чаршаф в твърде задушната стая, тя не приличаше на нито една от жените, които бе опознал досега. Продължаваше да не се съмнява, че не чува от нея каквото би искал за

бъркотията, в която го въвляче, а и се досещаше, че пази старателно от него нещо от същината си, скрито като ядка в черупка. Дори когато се гънеше яростно с него в нажежената до бяло страст, не се самозабравяше напълно.

Точно това не можеше да разбере в нея. Той винаги даваше пълна воля на избликлото си желание и го оставяше да препусне в див галоп. И беше най-добре, когато забравяше останалото заради настоящия миг, изключваше разсъдъка си, за да се развихри необузданата чувственост, да потъне в стихията ѝ.

Вярно, можеше да бъде и по-хладен в секса. Знаеше как да забави темпото, да търси разнообразието, да задържа дълго себе си и партньорката на ръба. Дори се гордееше с уменията си да дава всичко, от което жената има нужда в момента. Веднъж с Мак си направиха експеримент. Лежаха си, хванали книги в ръце, слети само в слабините, краката им като огромно X. Остана така в нея почти два часа, без да се отпусне, накрая и двамата не можеха да издържат повече. И все пак не се залъгваше — предпочиташе заедно да се втурнат към възхитителния завършек в задъхан спринт. Проклет да е, ако тази жена не би могла да се раздивее като него, може би и повече. Но не си позволяваше. А Силк искаше от нея точно тази неумолимо пазена в тайна частичка. Искеше цялото буйство на страстта, на което беше способна.

Завлече се в тясното овехтяло помещение, постоя олюлявайки се над тоалетната чиния, изплакна си устата с вода от проскърцващата чешма, наплиска лицето си и се избърса със захабената кърпа. Срещна погледа на отражението си в малкото огледало от хромирана стомана над евтината пластмасова мивка. Крайно време беше да се избърсне или да се натърка с депилиращ крем за брада. Под очите му тъмнееха торбички, май имаше и още два-три сивеещи косъма, които не бе забелязвал досега. Каква лудост: да се размотава по света с шибана шпионка — думата „шибана“ особено подходеше в случая — за да попадне в Лос Анджелис в търсене на някакъв извънземен изрод, който уж бил основна фигура в смахнат заговор. И макар смъртта на Мак да беше свързана някак с това, още нищо не му ставаше ясно. Налагаше се съвсем скоро да помисли сериозно. Не можеше повече да играе ролята на пасивен придружител, нито да се преструва, че всичко е наред. Трябваше някак да се справи с положението.

Но не сега. Нека да поспи поне малко.

Постара се да легне кротко, за да не събуди жената, отпусна постепенно тежестта на тялото си върху чаршафа. А нейната ръка се плъзна нагоре по крака му. Очите ѝ си останаха затворени, дишането — равномерно, и макар да не спеше дълбоко, Силк беше сигурен, че не се е разбудила напълно.

Господи...

— Е, с какво разполагаме? — попита Кинг.

Седяха в мърлява сладкарница под хълма, на който беше разположено „Крайградското ханче“. В такова леговище на човек му се искаше да напръска всичко с дезинфектант, преди да го докосне, при това с ръкавици или още по-добре — с дълга пръчка. Кинг не смяташе да пие тъмната помия, която сервитьорката тръшна пред него, дори ако по ръба на чашата нямаше остатъци от червило с отровно розов цвят. И все пак беше в чудесно настроение. Отново се чувстваше господар на положението.

Плъхчо погълна наведнъж половината от кафето си — очевидно не се притесняваше от опасността да се отрови.

— В хотела са се настанили деветнадесет души, включително нашите двама. Четирима живеят тук постоянно, другите тринадесет са регистрирани за период от един ден до седмица. И никой не отговаря дори приблизително на описанието на онзи мъж, което ти ми даде.

— Много добре.

— Жената се обади в агенция за коли под наем тази сутрин и ще ѝ докарат возилото след около двадесет минути.

— Предполагам, че вече имаш необходимата ни информация за колата?

— Ъхъ. Не смогнах да ѝ лепна активна антенка, но имам номера и другите регистрационни данни.

— Трябва да ни стигне, щом преподавателят още си е на мястото.

Дребосъкът пак отпи глътка от тъмното и мазно на вид вариво.

— Сигурно нямаш желание да ме осведомиш какво става всъщност, нали?

— С една дума — не.

Плъхчо вдигна рамене, допи кафето и размаха празната чаша към сервитьорката.

— Ей, случайно да имате пресни пастички?

„Този е обречен да умре млад. Така да си рискува живота!“

Кинг се засмя безмълвно. Колко приятно е да контролираш съдбата си...

Зия стоеше под хладния дъждец, който в тази дупка минаваше за душ, и сякаш се опитваше да измие и тревогите си заедно с течностите от последния сеанс. Ходещо острие, значи? Да, бе! По-скоро се оприличаваше на лист маруля, оставен твърде дълго на припек. Искаше ѝ се само да се изтяга в леглото, да се гушка със Силк и най-амбициозното ѝ желание стигаше не по-далеч от кратко влизане в мрежите, за да прегледа забавно списание.

За миг остави въображението си да се развихри — маха се от занаята, променя си името и двамата офейкват може би към друг тропически остров. Късат си плодчета направо от дървото и прекарват нощите, а и по-голямата част от дните в постелята...

Правилно. И веднъж, тъкмо когато пак се изчукват до умопомрачение, нахълтва някоя новобранка, жадуваща да се издигне до звезда тежка категория, и ги очиства за секунда. В „Снези“ имаше строги правила за оттеглянето от служба и в тях не се предвиждаше бягство с някакъв земянин само защото сексът с него е истинско вълшебство.

Спря водата, изстиска косата си и застана пред огледалото да провери как изглежда новият ѝ цвят. На опаковката, доставена ѝ от момчето за всичко на хотела, пишеше „матово кестеняво“, но правдивостта изискваше да го нарече „мише кафяво“. А по дължина косата ѝ вече можеше да се мери с прическата на сержант от доброволната армия по време на запас. Щом излязат, ще си купи нови дрехи, ще подбере подходящ грим, за да влезе напълно в поредния си образ.

Нов ден, ново лице, ново име.

Силк вече беше минал под душа. Седеше на края на леглото и я чакаше. Видя ѝ се уморен. И как нямаше да бъде след последните упражнения за събуждане? Ох...

Докато сушеше късичката си коса, наблюдаваше го с помощта на по-голямото огледало в стаята. Признаваше си, че тук повече няма нужда от Силк. Поприказваха си достатъчно, за да проумее, че той нищо важно не е научил от покойната си партньорка. Добре ѝ послужи за прикритие при бягството от острова, но вече не можеше да измисли как да извлече някаква полза от него.

Взе втората кърпа и се опита да избърше тялото си, като повече размазваше капките. Наведе се да си изсуши краката и долови погледа му. Искаше я отново, направо усещаше напора на нагона в очите му. Според нея беше невъзможно да го вдигне толкова скоро след изцеждащия силите секс, но гореше от желание да поработи с устни, език и пръсти...

„Стига. Опомни се!“

Знаеше, че трябва да се отърве от него. Ще го омотае с някакво мъгляво обяснение, за да кротува, докато тя си свърши работата и се махне от планетата. Ще го отпрати жив и здрав към неговия райски остров с малко приятни спомени, ще му обещае скоро да намине на гости. И той ще успее отново да подкара някак живота си. Дори да не я забрави лесно, ще оцелее. Струваше ѝ се, че са се отървали от противниците засега, но как да е сигурна? На теория всеки миг от дебрите на градската джунгла можеше да изскочи враг и да ги превърне в изстиващо месо върху пластобетона. Всеки път, когато се заемаше с поредната задача, приемаше този риск и се примиряваше с него. Така винаги можеше се радва на напирания в кръвта ѝ адреналин, играта ставаше по-интересна, щом успееш да засенчиш некадърния противник, излагайки на опасност скъпоценната си кожа. Все едно побеждаваш в партия шах, го или тандими — ходове, с които налагаш стратегията си и едновременно пречиш на отсрещния да осъществи замислите си.

Най-сетне се отказа и захвърли кърпата, пресегна се да вземе бельото си.

Е, за нея всичко си беше в реда на нещата, но Силк не се включи в историята с отворени очи. Тя го подмами, привърза го към себе си с примката, която мятеше майсторски. И мътните да я вземат дано, в някакъв неуловим момент върза и себе си. Ако беше в нормалното си състояние, хич нямаше да се тормози какво да прави с ненужен човек наоколо. През последните години бе злоупотребила с кого ли не,

понякога твърде зле. И това влизаше в занаята — или свикваш, или се отказваш навреме. Или си от играчите, или се съгласяваш да бъдеш пионка. Този път обаче изпитваше съчувствие към една от фигурите на дъската. Ако думата „съчувствие“ беше най-точната...

Да му се не види!

Приключи с обличането. Само с няколко минути в компютърно ателие за общо ползване щеше да довърши преобразяването си, да нанесе поредната боя в хамелеонската си палитра. После ще отидат да потърсят Спаклър. Какво толкова, ако задържи Силк до себе си още ден-два, поне докато трае издирването? Винаги може да го напъди, нали?

„Да, бе...“

Намръщи се срещу отражението си. Кого се опитваше да надхитри?

— Готов ли си?

— Горещо-долу.

— Хайде, отиваме да открием злодея.

Тя караше несравнимо по-добре от Силк. Още едно умение, на което сигурно учат тайните агенти. Той изкара курсовете, преди да завърши колежа, повече за да си осигури уважението на другите пубери и да усети преживяването, а не заради надеждата някой ден наистина да има своя кола. Дори преди петнайсетина години покупката на частно возило беше съпроводена с досадни процедури, а цената направо излизаше през носа на прахосника. Естествено, често седнаше зад волана на колата, която карантината осигури на Мак, но тази беше друг модел, със съвсем различна система за управление, а и гнусният град му приличаше на същински ад в сравнение с Хана. Гъстите потоци почти позволяваха човек да мине от единия тротоар на другия, като прескача по покривите на разнообразните превозни средства. Въпреки всевъзможните обезопасяващи устройства, сензорите за плътни обекти и автоматичните прекъсвачи на двигателите, хората все още правеха често катастрофи из целия Ел Ей. Преди време чу една необработена версия — имало стотици произшествия всеки ден. Трудно му беше да си представи такова бедствено положение.

Щеше му се да изкрещи нещо мръсно на шофьора, засякъл ги с пикапчето си, за да мине, преди за тях да е светнало червено на кръстовището, а тя си оставаше невъзмутима като повърхността на пуста пещера. Такава си беше Данър — спокойна и хладнокръвна. Каква ти Данър, бе!... Трябваше да си напомня, защото свикна с фалшивото ѝ име. Сега агентката имаше нова самоличност, след като се отби в студио за холопроцедури на самообслужване.

— Наричай ме Зия — каза, щом влезе отново в колата. — Аз съм Зия Реландж.

— Зия — повтори Силк. — Хубаво име. Откъде им е хрумнало да те нарекат така?

— Името ми често се среща на Нова Земя. А най-спокойна се чувствам, когато прикритието ми позволява да се представям именно за жителка на Земя-2.

Той кимна.

— Бива си те зад волана. Не те ли вбесява тукашната блъсканица по улиците?

— Не — ухили се тя. — По външните светове почти всеки си има някакво лично возило. На Мчанга си уреждат дори състезания кой ще измисли най-цветистата псувня, с която да оплюват некадърните шофьори. А на Уйварош можеш да претрепеш почти до смърт всеки, който те е изложил на опасност с автомобила си. Незаконно е, разбира се, но пазителите на реда се извързват на другата страна, защото също смятат, че така водачите стават по-възпитани.

— Хм... Според историците някога хората в този град се гърмели с пистолети, ако започнело да им писва как ги прецакват по пътищата.

— Сериозно?! Това не съм го чувала. Истинска лудост.

— Такива сме си ние, земяните. Побъркани. Между другото, къде отиваме?

— В магазина за домашни любимци на Фонг.

— В магазин за животни ли?

— Ами да. Доколкото знам, специалисти са по големите кучета и работят с особен вид купувачи.

— Брей, тази жена е направо опасна, като седне в кола! — възкликна Плъхчо.

— Просто се постарай да не я изпускаш от поглед — малко отегчено отвърна Кинг.

— Ама тя както кара, май ще трябва да убивам хора, за да не изостана.

— Склонен си да преувеличаваш. Прави само необходимото.

Но и Кинг наблюдаваше напрегнато как малкото возило пред тях се стрелка като пощуряла рибка — ту ускоряваше, ту изчакваше, ту правеше привидно невъзможни маневри, за да се възползва от всяка отворила се за секунда пролука в движението. Призна мислено, че тя е от най-умелите шофьори, може би се доближаваше до неговите качества или дори му беше равна. Кинг би се справил с лекота с помалки самолети или хеликоптери, с екранолети на въздушна възглавница, както и с няколко разновидности по-груби машини — трактори, булдозери, скрепери, грейдери. Абсолютна необходимост за всеки оперативен агент, комуто често се налага да се представя за какъв ли не или да бяга с каквото му попадне. Рядко му се случваше да се занимава пряко с противници от другите планети, затова не познаваше моделите, на които се обучават. Но професионалистите от земната сигурност се смятаха за съвременни нинджи. Въобразяваха си, че им е по силите да се слоят неотличимо с всяка среда, а в редките случаи, когато ги разкрият, въпреки всичко да изпълнят задачата и да се измъкнат невредими.

Самият Кинг беше убеден, че сравнението с нинджите е напълно оправдано. Грижеше се така да поддържа тялото си с тренировки, че никога да не е далеч от максималните си възможности. Беше силен, владееше в достатъчна степен бойните изкуства, за да се защити успешно и да убие при нужда. И макар някои от дарбите му да бяха пострадали от продължителното бездействие, усещаше как се възстановяват в движение. Разбира се, много от уменията на древното нинджуцу бяха безполезни в съвременното общество — на човек не му се налагаше да се тревожи за преодоляването на крепостни ровове и ходенето по скърцащи подове. Заместваха ги познаването на електрониката и оръжията, за да се добере до които един нинджа с леко сърце би изтребил стотици хора по пътя си.

— Гледай я, пак се шмугна напред. Леле, какъв страхотен завой направи!

Кинг не се обади. Мишките го водеха неволно към онзи плъх, който трябваше да падне в неговите лапи на котарак. Още нямаше представа накъде са се запътили, но изглеждаше, че те не се колебаят в избора на целта си. После заедно с тези двамата ще заличи и спомените за всички свои неволни грешки. При това с огромно удоволствие. И ако не грешеше — съвсем скоро.

— Ти ли си Фонг? — попита Зия.

— Че друг виждаш ли тук? Казвай какво искаш.

Силк се взря в мъжа зад тезгяха. Беше висок

и кльощав, та чак хилав. Със сини очи, руса коса и нито следа от азиатски произход. Наглед гонеше четирийсетте, но от слабостта лицето му може би беше похабено преждевременно. Не го подмладяваше и болнавата кожа — с ямички и олющена на петна.

Из магазина се виждаха няколко червеникаво-жълти птички в клетки, а една по-голяма, в синьо и зелено, беше кацнала на прът. В правоъгълна прозрачна кутия върху тезгяха се свиваше змия, в друга до нея щъкаха унило бели мишки. Вонеше на застояла пикня. По зарешетените прозорци беше напластена мръсотия, която почти не пропускаше светлината на утрото. В случайно проникналите слънчеви лъчи кръжаха пращинки. Не се забелязваха други животни. В магазина бяха само тримата. В сравнение с бордеите наоколо мърлявите Гористи хълмове приличаха на кварталите с астрономически наеми в центъра на Мауи. Твърде вероятно беше човек да прихване двайсетина болести, като просто вдишва местния въздух.

— Ами ние си търсим... животинче — измънка Зия.

Стрелна с поглед Силк и той можеше да се закълне, че разчете в очите ѝ чудата смес от срам и неистово желание. Божичко, как играе! Тази мисъл сериозно го разтревожи.

— Приятелко, това е точно магазин за животни. Не можеш ли да говориш малко по-ясно?

— Искаме куче. Ъ-ъ... голямо куче.

— Мъжко или женско?

— Мъжко, разбира се!

Силк се смръзна от циничната усмивка на Фонг.

— Кръцкано или потентно?

— Потентно.

— Обучено ли да бъде?

— Естествено! Иначе защо ще идваме при теб?

Кльощавият кимна, но личеше, че се е настроил недоверчиво.

— Тъкмо щях да те питам защо се отбихте при мен. Нали не виждаш кученца на витрината?

— Ами прати ни един... приятел.

— Ъ-хъ...

— Няма да му хареса, ако кажа името, но ти наскоро си му продал кучка. Той е на около трийсет и пет години, нисък и говори с акцент на аусвелтер. Сецаш ли се?

Фонг кимна отново.

— Може и да го помня. Маце, значи ще си говорим за пари в брой — осемстотин и петдесет стандарта.

— Множко ми се вижда. Моят приятел е платил по-малко.

— Нали ти самата каза, че си е купил кучка. Те само поемат. По-лесно е да ги обучиш, затова са по-евтини от мъжкарите — те хем вкарват, хем поемат. А пък кучетата са много придирчиви къде си пъхат някои части от тялото...

Мъжът изглежда придружителя на потенциалната клиентка, леко килнал глава настрани. На Силк му се прииска да го хване за ризата и да го поблъска малко в стената.

— Седемстотин и петдесет? — предложи Зия.

— Тук не ти е общинският кучкарник. Осемстотин и петдесет или се разкарай.

— Ти ли ще ни го доставиш?

Фонг се изкикоти и една от малките птици много сполучливо повтори звука.

— Ами доставям го, как иначе? Нали вече се разбрахме, че няма кучета на витрината? На глупак ли ти приличам?

Зия се ухили страшничко.

— Гледай да не влезе някой! — заповяда на Силк.

И кльощавият не се помайваше, но тя прелетя с такава бързина над тезгяха, че той не успя да докопа скритото отдолу оръжие. Бутна го и мъжът отлетя към стената.

Птицата на пръта изкряска и размаха криле.

Силк се озърна послушно към вратата, после пак се загледа в Зия.

Тя бръкна под тезгяха и измъкна къса пушка.

— Виж ти, виж ти... Какво си имаме тук? Прилича ми на малокалибрена ловджийска занимавка с рязана цев. Ами че това е истинска антика, Фонг — барут и сачми!

Кльощавият поклати глава, без да се отлепя от стената.

— Никога не държа много пари в магазина.

— Презареждаш всеки път, ама с тази къса цев помиташ цяла стая още с първия изстрел. Можеш обаче да си изкълчиш китката от отката.

— Слушай, мърло, нали ти казах, че си губиш времето...

Зия хвана цевта с лявата си ръка и я тикна грубо в корема му. Той кресна:

— Ей, да не те е шибал някой в мозъка!

— Такава съм си, мухльо — превъртяла, та чак откачена. Чудя се защо ли още не съм ти пръснала карантите из тази гнусна дупка.

— К... какво искаш?

— Ти си доставил кучката, която онзи аусвелтер е купил от теб.

— Да де, да!

— Искам да знам къде е той.

Фонг преглътна на сухо и Силк го чу чак от другия край на помещението.

— Не сте от полицията, нали?

— Позна. Ние сме лошите, Фонг. Затриваме хора като едното нищо. Ако ей сегичка не ми дадеш адреса, умираш, схвана ли най-последно?

Силк пак погледна за миг към вратата. Никой не се канеше да влезе. Господи, колко убедително говореше Зия! И той й повярва.

Както и Фонг.

— Веднага ще ти го дам...

Премести се предпазливо към компютърната си система, произнесе някакъв код и даде команда за извличане на адреса от паметта. От машината не се чу никакъв звук. Зия се взря за секунда в холообраза.

— Добре, доволна съм.

— Изключи се! — побърза да нареди Фонг.

— Слушай ме внимателно. Сега си тръгваме и вземаме твоята любима играчка. Надявам се, че не изпитваш лекомислена лоялност към клиентите си. Ако онзи тип вече се е изнесъл, когато пристигнем,

ще се върнем да ти заврем това чудо в гъза, после натискаме спусъка, ясно? Ако не сме ние, ще дойде друг от нашите къодай. Родът ни е многоброен.

— Божичко, защо не казахте веднага какви сте? Да го духа оня смотаняк, не ми е никакъв. Не искам да си имам разпавии с вас.

— Да вървим! — подкани Зия.

Силк побърза да излезе, а тя го следваше по петите. Прикри небрежно оръжието под полата на непромокаемото си яке. Не й се вярваше някой от околните да ги спре и да се размрънка, че носят пушка.

— Какво е къо-дай?

— Жаргонната думичка на якудза за „брат“ — каза му, когато застанаха до колата. — Ако Фонг повярва, че сме от якудза, няма да направи някоя глупост. Поне не по-голяма от щуротиите, с които си изкарва насыщния.

Силк въздъхна. Пулсът му още беше ускорен, а в долната част на корема му сякаш никнеха ледени иглички. И все пак не се чувстваше особено зле. Когато Зия притисна онова влечуго до стената, на него му се искаше да кресне от радост. Израснал в общество, което се мръщеше при самото споменаване на насилие, той вече виждаше, че в някои случаи е полезно да си груб. Не му допадаше тази промяна на възгледите, признаваше обаче очевидната истина.

— Ей, видя ли това? — тихо прихна Плъхчо.

Кинг свали бинокъла от очите си. Добрата електрооптика компенсираше почти изцяло мръсотията по витрината на магазина. Не успяха да проследят подробно сценката вътре, но видяха как жената нападна мъжа зад тезгяха, после опря оръжие в корема му, а беше влязла с празни ръце.

Най-важният въпрос беше: „Защо реши да се държи толкова агресивно?“

— Сигурен ли си, че знаеш с какво се занимава собственикът на магазина?

Дребосъкът наблюдаваше двойката, която вече влизаше в колата.

— Ами да, проверих по няколко канала. Човечето продава животинки на разни извратяги. Има хора, които се кефят, като го

правят на куче, или пък зяпат как кучето го прави на някого, дори на самите тях. Изроди...

Звучеше отвратително, но нямаше смисъл Кинг да изказва гласно отношението си. Очевидно бяха дошли да изтръгнат информация от този неприятен особняк и макар отначало той да не се държеше особено сговорчиво, явно получи желаните сведения, защото иначе още щяха да стоят вътре и да го убеждават с всички подръчни средства, че трябва да е благоразумен.

Но... какво научиха?

— Е, ще тръгнем ли след тях или ще си поприказваме с боклука вътре?

— Пак ще се залепим за тях. Каквото и да им е казал, може би няма да е достатъчно за нашите цели.

— Добре, потегляме.

Професионалистката в Зия си оправи настроението. Не се съмняваше, че е научила истинския сегашен адрес на Спаклър. Може би щеше да си свърши работата по-бързо, отколкото смееше да се надява.

Стрелна с поглед Силк — беше малко блед и изнервен. Два пъти за два дни прояви пред очите му бойните си умения. Първо с кретените пред хотела, сега и срещу Фонг. Долавяше възбудата у Силк, наежването. Дори и да не му допадаше, беше способен да почувства тръпката. Ако тя спре колата и му се предложеше, щеше да я награби наред улицата.

Какво пък, нека усети отблизо рисковете и опасностите. Ама и нея си я биваше — каза му истинското си име. Глупаво, никой не постъпва така, но ето...

Защо ли го направи?

Замисли се, докато караше по грозните улици на Ел Ей към убежището на Спаклър. Поиска от навигационната система на колата само общи напътствия за квартала, не беше толкова изкуфяла, че да спомене улицата и номера. Защо обаче изтърва името си, макар че Силк го помисли за поредната заблуда?

Време беше да си признае — харесваше й да го чува от устата му. А струваше ли си удоволствието?

Още не знаеше какво да мисли. Засега ѝ беше приятно. И така не стигаше до цялата истина, но поне се доближаваше повече от преди. Много повече. Съзнаваше, че започва да затъва. Когато една агентка вземе да ръси истината, време е да си стяга багажа за почивка до края на живота си. Това е най-голямата опасност.

— Зия?

— Да?

— Какво ще правим, когато намерим Спаклър?

— Недей да си блъскаш главата отсега. Нека първо се уверим, че знаем къде е.

„Зия...“

Наистина много ѝ харесваше, както го произнасяше той.

— Вече сме близо до Парка на ехото — каза Силк, — стига табелите да не са сбъркани.

В сравнение с останалата част от града, задушаващ се в гъстите потоци возила и неизменния мръсен пластобетон, това място изглеждаше направо приятно. Малко езеро, заобиколено от поляна с ниска трева, и палми по едната страна на улицата. Вероятно това беше паркът. Виждаха се спретнати, безукорно чисти къщи в меки оттенъци на розовото, синьото, кафявото и оранжевото.

Зия кимна.

— Близо сме.

По пътя му бе обяснила замисъла си — минават веднъж с колата край убежището на Спаклър, оглеждат обстановката и щом я преценят, тепърва започват да кроят планове.

Стигнаха до кръстовище. Край улицата и в двете посоки се точеше висока гъста мрежа с режеща тел отгоре — правеше почти недостъпна магистралата с двадесет и осем платна, по която пълзяха само камиони и бусове. Ето една от причините Силк да идва с голяма неохота на континента. Лос Анджелис можеше да се похвали с най-добрата система от наземни пътища в света, дори без да се брои съвременният компютър, който уж трябваше да превърне тази плетеница в едно цяло. Но и в по-добрите дни се влачиш поне три часа, за да изминеш някакви си петнайсетина километра! В лош ден е по-разумно да тръгнеш пеша — хем стигаш по-бързо, хем не си късаш нервите. В града живееха достатъчно богати хора да си позволят по петдесет коли заедно с годишните такси и поддръжката, обаче и те предпочитаха да натискат педалите на велосипеди, защото ненавиждаха вечните задръствания.

Зия зави наляво, вмъкна колата между няколко електромотопеди и велосипеди, после изкачиха нисък хълм. Близо до върха пак свърнаха наляво. Някаква жена пъхтеше на велосипед, качила детенце пред себе

си, и се наложи да се тътрят зад нея. В момента обаче точно това искаха.

— Виждаш ли номерата?

— Разбира се.

Тя изстреля наизустения адрес, без да се запъне.

— Ами значи е откъм твоята страна — подсказа Силк.

— Откъде знаеш?

— Четните са от едната страна, нечетните — от другата.

Чудна работа, дори родена на Земя-2 шпионка би трябвало да знае това. Все пак е прекарала известно време и на планетата-майка, докато са я обучавали в сигурността.

„Поредната пукнатина във фасадата, Силк...“

Е, да, но пък е такава върховна любовница...

— Ето го — посочи Зия. — Кафявата постройка точно пред нас.

Като гледам, спуска се на три равнища по склона.

Силк се взря и кимна.

— Хващам се на бас — продължи тя, — че се вижда по-добре отдолу, откъм езерото.

— Май са три отделни жилища — предположи той. — Спаклър изглежда е в най-долното.

— Тъй ли... Добре, ще заобиколим и ще спрем в парка.

Ноемврийският ден беше топъл дори за местния климат в Ел Ей, родители и дечица по шорти бродеха край езерото и хвърляха залци на патиците. Край птиците щъкаха лениво и малки водни колела. Истинска идилия, лепната като ярка кръпка върху опърпаната мантия на мултиполиса.

— Ще потърся тоалетна — промърмори Зия.

— Добре, ще те почакам тук.

Тя се запъти към ниската сграда на закусвалнята, до която беше павилиончето за наемане на водни колела.

Силк се протегна и закрачи по тротоара. Забеляза петно, обсипано със засъхнали курешки, и вдигна глава — десетина гълъба се бяха настанили върху сателитна антена, монтирана на висока палма до улицата. Усмихна се на птиците, но предпочете да заобиколи отдалеч. Пак му се струваше, че всичко се случва насън...

Видя телефонен автомат наблизко и изведнъж му се прииска да се обади. Набра идентификационния си номер и зачака. На колко часа

пред островите бяха тук — три?... Значи там е седем сутринта, не е прекалено рано.

Ксонг се обади след малко. Този телефон нямаше екран и Силк не можеше да види съненото му лице, но гласът звучеше достатъчно сърдито.

— Силк, ти ли си наистина?

— Кой друг ще те лиши от сън? Как е?

— За Бога, човече, къде си?

— В Лос Анджелис.

— И какво търсиш там, да ти го начукам?

— Упражнявам се за професионален шофьор. Слушай, Ксонг, искам да те помоля за нещо...

— Силк, искам изключителните права върху историята! Можеш да ме изстреляш направо към вечна коментаторска рубрика...

— Какви ги плещиш?

— Ти не знаеш ли?! Ей, половината полиция на планетата те търси! Не само местните некадърници, ами и от корпорацията, и от сигурността. Силк, каква каша си забъркал? Защо и шибаната Служба за сигурност души наоколо в твоя чест? Да не е нещо, свързано с Мак? Само не ме пързаяй! Хайде де, изплюй камъчето най-после...

А Силк се бе вторачил в телефона, сякаш пред очите му се превърна в огромен отровен паяк. Олеле...

— Ей, човече, чуваш ли ме? Ох, мамка му...

— Ксонг? Брайс, какво става?

— Моят биопат засече подслушване. Включили са се към линията.

Щеше да попита и кой може да е любопитното, но плъзналата по тялото му ледена тръпка като че сама сгърчи ръката му да се стовари върху бутона за прекъсване на връзката. Беше достатъчно осведомен за техническите възможности на бързото трасиране на обажданията, особено ако някоя правителствена служба изгаряше от нетърпение да го стори.

Кой го търсеше? И защо?

Отдалечи се припряно от телефона. Крайно време беше да си поприказва с тази Данър... не, Зия... както ще да е истинското ѝ име. Веднага!

Край него бавно мина частна кола с двама мъже вътре. Незнайно защо Силк се вторачи право в тях. Пътникът беше чернокож, а шофьорът — дребосък с остри черти на лицето, придаващи му прилика с плъх. Не ги познаваше, никога не бе ги срещал, но в момента параноята се надигаше с див вой в съзнанието му и изведнъж се увери без никаква причина, че те го дебнат. А никой от двамата дори не поглеждаше към него, само че коремът го присви. Пребори се със себе си и не изви глава към отминаващата кола. Тъмнозелено четириместно „Мицубиши“ с тукашна регистрация, доколкото успя да зърне номера...

— Силк?

Той подскочи.

— Мамка му, не прави така друг път!

— Ей, отпусни се! Извинявай, не исках да те стресна.

— Ти коя си всъщност? Какво става тук?

Зия примигна насреща му.

— Моля?

— Ей сега си поприказвах с едно приятелче от островите. Там гъмжало от ченгета — местни, частни, от контрашпионажа... И всички мен търсели. Тоест ти си им на мушката. Хайде, разправяй!

— Говорил си по телефона?!

— Не, госпожице, имаме с него директна телепатична връзка. Да, по скапания телефон си бърбехме...

— Влез в колата!

— А, не! Първо забравяме тъпите ти измишльотини и започваш да ми ръсиш истината.

— Силк, нямаме време за безсмислени спорове. Щом те издирват, значи са проследили обаждането и вече знаят къде си. Някой коптер ще се стовари отгоре ни след пет минути или дори по-скоро. Трябва да приберем Спаклър и да се разкараме оттук, иначе ще приберат нас!

— Няма да шавна дори.

Тя го изпепели с поглед, но след секунда поклати глава.

— Добре. Ще говоря бързо, затова ме слушай внимателно. Аз съм агентка под прикритие и работя за Вътрешната сигурност — ловците на изменници. А вече ти казах, че имаме предатели в организацията. Спаклър знае имената им. Ако не го отмъкнем, преди

да дотърчат техните щурмоваци, ще го очистят и никога нищо няма да узнаем. Точно онези те търсят — внедрените в сигурността чужди шпиони. Без да знаем имената им, всички сме изложени на риск. И ти, и аз, и останалите.

Силк я пронизваше с поглед. Говореше искрено, но това нищо не означаваше, вдън земя да потъне дано! Той беше способен да лъже с най-мила усмивка на уста, нали прекарваше повечето си време в такива занимания.

— Виж какво, ще ти обясня и подробно, но по-късно. Моля те, влез в колата.

Той въздъхна, но не му олекна. Как да й вярва?

— Моля те...

Силк кимна и те закрачиха бързо към возилото си.

— Съжалявам, че не успях да насоча скенера навреме — измънка Плъхчо.

Седналият до него Кинг само вдигна рамене. Сигурно не би било излишно да научат що за разговор проведе Силк преди малко. А може би не. Нищо не пречеше да е звъннал, за да чуе прогнозата за времето.

— Няма значение. Според мен вече сме близо до целта. И ще рискувам да предположа, че мястото е някъде по кръга, който те направиха в района, преди да спрат, за да се отбие жената в тоалетната.

— Сега как ще действаме?

— Настаняваме се по средата на улицата към върха на хълма и ги чакаме да предприемат нещо. Взе ли оръжията, които ти поръчах?

— Да, под седалката са.

Кинг се изви и бръкна. Извади две пластмасови кутии с капаци на панти, дълги не повече от половин метър. Във всяка имаше 6-милиметрова въгледвуокисна пушка. Изстрелваха оловни куршуми с остри пластмасови върхове, пълни с отрова — синтезиран аналог на веществото, което отделяха за самоотбрана някои южноафрикански жаби. Проникналият в тялото куршум убиваше човек за броени секунди.

Преди смяташе да си осигури дълга размисъл с противниците, за да им внуши по най-болезнен начин каква гибелна грешка са допуснали. Но мисълта за плячката, към която вече протягаше ръце, го

отказа от подобни удоволствия. Какво толкова, ако шпионката и сподвижникът ѝ умрат бързо и без мъки, щом той ще може да се наслаждава на спомена в новата си френска вила, докато отпива от най-доброто шампанско? В края на краищата в подобни игри побеждава онзи, който последен остане на крака, след като се разнесе пушилката. А другите ще погребат със себе си срамната тайна за провалите му и никому нищо няма да разкажат.

Отвори кутията и взе двете части на пушката. Сглоби я, провери внимателно лазерния прицел и пъкна на мястото му газовия резервоар. После зареди въртящия се пълнител. Пластмасовите върхове бяха достатъчно твърди, за да се забият в мека тъкан, преди усукването на куршума да ги откъсне и да разпръснат отровата.

Всякакво попадение вършеше работа, но той щеше да е доволен, ако успееше да натроши и някоя кост...

Плъхчо спря колата. Изглеждаше неспокоен.

— Нещо притеснява ли те?

— Доста сериозно оборудване сме помъкнали. Значи няма да оставяме живи очевидци, ако нещо се обърка, нали?

— Добре се ориентираш. Прибираме само мъжа, когото издирват обектите. Никакви други свидетели на операцията. Него по възможност няма да нараняваме и в никакъв случай не бива да умре. Но ако ни види някой минувач...

Дребосъкът преглътна на сухо. И преди бе участвал в разчистване на терена, познаваше процедурата. Ако някой има лошия късмет да ги зърне, трябва да му се запуши устата завинаги, дори да е бабичка или цял отряд невръстни скаути.

— Ето ги.

— Предлагам и ти да сглобиш оръжието си — с мек укор изрече Кинг.

Зия съзнаваше опасността да се нахака в гнусна ситуация, но вече нямаше избор. Любовчията до нея гръмна балона, вероятно полицейските коптери вече пърпореха тихичко към фаталния телефон и понеже нямаше да заварят никого там, непременно щяха да метнат плътна мрежа над цялата околност, за да замре всякакво движение.

Искаше ѝ се да спипа Спаклър преди това. Какво да се прави, действаш според обстоятелствата...

Спря колата точно пред триетажната сграда.

— Ето какво ще направим. Притичваме надолу по стъпалата, ти избиваш вратата с ритник и отскачаш настрани, а аз нахълтвам.

Взе рязаната пушка от седалката и провери има ли патрон. Жалко, че старомодното оръжие ѝ даваше възможност само за един бърз изстрел.

— Награбваме Спаклър — продължи тя, — и бързичко го пъхаме в колата. Ти ще караш, аз ще се грижа да не буйства. Няма да нарушаваш правилника за движение, изобщо няма да се правиш на състезател и ще се стараеш да не попадаме в задръстване. Ще се насочим към летището в Силвърлейк. То е частно, недалеч оттук, там ще наемем някакъв скокльо и ще се махнем от града.

Силк кимна, а лицето му направо жълтееше от уплаха.

— Да вървим.

Зия излезе от колата, притиснала пушката към бедрото си, за да не се набива силуетът ѝ на очи.

Постройката изглеждаше добре поддържана, макар и да не беше нова. А стълбата беше излята от истински бетон, гладка и с правилни очертания. Тя стъпваше предпазливо — не биваше точно сега да се претърколи надолу презглава.

По тревата пред входа се виждаха кучешки изпражнения, явно от едро животно.

„Това е мястото!“

Побързаха да застанат пред вратата от пресовани изкуствени нишки. Нямаше и късче стъкълце или прозрачна пластмаса по нея.

Завесите зад прозорците от двете страни бяха пуснати без дори най-малка пролука.

Силк се засили да избие вратата.

Зия го спря с рязък жест, пресегна се и натисна дръжката. Леко щракане и се откря пролука. Онзи тиквеник дори не се заключва!

Но щом бутна вратата по-силно, вътре се разляя куче. И звукът премина в свирепо ръмжене още при първата ѝ крачка.

Спаклър стоеше в малката кухня вляво от вратата и пиеше нещо. Видя я и изтърва чашата. Бели пръски обсипаха плота пред него.

Зия надигна пушката към него.

— Ана, дръж! Дръж!

Давецата се от лай кучка се оказа вдясно от нея. Проклетата твар наистина беше голяма. Някакъв мелез с доста кръв от немска овчарка, сигурно тежеше над петдесет килограма. И се втурна напред още щом чу гласа на господаря си. Три-четири бързи крачки, после скочи, отворила широко страховитите си челюсти, за да разкъса гърлото на Зия.

Наоколо не се мяркаше никой и Кинг се успокои, че задачата им няма да се усложни прекалено. Понякога минаваха акумулаторни бициклети или велосипеди, но в момента улицата беше пуста.

Когато агентката и Силк слязоха по стълбата, Кинг накара Плъхчо да доближи колата на двайсетина метра от сградата, точно срещу входа. Сега оставаше само да излезе и да опре късата пушка на отворената врата на возилото, за да има превъзходна стрелкова позиция. От такова разстояние му стигаше по един изстрел, за да повали противниците. После щеше да прибере Спаклър и с това почти всичко щеше да приключи.

А толкова му се искаше да се заплати възможно най-жестоко с двамата, особено със Силк! Раната, която му причини стрелата от арбалета, зарастваше добре, но редките болки при неловко движение го подсецаха как пострада. Напомни си, че като професионалист не може да си позволи капризи в толкова неподходящ момент. Щом гневът му стихнеше, както ставаше винаги, разсъдъкът отново поемаше властта. Убива ги, отмъква мечтаната плячка и я откарва на сигурно място — ето какво му подсказваше логиката. А и предишната му добронамереност към Плъхчо поизбледня. Когато изпълнителят е престанал да ти бъде полезен, най-благоразумно е да го премахнеш. Парите наистина могат да купят почти сигурно мълчание, но не биваше и да забравя старата поговорка за цената на честната дума, дадена от крадец. А труповете не говорят дори пред съдебния лекар, който прави аутопсията.

Кинг се усмихна полека. Заличаването на следите си оставаше важна част от всяка операция. Щом се погрижи за това последно начинание, повече никога няма да си има подобни главоболия.

Ниско над тях избръмча хеликоптер и продължи да се снижава. Проследи го с поглед. Полицейска машина.

Намръщи се. Трябва нещо да е станало в парка. Надяваше се да няма никаква връзка с предстоящата им работа.

Силк видя как огромната страшна кучка се нахвърли срещу Зия. Той дори не успя да направи крачка, за да пресрещне животното.

И както при сблъсъка с двамата навлеци пред хотела, времето отново започна да се стича край него като захаросан сироп. Кучката се носеше мудно във въздуха, можеше да преброи всеки остър жълт зъб в зейналата уста. Зия стоеше сковано като холограма, с широко отворени очи, вторачени в звяра. Я почакай... Ръката ѝ помръдна, стиснала неугледното оръжие. Ето, вече се завърта наляво, отмества се...

Животното не можеше да промени посоката на скока си. Мина през мястото, където жената беше само преди четвърт секунда — точно навреме, за да се стовари прикладът върху черепа му. Главата на кучката се изкриви рязко надясно, тялото ѝ се сгъна в опит да се извърне и да захапе. След това се чу пращане на кост при удара в стената. Животното се свлече на пода и не помръдна повече.

Зия отново успя да се извърти на пети, но беше късно да спре притичалия край нея мъж. Той се устреми отчаяно към вратата.

Силк се метна наляво и му се изпречи. Този ли беше Спаклър?...

Мъжът се оказа дребен, но беше набрал инерция. Блъсна се тежко в Силк и го повали на пода.

— Не мърдай! — кресна Зия.

И двамата се надигнаха в отново раздвижилото се време. Колкото и зле да падна, Силк не усещаше никаква болка.

— Ей, това нещо пръска сачмите като маркуч — побърза да каже другият. — Ако стреляш, ще надупчиш и двама ни!

— Ще бъде много жалко — озъби се тя. — Спаклър, опитай ли се да ми бягаш, ще говорят за теб само в минало време. Разбра ли ме?

Ледените иглички отново се впиха в плътта на Силк. Дали тя би стреляла, рискувайки да очисти и него? Или само блъфираше?

Но Спаклър изглежда ѝ повярва веднага. Разпери ръце и кротко ги вдигна нагоре.

— Моля те, не стреляй. Не ми се умира.

Зад тях кучката изскимтя. Явно нямаше сили да помръдне и все пак още беше жива.

— Ана! Нека да ѝ помогна!

— Да беше помислил за доброто на любимката си, преди да я насъскаш срещу мен. Някой друг ще се погрижи за нея. А ние с теб ще попътуваме.

— Мръсница! Курва скапана!

— И на мен ми е много приятно да се запознаем — ухили се Зия.
— Обърни се!

Застана зад него и го сграбчи за яката, с другата ръка опря цветта на пушката в кръста му.

— Не върши тъпотии, иначе цял камион ще може да мине през дупката, която ще ти направи това чудо. Истинска срамота ще е, ако пукнеш толкова млад и зелен. Тръгвай към стълбата. — Изведнъж се сети нещо и погледна към Силк. — Ти добре ли си?

— Щеше ли да гръмнеш и мен, както стоях до Спаклър?

Тя се изкикоти от отшумяващото свръхнапрежение.

— Как можа да си го помислиш? Той е твърде ценен жив. Но не го знаеше.

Силк не ѝ повярва.

— Не искам да се връщам у дома — размрънка се Спаклър. — Моля те, защо не ме оставиш на мира? Пред никого няма да се изтърва, заклевам се!

— Млъкни!

„Пред кого за какво няма да се изтърве?“

Силк се учуди. Не откриваше никакъв смисъл в думите на извратения нещастник. Нали трябваше да изпее имената на изменниците? Защо смята, че ще постигне нещо точно с обещанието да не приказва? Да не си е помислил, че Зия и той са от неговите хора? А и Силк не се усъмни нито за секунда, че агентката щеше да застреля Спаклър без колебание, ако наистина имаше опасност да ѝ избяга. И това също не се връзваше с поредната чула от устата ѝ измислица.

Стига се е возил, време е да хване кормилото. Дойде му до гуша. Или вече ще научи истината, или се дърпа настрани. И ако този път надуши дори намек за гнила воня в приказките ѝ, изчезва като призрак, колкото и да е страхотен сексът с нея. Изобщо не беше такъв глупак, за

какъвто тя очевидно го смяташе. Време беше да ѝ покаже колко се е заблудила.

Човешкият ум и възприятия понякога са способни на невероятно нелепи изпълнения. Както вървеше по стъпалата след Зия и пленника, Силк изведнъж откри, че приятно оцветената мазилка на къщата никак не се връзва с гладкия бетон на стълбата. Сградата — в радващо очите кафяво със светъл кремав оттенък, а стъпалата — в грозно зелено, направо отровно. При това боята се бе изтъркала тук-там от безбройните минали по нея подметки и сивите петна изобщо не подобряваха впечатлението. Подсилваше го и разпиленият по склона боклук от обърнат контейнер. В този приятен квартал беше твърде странно да се натъкнеш на подобен вандализъм...

Двамата пред него почти се бяха изкачили до равнището на улицата, а главата на Силк тъкмо се показва, когато цветът на стъпалата разтърси като мълния паметта му. Стреснато огледа улицата — ето го зеленото „Мицубиши“, както подозираше.

Двамата непознати седяха вътре.

След разговора с Ксонг и увещанията на Зия да влиза по-бързо в колата съвсем забрави за пристъпа на мания за преследване, споходил го при вида на това зелено возило. Сега изпита параноята с нова, неподозирана сила.

Вратата откъм пътника започна да се отваря. Зия гледаше на другата страна, все така стискаше Спаклър за яката на ризата, опряла пушката в гърба му.

Излезлият от зеленото „Мицубиши“ чернокож беше много едър.

За пръв път се сблъскваше с него в този му вид, но якият мъжага не за пръв път застрашаваше живота му...

А може би бъркаше. Ако се окажеше търговски пътник или познат на някой друг от живеещите в къщата, Силк щеше да се почувства много неловко заради сляпата паника. В момента обаче не успя да се сдържи.

— Залегнете! — изрева дрезгаво.

Хвърли се с главата напред и заби глава в рамото на Зия. От силата на скока му и тримата се натръшкаха на тротоара...

Чернокожият държеше пушка. Вдигна оръжието и го опря на отворената врата...

Господи, ей сега ще умрат!

Кинг си беше намислил да излезе пъргаво от колата, да нагласи вратата така, че горният ѝ край да е на равнището на гърдите му, да опре пушката и да се прицели удобно. За миг му хрумна, че може да стресне шпионката и помощника ѝ с гръмогласно предложение да се предадат, но веднага се отказа. Ненужен риск. По-добре просто да ги застреля и да приключи с тях веднъж завинаги.

С крайчеца на окоото забеляза, че Плъхчо излезе от другата страна, и в същия миг осъзна, че нещо се обърка много неприятно в плановете му. Тримата тъкмо стигнаха до горната площадка на стълбата и неочаквано залегнаха.

Ама че досада!

Макар вече да нямаше време за нагласяне на вратата, поне не му пречеше. При стрелба от упор позицията не беше от особено значение. Вдигна мигновено пушката към рамото си, нагласи червената точка на лазерния прицел върху главата на шпионката и натисна спусъка...

Спаклър избра точно тази частица от секундата, за да подскочи.

И застана между Кинг и първоначалната мишена.

Изобщо не успя да се изправи докрай. Куршумът попадна някъде в гръдния му кош и той се стовари заднешком върху жената, като почти я закри с тялото си.

О, не!...

Зия усети как куршумът удари Спаклър, после той падна отгоре ѝ и тя по инстинкт вдигна ръце да го задържи. Изгърва пушката и я чу как издрънча на тротоара. Засега тялото я предпазваше от нови изстрели, но без оръжието беше загазила жестоко. Подпря с лявата си ръка Спаклър, за да е поне полуизправен, и се помъчи да протегне дясната към пушката...

Силк видя как падналата пушка се плъзна към него. Спря на сантиметри от пръстите му.

А двамата до колата продължаваха да стрелят. Пак този глух пукот на сгъстен газ — два, три, четири пъти. Костите в тялото на Спаклър сякаш се стапяха, той се свличаше като торба ориз. И поемаше всички куршуми.

Зия се наведе надясно, посегна неловко към оръжието...

Беше твърде далеч.

— Ох! — изпъшка тя и се претърколи.

Някаква частица от съзнанието на Силк упорстваше, че ставащото пред очите му е просто невъзможно, и все пак той видя отчетливо как куршумът проби дупка в гърба на Зия точно под лявата ѝ мишница. Ризата ѝ се изду като мехур. „Мина като през масло...“ — беше първата му нелепа мисъл.

Вече започваше да свиква с това налудничаво забавяне на времето. Виждаше всяко натискане на спусъка, после дребният затътрузи крака, за да заобиколи лениво колата, а едрият се отблъсна от нея и тръгна напред. След секунда-две щяха да са тук и дори с гръбначния си мозък Силк преживя острата като нож увереност, че ще го убият.

В този миг престана да бъде само пасивен спътник на Зия.

Докопа пушката.

Никога досега не бе стрелял с такова нещо, дори не бе докосвал истинско огнестрелно оръжие, но нали беше голям спец по арбалетите?! Принципът е все същият — прицели се и стреляй.

Вдигна цевта към пристъпилия наблизо дребосък.

Онзи го видя, очите му зейнаха и той също насочи пушката си. И някакво скучаещо божество сигурно призна, че лошият късмет вече е измъчил предостатъчно Силк. Смили се и от оръжието на niskия мъж се чу само кухо щракане. Изпразнен пълнител или засечка... нима му пукаше за причината?

Едрият беше отзад и не можеше да стреля.

— Мръдни се! — изръмжа чернокожият.

Но другият отстъпваше обезумял от страх, за да е по-далеч от Силк. Все още беше само на десетина метра.

Мъжагата протегна ръка, за да отхвърли дребосъка настрани...

Пушката в ръцете на Силк нямаше никакъв прицел. Той просто я стисна силно, протегна я малко по-напред като дебел стоманен показалец и натисна спусъка. Оказа се с голяма хлабина, не задейства ударника веднага...

Пред него се взриви бомба. Ушите на Силк звъннаха, обгърна го лютив дим, когато пушката почти изскочи от ръцете му. Каква беше тази гадост?...

По мишето лице изригнаха ситни червени кратерчета и Силк видя как едното му око се пръсна. Ръцете на дребосъка изведнъж се разпериха нагоре, после той отлетя сгърчен назад. Блъсна се в чернокожия и двамата паднаха. Край тротоара нямаше предпазен парапет и те се затъркаляха надолу по склона.

Мамицата му! Застреля ги!

— Колата! — пронизително извика Зия.

Обърна се към нея. Тя притискаше дясната си ръка към раната, с лявата се подпираше и се опитваше да стане.

— Силк, колата!

Той понечи да тръгне, но краката му се бяха превърнали в пънове.

— Чакай да ти дам картата.

Зия извади малкия правоъгълник от джоба на панталона си.

Раната ѝ май не кървеше силно — на ризата се виждаше петно колкото монета, нищо повече. Тя подхвърли картата към него.

— Размърдай се най-последно!

Когато успя да завие и се върна при тях, Зия се бе изправила и се мъчеше да извлече трупа на Спаклър към улицата. Силк се пресегна и отвори дясната врата.

— Помогни ми да го вкараме вътре.

— Зия, той е мъртъв!

— Знаем. Помогни ми!

За пръв път схвана какво означаваше изразът „тежък като мъртвец“. Както и да хванеше трупа, някаква част от него оставаше сякаш залепена на тротоара. Най-сетне успяха да набутат Спаклър на задната седалка. Стори им се, че мина цяла вечност, но не бяха повече от четири-пет секунди.

— Тази рана трябва да я погледне лекар — намръщи се Силк.

После се озърна към надолницето, но оттук двамата мъже не се виждаха.

— Засега ще стискам зъби. Куршумът мина само през широкия ми гръбен мускул, нямаше време да се пръсне.

Изведнъж тя шумно подуши въздуха.

— Какво?...

— Имала съм късмет. Усецаш ли миризмата?

Силк вдиша дълбоко. Вонеше на... на прегорели филийки. Не съвсем същото, но...

— Отрова — спокойно каза Зия. — Смърди от куршумите в Спаклър.

Господи!

— Ами онези?

Махна през рамо към склона.

— Ченгетата ей сега ще се струпат тук. Искаш ли да ги посрещнеш?

Силк включи двигателя.

Кинг беше опитен атлет и умееше да пада. Претърколи се по хълма, без да пострада сериозно. Удари си единия лакът в нещо ръбато и си скъса ризата, но можеше да бъде и много по-зле. Накрая се спря в ръждясалата рамка на някаква пералня и ударът го зашемети в първата секунда, но когато се изправи, установи веднага, че нищо не си е счупил или изкълчил. И нито една сачма не бе стигнала до него...

Плъхчо лежеше малко по-нагоре. Той бе изтеглил по-лоша карта в играта. Не помръдваше, захлупен по лице.

Кинг изпълзя при него и го преобърна.

Мъртъв. Сачмите бяха превърнали лицето, врата и гърдите му в кървави парцали. Както изглеждаше, пробилата окото му бе проникнала в мозъка, довършвайки го мигновено.

Кинг си напомни, че трябва веднага да се отдалечи от мястото. В такъв квартал някой вече непременно бе съобщил за стрелбата. А полицейският коптер кацна недалеч оттук.

Погледна за последен път трупа. Плъхчо не носеше нищо, което би насочило ченгетата към Кинг. А и винаги използваше псевдоним,

когато работеше с частния детектив, така че и старателното ровене във файловете му нямаше да доведе разследването доникъде.

Стига да не го спипат тук.

Втурна се към взетата под наем кола. Изобщо не се забави да прибере падналата до Плъхчо пушка. Нека полицията се занимава с оръжието — колкото повече объркващи подробности, толкова по-добре. Предавателят си стоеше в гърба на Силк. Пак можеше да открие обектите си, ако не допусне да се отдалечат прекалено. Кинг предполагаше, че Спаклър и жената са отдавна мъртви — видя с очите си, че и двамата бяха улучени от куршумите, които той и дребосъкът изстреляха по тях. Вбесяваше го фактът, че Силк е проявил самообладание да натовари трупове в своята кола, но ако успееше да го хване, преди да се отърве от тях, не всичко щеше да е загубено.

Докато се отдалечаваше, чуваше лая на разярено куче.

Раната започваше да смъди. Зия знаеше, че трябва колкото се може по-скоро да я почисти — високоскоростните куршуми не бяха опасни сами по себе си, стерилизираха раните с горещината си, но вкарваха в тялото нишки от дрехите. Наистина ѝ провървя невероятно, че отровата не успя да проникне в нея.

По-късно ще се занимава с това. Сега трябваше да се измъкнат.

— А как са ни проследили? — ненадейно попита Силк.

— Какво?

— Абсолютно сигурен съм, че чернокожият беше същият, който влезе в къщата ми с взлом, а после ни подгони, преди да се махнем от Хана. Е, как ни е открил?

Зия завъртя глава.

— Де да знам...

Тук движението не беше толкова претоварено. Отдалечаваха се бързо от злополучното място. Силк включи навигатора на колата и се ориентира по картата за пътя до летището.

— И тъй, дори да не са ни изпусkali от поглед от Хаваите до Ел Ей — а не ми се вярва, защото ги нямаше в совалката, как ни настигнаха? Все се озъртах дали няма да видя някъде онзи здравеняк, но го забелязах чак сега на хълма — беше в зеленото „Мицубиши“ и трябваше да ти кажа веднага...

Твърде интересен въпрос, призна си и Зия. Как ги бяха намерили?

— Някакъв електронен „бръмбар“ — досети се тя. — Прикачили са го на единия от нас.

— Не разбирам. Нали си сменихме дрехите и нямахме никакъв багаж...

— По дяволите, Силк, не знам! Току-що ме гръмнаха, остави ме да се опомня малко.

Вярно беше, но не я оправдаваше. В момента профанът Силк мислеше по-прозорливо от нея, професионалистката. Лошо, дори много лошо.

Той примигна и се взря в картата на екрана.

— Извинявай.

Следващите няколко минути минаха в тежко мълчание. Колите по пътя започнаха да стават повече и му се наложи да намали скоростта.

— Силк, добре ли си?

— Ами не съм. Стрелях по онези двамата. Убих ги.

— Или те, или ние. Имаше ли някакъв избор?

— Още са ми пред очите — как падаха, а лицето на дребния...

Гади ми се, щом се сетя.

— Поне си жив, за да ти се драйфа. Ако не беше стрелял, щяха да ни очистят. Прословутият закон на джунглата — правиш каквото трябва, за да оцелееш.

Той поклати глава унило.

Разбираше го. Горкият... Затъна до уши в нещо напълно безсмислено за него, а вече стана и убиец по неволя. Съчувстваше му.

Е, ако се измъкнат, ще се погрижи за него. Изобилието от приятни усещания може да заличи почти всяка болка.

Силк сам не знаеше какво да очаква, щом стигнат да летището, но всъщност не ги сполетя нищо особено. Зия успя да забрави за малко мъчещата я рана и така прибра назад гънките на ризата си, че кървавото петънце да не се вижда. Поговори с жената на гишето за въздушни машини под наем, представи ѝ всички необходими документи, уреди плащането наглед без никакви проблеми.

Върна се при изнервения Силк и каза:

— Готово, вече си имаме самолетче.

— Какво успя да измислиш, за да го уредиш?

— Че какво да измислям? Имам диплом на пилот, солидна кредитна линия и всъщност повече не ти е нужно, за да ти дадат малка машина. Разбира се, щом въведем плана на полета, ще трябва да почовъркаме компютъра, за да не издаде накъде сме се насочили, а и ще пробутаме някой и друг номер, когато прекосяваме граници. Но, общо взето, се отърваваме от всякакви затруднения, щом се издигнем във въздуха.

— А ти ще ми кажеш ли най-после истината?...

— Силк, вече ти...

— ...защото ако нямаш такова намерение, не мърдам оттук. Ще се предам на местната полиция, пък каквото ще да става. Зия, само преди четвърт час аз убих двама мъже.

Тя въздъхна, вперила в него малко премрежения си поглед.

— Добре, добре... Щом излетим, обещавам да ти обясня всичко до последната дреболия. Бива ли така? Ще...

Клепачите ѝ трепнаха, олюля се. Той протегна ръце към нея разтревожен.

— Зия, какво ти е?

— Ами... Добре съм си, само ми прилоша за секунда. Хайде, нека сега измислим как да вкараме Спаклър по-незабележимо в самолета.

— Но защо?!

— Трябва непременно да изхвърлим трупа в океана, за да не го намерят никога.

— Пак те питам — защо?

— Моля те, щом се махнем оттук, всичко ще ти разкажа. Обещавам!

Силк усети топлината на ръката ѝ и през ризата си.

— Този път няма да стане — озъби се неотстъпчиво. — Вярно, забавлявахме се чудесно, та чак затъпявах замалко, но не ми стига в момента. Или започваме да спазваме моите правила, или край на играта.

Тя се засмя уморено.

— Да знаеш, че започвам все повече да те харесвам. Съгласна съм. Чуй ме — ако Спаклър попадне жив или мъртъв в ръцете на противниците ни, ще научат нещо, което още не е добре да знаят. Дори да не ми вярваш за нищо друго, това поне е истина. Исках да го опазя жив, но и като труп е не по-малко опасен.

Силк изобщо не проумяваше какво се опитва да му каже. Но поне пред себе си признаваше, че никак не му допада идеята да се остави в ръцете на закона и да обяснява всички щуротии — шпиони, убийства, перверзни типове...

— Дадено. Само да не ми пробуташ поредната порция залъгалки, защото изчезвам.

— Споразумяхме се, значи...

Откровено казано, Зия се чувстваше като купчина кравешки говна. Разбира се, очакваше раната да я боли, но вече я налягаше слабост, започваше да я тресе, а главата ѝ сякаш олекваше като надут балон с всяка минута. Случвало се бе да пострада и по-неприятно, без да изпадне в шок. Изведнъж ѝ хрумна друго, твърде вероятно обяснение — може би малко количество от отровата все пак проникна в организма ѝ. Съвсем мъничко, иначе вече щеше да е мъртва, обаче веществото, използвано в подобни куршуми, обикновено беше достатъчно мощно. Дори само няколко хиляди молекули създаваха сериозни проблеми на засегнатия.

Докато се връщаха към колата, тя обмисляше възможностите за избор. Както се опитваше да се справи със задачата си, нагазваше във все по-дълбока кал. Беше немислимо да отпраши обратно към някоя от

другите планети по обичайния за всички начин. Разбира се, щом се отърве от трупа, вече няма чак толкова значение дали ще си тръгне веднага от Земята, но спипат ли я, не биха ѝ помогнали никакви психоблокади срещу химията, с която си служеха следователите от сигурността. А и земяните знаеха повече от когото и да било за изтезанията, затова паднеше ли им в ръчичките, щяха да я обелят като глава лук, докато от нея не остане нищо. Е, нямаше да научат толкова, колкото би им разкрил Спаклър, но щяха да потвърдят подозренията си.

Оставаше ѝ последният спасителен изход, сигурен не повече от печалбата в лотария. Не успее ли — какво пък, сама ще свърши със себе си, за не я хванат тукашните симпатяги от занаята. Но ако се измъкне, все някак ще се оправдае пред големите клечки у дома. Не се съмняваше, че рано или късно земяните ще разкрият грижливо пазената тайна, но важното беше не тя да е причината за това...

Едва не се препъна на крачка от колата. Дали Силк би се справил със самолета? Тя можеше да програмира маршрута, да въведе кодовете за автоматично кацане на различните летища, където трябваше да заредят резервоарите — дребната машина не беше предназначена да прелети няколко хиляди километра без допълнително гориво. Беше принудена да му се довери, ако се почувства по-зле. Нямаше как да не му каже поне нещо, иначе щеше да се прости с него ей сега. Добре познаваше мъжете и виждаше, че е настръхнал от инат. А тя имаше нужда от него. Може би дори искаше да е до нея...

— Накъде? — попита той.

— Към хангар номер 30.

Силк подкара, но тя почти веднага го накара да спре до контейнер с отпадъци за рециклиране. Намериха достатъчно боклуци, за да покрият тялото на Спаклър, проснато на пода пред задната седалка. Може би купчината зацапана хартия изглеждаше странно, но не правеше същото впечатление като изстиващ труп.

А скучаещата жена в будката на пропускателния пункт се захласваше по глупотевините на холоекрана. Отдели им внимание само колкото да погледне квитанцията за наемане на самолета.

Зия сдържа истеричния си кикот. Щом всичко, свързано някак с работата ѝ, беше толкова лесно, как се озова насред това бласто?

Стигнаха до крилатото возило. Беше шестместна машина за бизнесмени с един-единствен двигател, монтиран към опашката. Дори без компютърната система за управление беше достъпна и за не чак толкова опитни пилоти. Зия би се справила и със затворени очи.

Намериха вътре одеяла. Увиха трупа в две от тях, изчакаха да няма никой наблизо и внесоха останките на Спаклър в самолета. Багажното отделение беше достатъчно голямо да побере тялото и позволяваше достъп откъм малкия пътнически салон. Щом дългият вързоп ѝ се махна от очите, Зия се почувства по-добре.

Намери вътре и комплект за първа помощ, Силк ѝ помогна да почисти раната и да сложи дезинфекцираща лепенка.

— Не съм си презаверявал скоро паспорта — изведнъж се сети той.

— Няма да хвъркаме по туристически маршрути. А и без това ще загазим, ако използваме твоя идентификационен код.

Той довърши превръзката. Зия много се надяваше да стигне, докато ѝ се удаде случай да покаже раната на сведущ в медицината човек от нейния отбор.

— Добре. Сега да го раздвижим този звяр най-после.

Силк я последва към пилотската кабина.

Зия се настани на дясното кресло и пушна контролните тестове преди излитане.

— Версията гласи, че сме тръгнали на двуседмична почивка. Насочваме се към Денвър, после към Сейнт Луис, Ню Орлийнз и накрая — Маями. Правдоподобно е, защото всеки преход можем да извършим с горивото в резервоарите. Птичката е доста икономична.

— Но няма да се отбиваме в Маями — промърмори Силк.

Не прозвуча като въпрос.

— Няма. Ще полетим към... извинявай, би ли натиснал зеления светещ бутон пред теб... към Ика.

— Ийка ли? За пръв път чувам това име.

— Можеше да се очаква. Запетайка на картата — дребно градче край река със същото име в Бразилия, на стотина километра източно от границата с Колумбия. — Помисли си, че все пак е професионалистка, щом изреди всичко без запъване, а лаикът Силк дори не знаеше що за място е Ика. — Горедолу по средата на остатъците от тропическите гори в Амазония.

— Чудничко леговище. Някаква кална рекичка наред джунглата. Защо отиваме точно там?

— Защото там можем да получим помощ от хора, на които имам доверие.

— Но какво се?...

— После, Силк. Нека първо излетим. Сега трябва да препипам компютъра, за да ни откара където искаме, но да съобщава на собствениците си, че сме се запътили накъдето им казахме.

— И това ли можеш да направиш?

— Нима си мислиш, че е много трудно?

Кинг не получаваше сигнал.

Вярно, обсегът на устройството не беше особено голям, а градското пространство наоколо просто звънеше от електронен шум, който винаги объркваше комуникациите. Затова в момента се осланяше на прастар и бавен метод за засичане — кръстосваш територията от север на юг или от изток на запад и се надяваш да уловиш сигнала. На компютъра щеше да му стигне и един-единствен път, за да определи къде се намира Силк.

Но успееше ли онзи да избяга от града, сериозността на затрудненията нарастваше неимоверно.

Кинг въздъхна. За кой ли път си въобрази, че контролира хода на събитията, и още веднъж, щом настъпи моментът за решителни действия, чу гадния смях на дъртата вещица, олицетворяваща в представите му злощастията. Имаше над какво да си поблъска главата. Всичко подсказваше пълен успех на нападението. А забърка още по-голяма каша. Да, късметът е щедър към някои, но спрямо други е твърде скъпернически настроен...

Спаклър беше мъртъв без никакво съмнение, освен ако шпионката е разполагала с противоотрова, каквато на Земята още не бяха открили. Не можеше да се е заблудил, че и самата тя беше улучена поне веднъж. Вероятно трябваше да я смята за премахната пречка. Значи оставаше само Силк. В непознат град, без помощници, преследван от Кинг и много по-могъщи сили... Докога би могъл да блуждае, преди да го заловят? Дори невероятна сполука като неговата

все някога трябва да се изчерпи, нали? Непременно! Само трябваше Кинг да го открие, преди другите да са сторили това.

Имаше основание да допусне, че инфопаякът вече е осведомен колко скъпоценна е информацията, съдържаща се дори в трупа на Спаклър. Нали се погрижи да прибере и двете тела, после изчезна с наглед непостижима бързина. Когато Кинг се покатери на улицата, колата изобщо не се виждаше. И макар че самият той също не се забави, за да избегне може би фаталните разправии с полицията, още се чудеше как обектът бе успял да излезе от обсега на следящото устройство. Надяваше се отчаяно миниатюрният приемо-предавател да не е бил повреден по време на престрелката. Защото иначе се проваляше окончателно.

Тази мисъл като че се оказа достатъчна да раздвижи незнаен процес във Вселената и изведнъж прозвуча жадуваният сигнал.

Кинг се разсмя гръмогласно. „Благодаря ви за дребните добрини, богове, ако все пак ви има...“ Беше справедливо да му помогнат, след като го измъчваха толкова дълго.

До картата светнаха точните координати. Мястото беше само на няколко километра. Превъзходно. Надпреварата още не е приключила.

— Това би трябвало да е достатъчно — въздъхна Зия. — Програмата на полета е заложена, компютърът ще ни прикрива и в момента сме девети на опашката за излитане. — Тя изви глава към Силк. — Между другото, ще можеш ли да пилотираш това самолетче?

— Не ми се вярва, макар много да ме бива с триизмерните симулатори.

— На какви си се упражнявал?

— Обикновени игри за съжаление. Познавам основните контролни системи, но никога досега не бях сядал в истинска пилотска кабина.

Зия вдигна рамене.

— Както съм го нагласила, май и шимпанзе не може да обърка нищо, но знам ли те какъв номер ще успееш да извъртиш...

— Непоклатимо доверие... — промърмори Силк и тя се усмихна бледичко. — Как си?

— Ами добре. Куршумът трябва все пак да е ръснал малко отрова, докато е минавал през мускула.

Той усети как го бодна лошо предчувствие.

— Има ли нещо, с което да ти помогна в момента?

— Не се сещам. Или ще ме довърши, или ще се оправя. Ако ритна камбаната, трябва да знаеш, че през повечето време ще летим над океана. Вържи нещо тежко на Спаклър и го пусни във водата, за да върви по дяволите и да не причинява повече главоболия. Като пристигнеш в Ика, кажи на моите хора какво е станало, те ще се оправят по-нататък.

Силк я зяпна.

— Смръзвам се, като те слушам...

Зия притисна по-плътно слушалката към ухото си, за да чуе съобщението на ръководителя на въздушното движение.

— Вече сме трети на опашката. — Чак сега си позволи да го погледне. — Май те е грижа какво ще ми се случи, а? Направо не те разбирам, Силк. На твоето място щях да бълвам огън и жупел. Рискувам ти живота, разправям ти щуротии, в които няма как да повярваш, и макар да не съм за изхвърляне в леглото, би трябвало да ме пребиеш, без да ти мигне окото. А ти се тревожиш за мен, без дори да ме познаваш истински...

Млъкна, навъси се, сякаш се усети, че каза повече, отколкото искаше.

Той призна, че е права. Като си спомни само през какъв ад го прекара, имаше за какво да ѝ забие два юмрука. Но чувствата му съвсем не бяха в черно и бяло. Ами да, по-страхотна мацка от нея не беше срещал. Но това не стигаше, за да забрави останалото. Имаше обаче и още нещо покрай секса, нещо... по-дълбоко в душата му.

Как ли да го нарече? Съвсем не приличаше на чувствата му към Мак, но и не свършваше с поредния извънредно приятен сеанс. Долавяше, че вече има някаква връзка между него и тази жена, и то доста сложна. Нямахте спор, че досега тя твърде успешно му съсипваше живота. Доскоро и в кошмар нямаше да му се присъни как ще бяга от Лос Анджелис с реактивен самолет в компанията на шпионка под прикритие, родена на друга планета, а в багажното има труп и ги гонят убийци...

Всеки разсъдлив човек би казал, че е тъпо да изпитва привързаност към Зия или както там ѝ беше името. А не беше способен да я гледа равнодушно.

— Вече ние сме наред — каза тя. — Закопчай си предпазните ремъци.

Силк я послуша.

Доколкото разбираше нещо от пилотиране, тя управляваше майсторски машината. Малкият самолет се ускори по пистата. Толкова леко и гладко се издигнаха във въздуха, че не се усети в кой точно миг стана това. Вече летяха. Зия наклони крилете наляво в широк плавен завой и продължи да набира височина. Само след няколко минути маранята над мултиполиса започна да се слива с хоризонта зад тях, а те се носеха устремно над блещукащите вълни на Тихия океан.

Компютърът на колата разполагаше с точния адрес, отговарящ на координатите, но не и с информация що за място беше. Кинг често предизвикваше сигнал, за да не изгуби отново обекта.

Стигна на не повече от половин километър до координатите и изведнъж преподавателят започна рязко да променя положението си, при това с такава невероятна бързина, че компютърът не успяваше да го проследи. Не може да бъде! Според показанията на засичащия уред Силк бе достигнал скорост над триста километра в час и тя продължаваше да нараства. Дори на празна магистрала е невъзможно да кара така...

Сигналът отслабна и изчезна още преди Кинг да проумее какво става.

Силк се намираще във въздуха.

А след миг видя знака за отклонение към малкото летище.

Кабината на зеленото „Мицубиши“ затрептя от безсловесен рев на неукротима ярост.

Силк отиде отзад в мъничката затворена ниша с химическа тоалетна и мивка. Друго просто нямаше вътре. Минаха двайсетина минути, откакто излетяха, достигнаха височина осем хиляди метра. Време беше да напомни на Зия за обещанието ѝ. Или ще чуе от нея онова, което и шестото му чувство би признало за истина, или изскача от самолета при първото междинно кацане. И край на историята.

Очите ѝ бяха затворени, тя не помръдваше.

— Зия? — Паникьоса се и я раздруса за раменете. — Зия!

Тя изохка немощно и му олекна невероятно. Поне е жива!

Крещеше в ушите ѝ, разтриваше ѝ ръцете — студени и влажни на пипане, дори я плесна лекичко по бузите, но не успя да я върне в съзнание.

Плъзна поглед по контролния пулт. Стори му се, че хвъркатото возило нямаше нужда от повече наставления, затова разкопча ремъците, вдигна Зия от креслото и я отнесе в салончето за пътници. Креслата се разгъваха напълно. Пусна назад облегалката на предното, остави жената и я зави с одеяло. Постоя нерешително до нея. Спомни си за аварийния комплект и го взе. Намери пет различни превръзки, антисептични мазила, стероиден крем, аспирин, приспособление за изкуствено дишане, антихистаминови препарати, малка еднократна спринцовка за подкожно инжектиране на адреналин, мъничка кислородна бутилка — вероятно за астматици. Имаше и разноцветни таблетки със старателно изписани наименования, само че той дори не подозираше при какви болести се гълтат. Изпъна многократно сгънатия голям лист, плътно запълнен с дребни буквички. Явно беше предназначен да преподаде кратък курс по медицина на хора с орлово зрение. За щастие беше по-бързо да се ориентира по множеството картинки.

Ясно. Не са предвидили нищо срещу отровни куршуми.

Само веднъж бе посещавал курсове по оказване на първа помощ, и то преди десетина години. Бързичко забрави почти всичко, защото не

му се налагаше да прилага наученото. Може пък адреналинът да помогне, нали е срещу анафилактичен шок? Е, да, може и да влоши състоянието й...

Взираше се в безпомощната жена и съзнаваше колко е свирепо нежеланието му да я остави на смъртта. Поне за да изчистят всичко помежду си.

Разсъблече я, откъсна предпазното капаче на спринцовката и заби иглата отпред в лявото бедро, точно според инструкциите. Натисна буталото — да му се не види, забрави да изтласка въздуха от спринцовката! Успокои се, защото се сети, че прави подкожна инжекция. Зия изстена, но друга реакция нямаше.

Силк се изправи и преглътна тежко. Намираше се в реактивен самолет без пилот да наглежда компютъра, насред океана, на път към джунглите в Южна Америка. И бе убил някои от преследващите го хора само преди час. Каза си, че е имал и по-хубави дни в живота си.

Зия засега отпаднаше от играта, трябваше да се оправя сам. Може би беше по-добре, че в момента той решава. Ако иска, ще прекрати тази лудост. За своя изненада установи, че няма намерение да обърква плановете на Зия. Щеше да чака, докато тя се опомни.

Ако имаше някогашния си достъп до комуникации, Кинг щеше да открие веднага Силк с помощта на преподавателя, дори да се е скрил на Южния полюс. Службата за сигурност бе простряла мрежата си от наблюдателни спътници над цялата планета и дори професионалистите честичко се изумяваха от резултатите, които постигаха с електронните очи и уши. Искате ли заглавието на старомодната хартиена книга, която обектът ви чете на площад „Уошингтън“? Няма проблем. Интересува ви за какво клюкарства по видеофона прислужницата на обекта с приятелката си? Ей сега ще чуем. Желаете да открием обекта по забития в гърба му приемо-предавател? Защо не. Бил незнайно къде над океана в реактивен самолет? Че кого може да затрудни това?

Уви, вече нямаше право да се възползва от мрежата.

Вместо това седеше в малката приемна пред терминал с общ достъп и четеше летателния план, регистриран от жената, този път представяща се като Зия Реландж. Първата информация, с която се сдоби след загубата на сигнала. И немалка изненада за него. Щом тя е

наела машината, значи или куршумът все пак не я е улучил, или пластмасовият връх не е паднал. А може да има естествен имунитет срещу отровата — нищо чудно, явно беше любимка на съдбата.

Стига си е губил времето. Отново се зачете в летателния план.

Холоекранът вече не даваше пълната рязкост на образа, за която беше предвиден, но символите още се четяха. В полуоткритата кабина се беше настанила трайно миризма на восък и Кинг предположи, че е евтиното дисково устройство, прикачено към слабоватия процесор. Така вонеше и първият му компютър при по-продължителна работа. Бил в пратка, минала през пристана, където баща му се справяше криво-ляво със задълженията на диспечер. Естествено, озова се в дома му не защото кражбата си струваше парите, ами ей така — лесна плячка. Бащата на Кинг не измисли за какво да използва машинката и я прехвърли на сина си, който беше вече на дванайсет и можеше да си поиграе. Не се смяташе за крадец, често повтаряше, че всеки отмъква от бачкането туй-онуй. Голяма работа, ония кождери бълха ги ухапала...

Взря се внимателно в посочените точки на междинно кацане. Да, ако това не е скалъпена за заблуда история, значи и той може да излети в орбита, като просто си размаха ръцете.

...А баща му дори се гордееше с невежеството си, през целия си живот беше само на крачка пред социалните помощи. Накрая не можа да направи и тази крачка. Един ден на някого в дирекцията на пристанището му писнало да търпи това кокошкарство и изритаха баща му. Тогава Депард беше на четиринадесет и през следващите три години, докато реши да се махне, не минаваше ден, без да слуша мрънкането и псувните на своя дъртак.

— Шибани гадняри, нищо не съм им направил на тях, нали уж тъпите застраховки всичко покривали? Защо пък точно с мене се изгавриха? Копелета мръсни!

Не се отличавахе и с кротък нрав, след две три-чаши или някоя ампулка започваше да рита всичко, което му попадне — мебелите, стените, сина си. Майката на Депард ги бе зарязала, преди невръстният ѝ син да навърши две годинки. И тя често ставаше прицел за гневното ръмжене на баща му. Обикновено обидите се сливаха от бяс в устата му:

— Тъпакучкаскапана!!! Ах, да ми падне — пречуквам я на секундата!

Нямаше опасност това да се случи. Невежеството му пречеше непреодолимо да я открие, освен ако се спъне случайно в нея. А и дори при такова невероятно съвпадение нищо не би могъл да направи — къркан до вцепеняване или друсан до премала, сигурно нямаше да я познае, след пет минути пък щеше да е забравил случката. Тя обаче се бе погрижила за безопасността си. Кинг не пропусна да провери и се оказа, че нито в града, нито в околните щати е регистрирана дори с фамилията си отпреди брака.

Такъв си беше скъпият му родител — затъпял и озверял наркоман. В деня, когато навърши седемнадесет, Кинг загуби търпение. Баща му пак се разбесня и посегна да го блъсне в стената, Депард за миг също се прости с разсъдъка си и с точен удар в брадата го просна по гръб. И двамата така се стреснаха, че всякакво желание да продължат схватката се изпари от главите им.

— Знаех си аз — измрънка втръсналият глас. — И собственият ми син само гледа как да ме прецака.

Кинг отиде в стаята си, натъпка каквото можа в два сака и се махна, обзет до вманиачаване от едничката мисъл — по нищо да не прилича на изкуфелия дъртак. Ще се образова, ще стои настрана от примамливите отрови, ще овладее сприхавия си нрав и ще преуспее. Независимо от препятствията по пътя...

Поклати глава и се постара да прочисти съзнанието си. Постигна почти всичко, към което се стремеше. В избраната област беше подготвен не по-зле от всеки друг. Дори и в момента разполагаше с достатъчно стандарти в банковите си сметки, за да живее без лишения и без да припари до социални помощи. Ако откриеше отново набелязания обект, скромното му богатство щеше да нарасне хилядократно. Нито веднъж не се изложи на опасността от пристрастяване към каквато и да е химия. И почти през цялото време контролираше своя излишно разгорещен темперамент. Не му се вярваше, че неговият баща би изпитал гордост от всички тези успехи — напротив, щеше да се изяде от глупава завист. Но нямаше и желание да вижда стареца, макар понякога въображението му да се развихряше: „Огледай ме добре, нещастнико! Ти никога не си и мечтал да направиш това, което аз мога.“

Но ако не настигнеше Силк и не се сдобиеше поне с трупа на онзи аусвелтер, не би имал особен повод да тържествува.

И как да се захване отново с начинанието си?

Надървеният член на този тип ѝ се струваше голям колкото неговите месести окосмени ръце. Но Зия си знаеше, че може да го поеме и да го изсмуче до сухо — какъв проблем има, нали много я биваше в това? Той се намести между краката ѝ, за да го вкара — не виждаше лицето му, но знаеше, че трябва вече да го е срещала някъде — и тя го сграбчи, придърпа го към себе си. И изведнъж чепът му се смали толкова, че дори не го усещаше. Безликият мъж напъваше припряно като хамстер, а Зия зяпаше тавана отегчено и го чакаше да свърши. После онзи изчезна. Тя влизаше в читалнята на библиотеката, а възрастната жена зад бюрото ѝ помаха с ръка, даде ѝ четец и касетите за Хансъм — прочутия агент, шетал из Уйварош по време на Търговската война, изпокъсал нервите на враговете дотам, че обявили награда от един милион стандарта за главата му. Не го хванали, разбира се, той се върнал преспокойно на Нова Земя и станал прочут герой след войната. Написал книга, снимали видеошоу за него. Зия го видя веднъж, беше на дванадесет години тогава — седеше в голямата зала, където той дойде да разправя преживелиците си. Но тъкмо се настани да чете и Силк седна на съседния стол, хлапе като нея. Усмихна ѝ се и тя тутакси се захласна по него, също като в любовно холошоу. Хвана ръката ѝ и тръпката беше толкова по-хубава от онзи път, когато чичо Лу си завря пръста между краката ѝ...

Вече тичаше, но бавно, сякаш краката ѝ затъваха в невидима кал, а зад нея сумтеше някакво чудовище. Страх я беше да се озърне, знаеше обаче каква ужасна твар я преследва. Искеше да я повали, да я убие, за да я схруска наведнъж. А тя чуваше само тежките чести удари на сърцето си...

Силк седеше на пилотското кресло и се напъваше да си изясни как да управлява самолета. Естествено, контролният пулт не приличаше много на онези в симулаторите, но, общо взето, се виждаше кое за какво служи. Можеше да се оправи и с компютъра,

макар да бе разбърникан от Зия. Дано не се наложи... Всъщност всичко беше автоматизирано. При необходимост машината кацаше и излиташе без никаква намеса. Силк трябваше само да реши кога да подаде командите.

Разгледа картата. Първото спиране щеше да бъде след около три часа в южния край на полуостров Баха, на тридесет километра от градчето Тодос Сантос. Той порови в паметта си за остатъците от позабравения испански — Все светии ли означаваше?

Макар самолетът да се грижеше самостоятелно за сложните процедури на полета, Силк не се съмняваше, че щом кацнат, ще трябва да поговори с някого за презареждането. Можеше да използва идентификатора на Зия — нали тя програмира предварително маршрута, вероятно компютърът вече е изпратил съобщение. Не беше съвсем сигурен какво ще стане. Реши, че е крайно благоразумно да се отърве от трупа на Спаклър. Предстоеше му неприятно преживяване, но в Южна Калифорния, където шареха на воля ченгета и от Щатите, и от Мексико, щеше да оплеска всичко, ако трябва да отговаря на въпроси кой, по дяволите, е този вкочанясал се тип в багажното? Надяваше се да не го притискат за състоянието на Зия — все ще измисли убедителна история за някакъв внезапен пристъп. Но дори идиот не би преглътнал обяснението, че карат горкичкия Том за погребение в родния му град, щом трупът дори не е в ковчег, затова пък е флашкан с отровни куршуми.

Не стана бързо, обаче не се оказа много трудно. В багажното отделение имаше предостатъчно резервни кислородни бутилки, всяка поне по петдесет килограма. Поизмъчи се, докато смъкне дрехите на Спаклър и го върже с тях за една пълна бутилка. Помогна си и с телени окачалки за дрехи, които изправи с малко пъхтене. После намести трупа върху външния люк на багажното, качи се в пътническия салон и затвори херметично отвътре. Успя да намери командата, която не позволяваше отварянето на външния люк по време на полет, и я блокира.

Самолетът подскочи лекичко, когато се освободи от тежестта, шумът стана малко по-силен. И толкова. Силк си пусна долната камера и проследи падането на тялото и зелената метална пура. Смалиха се бързо и не ги видя да потъват в океана, но аусвелтерът щеше да поеме

по последния си път към дъното, освен ако законите на физиката изведнъж се бяха обърнали с хастара навън.

Затвори люка и отново настана тишина.

Ако можеше да се вярва на картата, дълбочината тук беше цели четири километра. Скоро извратеният нещастник щеше да нахрани каквито твари предпочитаха непрогледно тъмната вода и след седмица нямаше да остане нищо за намиране. Неволно си спомни досадните рибки в плитчините край Хана. Да, нищо няма да остане. Сбогом, Спаклър, предай моите почитания на костеливата дама.

Така, една грижа по-малко. Оставаха още два часа до кацането. Дали да не се размисли на спокойствие за цялата помия, в която се къпеше обилно напоследък? Отби се в салона да нагледа Зия. Още беше в несвяст, но дишаше нормално. Силк пак се излегна в пилотското кресло.

Добре...

„Кога започна всичко? Когато едрият мъжага се вмъкна в твоята бърлога ли? Не. Преди това. Какво каза Мак, когато пътувахте към хотела за светското парти?“

Спомена за някаква чудатост в кръвта на един аусвелтер. Говорила е за Спаклър, нямаше съмнение. Каква дума изтърси... проразия? Декразия? Все едно, после ще порови в разни справочници и щом я види, ще се сети. Значи Мак беше открила нещо необичайно в организма му и личеше, че изгаря от любопитство. После я убиха и за Силк настанаха гнусни времена.

Да речем, че никой не казва истината или си я извърта както му скимне. Нещо не е било наред в Спаклър, но не е носил зараза, иначе Мак щеше да се тревожи, а не да потрива ръце, предвкушвайки откритие. И толкова хора жадуваха да се сдобият с това нещо, че убиваха без миг колебание.

„Какво е? Защо е толкова важно? Наистина ли е свързано с особеностите в кръвта или Спаклър е знаел твърде скъпа тайна?“

Въздъхна, зяпнал сляпо безбрежната синева на сливащите се небе и океан. Далеч вдясно от разпокъсаните тъмни облаци се стрелкаха мълнии. Малко застоялият въздух в кабината намирисваше на смазка.

Очевидно Спаклър е пристигнал от Земя-2, стига кремвиршът, маскиран като доктор Ханс, да не е по-добър инфопаяк от самия Силк.

Аусвелтерът напуснал родната си планета, дошъл на Земята и избягал от карантината. Дори много да си е падал по кучетата, не може да е бил чак толкова смахнат, че да не знае какви неприятности си навлича, нали?

Спомни си жалното скимтене на мъжа, докато изкачваха стъпалата миг преди да започне стрелбата: „Не искам да се връщам у дома. Моля те, защо не ме оставиш на мира? Пред никого няма да се изтърва, заклевам се!“

„У дома“ — значи на Нова Земя. Спаклър си е мислел, че Зия ще го откъдне натам.

„Е, Силк, за кого работи Зия, ако човечето не е сбъркало?“

Хм. Ето ти го въпроса на деня. Тя също си призна веднага, че е от Земя-2. Но освен това твърдеше, че е от Службата за сигурност на старата Земя. Да приемем за миг, че Спаклър се е досетил правилно и тя е смятала да го отведе обратно въщи — но защо агентка от земната сигурност ще го влачи до Земя-2? Ако толкова са искали да имат ценното нещо, което Спаклър е носил в себе си или е знаел, защо да го връщат там, откъдето е дошъл? И без това отношенията между планетата-майка и новите светове се определяха най-добре с думите „война на вакуума“ заради недостъпната за въображението пустош на междувездното пространство. Въоръжено примирие, взаимни опасения, неприязън, изобщо — никакви мили чувства...

„Светна ли ти най-после — Зия явно е някаква агентка, но какво ще кажеш, ако работи за своята планета? Не е ли по-правдоподобно, като си припомниш щуротиите, на които се нагледа?“

Изтръпна. Да, така вече виждаше някакъв смисъл в случките. Не се съмняваше, че е избягала от карантината, може би го лъжеше само когато казваше, че работи за Земята. При такава бъркотия от измислици и факти трябва да имаш много изострен слух, за да различиш звъна на фалшивата сплав...

„Ей, Силк, ами ако лошите типове, които гръмна, се окажат агенти на Службата за сигурност?“

Олеле...

Каква ли беше точната височина на дърветата, чудеше се Силк. Естествено, не ги виждаше в мрака, но сензорите на реактивната птичка ги откриха. Компютърът обаче му даваше съвсем приблизителна оценка за височината — плюс-минус пет метра, а така числото май ставаше опасно голямо. Мамка му...

Зия не се събуждаше. Изпъшкваше понякога, накрая цялата се обля в пот, но не реагираше на никакви дразнителни. Първото кацане в Баха мина без премеждия. Самолетът рулира в края на пистата, двама мъже пристигнаха с малко камионче, напълниха резервоарите и отпрашиха, без да промълвят нито дума. Единият само вдигна палец — пожелание за лек път.

Силк замалко да се разтресе от страх, когато зави отново към пистата и пушна програмата за излитане, но само си изпокъса нервите за нищо. Всичко мина безупречно.

Втория път се приземиха в Куепос, Коста Рика, повтори се почти същата процедура. Който и да наглеждаше малките затънтени летища, знаеше добре, че трябва да си гледа неговата работа, без да си пъха носа в чуждата. Силк се почувства като в шоу с призраци.

Но вече бяха близо до екватора, скоро щяха да навлязат във въздушното пространство на Колумбия, а самолетът се бе снишил само на десетина метра над вълните, същински морски ястреб, търсец риба. Пяната се виждаше дори на слабото звездно сияние в небето. Пред тях на брега имаше дървета, на стотина километра навътре — планини, а след още хиляда и двеста се намираше Ика.

Ако програмата на металния хищник не предвиждаше скорошно набиране на височина, щяха да се разбият в гората. А дори да отрежат мимоходом няколко клонки по върховете, отървавайки се невредими, после щяха да се пръснат като локвичка мастило в подножията на Андите.

Колкото и слабоват пилот да беше Силк, не можеше да влоши положението още повече. Усети как по бузите му се стичат капки пот,

когато протегна плахо ръце към бутона за изключване на автопилота...

Самолетът започна да се издига внезапно, но гладко. Мина поне на петнайсетина метра над най-високите дървета. Силк изведнъж прозря, че Зия нарочно е въвела такива указания за полета — искала е да избегне радарите. Значи крилатото возило щеше да се носи плътно над повърхността, да набира височина или да се снижава според релефа.

— Стига да не е сгафила в някоя пагубна дреболия...

— Как върви?

Ако не се бе вързал с ремъците към креслото, сигурно щеше да си пукне черепа в тавана на кабината.

— Ох!

Зия го гледаше, облегнала се до вратата. Той побърза да се освободи от ремъците и се надигна.

— По-добре ли си?

— Случвало се е и повече да се радвам на живота, но като гледам, ще оцелея. Задълго ли се отнесох?

— Станаха седем часа. Ударих ти една доза адреналин.

— Вероятно е помогнал. Къде сме?

— Над Колумбия. Току-що навлязохме.

— Добре.

— Радвам се, че това те успокоява. Значи ще можеш да ми отговориш на няколко въпроса.

Тя опря ръка на рамото му, промъкна се и седна на пилотското кресло.

— Както искаш, но ми дай една минутка да проверя състоянието на самолета. Не си го пренастройвал, нали?

— Не съм.

— Спаклър къде е?

— Сега го вкусват рибите, както е гарниран с отрова.

— И половин победа е по-добра от никаква... — Тя докосна няколко бутона, прочете данните на холоекрана и кимна. — Имаше ли трудности при презареждането?

— Никакви. Дори не поискаха дума да разменят с мен. И двата пъти останахме на земята не повече от десет минути.

Тя се завъртя с креслото и вдигна поглед към него.

— Чудесно. Няма ли да седнеш? — посочи му второто кресло.

— Не. Схванах се вече.

— Май ще е по-добре да седнеш, да не ти се подкосят краката.

— Значи гадна работа, а?

— Боя се, че е така.

И той се настани в креслото.

Щом се убеди, че изчерпа възможностите си, Кинг отново се замечта за могъществото, което някога беше в ръцете му като служител от сигурността. Ако Силк не бе махнал предавателя от тялото си — и стига още да се намираше някъде на планетата — спътниците щяха да го открият за секунди.

Затова сега чакаше пред малък блок с апартаменти на Сънсет Бийч. Прозорците имаха изглед към залива. Тънката пясъчна ивица дори в този ноемврийски ден беше изпъстрена с хора, непознаващи страха от рак на кожата — мнозина дори не се мажеха с УВ-блокери. Възрастта на сградата личеше по леко проядените от соления влажен въздух стени, но пък такава охранителна система обикновено се срещаше само в много по-съвременни постройки. В такива ненаатрапчиви местенца предпочитаха да живеят агентите от сигурността.

Седеше в колата, все още преобразен в чернокож, и наблюдаваше неуморно. Ако не грешеше, Мартин Пиърс не се бе преселил другаде. Разбира се, не обитаваше апартамента си под това име, а сегашната му самоличност се оказа недостъпна с обичайните средства като указатели и справочници. Но Кинг смяташе Пиърс за човек с твърде закоравели навици и трябваше да е още тук... при условие, че и досега е между живите. В такъв случай непременно продължаваше да работи в сигурността. Упорит и старателен, макар и лишен от въображение и амбиции. Задоволяваше се със средното си равнище в обработката на информация. Още преди петнайсетина години не проявяваше никакво желание да се раздели с уютното си местенце пред компютрите.

Въздъхна. Пиърс се бе издигнал до желаното от него положение и от този момент нататък просто продължаваше по инерция. Сега трябваше да е на около петдесет и ако не е бил осенен от внезапно увлечение по пластичната хирургия и тежките тренировки, сигурно

още беше възпълен, плешив и — меко казано — грозноват. Кинг не се съмняваше, че ще го познае от пръв поглед.

Този човек можеше да влезе по всяко време в специалната мрежа, а достъпът до спътниците беше част от задълженията му. Вероятно го правеше дори от дома си.

Млада жена с къса коса и само по тънка ивичка плат на слабините си се плъзна на ролери по тротоара край колата. Кинг я изгледа, а тя се отблъсна поне метър и половина нагоре, изпъна крака в широк шпагат и отново стъпи ловко на гъвкавите си кънки. Малките ѝ гърди подскочиха. Ухили му се и профуча нататък.

Той позяпа разсеяно голия ѝ задник. Млада, пращяща от енергия и си въобразява, че ще живее вечно, дори никога няма да си ожули коленете с тези ролери...

Пак въздъхна. Животът си имаше хубавите страни, беше пълен обаче и с грозотия. Не му се искаше да стига дотук, предпочиташе да постигне целта си и без да пада до равнището на нищожество като Пиърс. И всяка погрешна стъпка можеше да му бъде последната — ако някой в сигурността стигнеше дори до най-лекото подозрение, че Кинг се е набъркал в тази история, преди да е приключил всичко и да държи в ръка скъпоценността, за да се пазари... Ще го изтрият от лицето на земята като файл с вчерашни новини. Надяваше се, че някоя по-сурова заплаха ще стигне, за да изтръгне нужната му информация от Пиърс, а после щеше по принуда да се отърве от човечето, за да не се разприказва. Жалко, но какво друго му оставаше? Събитията отново му се изплъзваха и лесни решения просто нямаше. Налагаше се да рискува. Вече загуби твърде много. Спаклър беше мъртъв, а агентката от Нова Земя и любовникът ѝ му избягаха по въздуха. Вече са се отървали от тялото. Точно това би направил и той на нейно място. Досещаше се с каква задача са я изпратили тук — да прибере беглеца или да го очисти. А като не можа да се докопа поне до трупа, Кинг би получил несравнимо по-малко за сведенията си, без да представи друго неоспоримо доказателство. Затова беше задължително да хване шпионката и Силк. Ще ги накара да потвърдят откритието му и така може дори от руините на плановете си да извлече големи облаги. А част от него жадуваше залавянето им заради самата победа. На всяка крачка го изпреварваха — не защото бяха нещо изключително, а с

късмет — и въпреки това се дразнеше. Време беше да си платят за хитрините.

Нисък, дебел и плешив мъж излезе от блока и се запъти към спирката на буса на близкия ъгъл.

Засменият Кинг отвори вратата на колата.

— Сигурно много си умувал, докато съм се излежавала отзад — подхвърли Зия.

Самолетът отново набираше височина. Гръмотевичната буря на север пръскаше достатъчно призрачна светлина, за да се различават в отблясъците назъбените върхове пред тях.

— Ами да, имаше за какво да мисля. Чудех се и дали да не те изхвърля заедно със Спаклър.

— И защо не го направи? — Той само вдигна рамене. — Добре де, кажи ми какво си измислил.

— За да знаеш как да нагласиш и този път лъжите си ли? Заври си ги отзад. Писна ми от твоите игрички. Мога да позная, че си от моята порода, защото и аз съм закоравял лъжец. Но защо да не си поиграем с истината, ей така, за разнообразие?

— Е, убеди ли се, че не е много забавно да си от баламите?

Силк я изгледа стръвнишки.

— Убедих се. — Не се стърпя, защото му беше омръзнало да го смята за глупак. — Все едно, аз ще започна. Според мен мястото на Спаклър изобщо не е било на Земята. Някак се е спасил от вашия свят, Земя-2, и е офейкал по-надалеч. Знаел е, че ще го подгоните, затова е побързал да се махне и от карантината.

Млъкна и впи поглед в нея. Поредната мълния освети лицето ѝ. Не можа да познае какво си мислеше в момента.

— Продължавай.

— На теб са възложили задачата да го върнеш. Не работиш в Службата за сигурност на Земята, а за конкуренцията от Нова Земя.

Зия кимна.

— Подценила съм те. Досетлив си. Друго има ли?

Силк усети как червата му се сгърчиха на топка. Тя си призна...

— Имало е нещо твърде чудато около Спаклър. И Мак се е натъкнала на тази особеност. Не е заразна болест и не е очевидно, но

тя едва ли се е затруднила да го надуши, защото беше много способна. И тайната е била толкова важна, че Мак умря заради нея. — Силк изпусна на пресекулки въздуха от дробовете си. — Трябва да знам — ти замесена ли си в убийството й?

Зия решително завъртя глава.

— Не. И Спаклър не е виновен. Не знам какъв беше онзи едрият, но не пипаше твърдо и решително като вашата Служба за сигурност. Някакъв допълнителен играч. Не ми побира главата и как е научил за значението на Спаклър. Може би от Мак, а може да я е убил, защото е отказала да сподели с него каквото е знаела. Нашите хора нямат нищо общо със смъртта й.

Чак сега Силк осъзна, че стиска юмруци до побеляване на ставите. Полека отпусна пръстите си. Не искаше Зия да е виновна.

— Както и да го премятам наум, трябва да е нещо генетично — продължи той. — И е незаконно според забраните в Генетичната конвенция.

Изведнъж си спомни разговора в суборбиталната совалка, докато летяха към Лос Анджелис.

— Не е за вярване, но изглежда Спаклър е представлявал някакво подобрене на „базовия модел“, както се изрази ти.

Силк се вторачи в Зия.

Този път гърмът отекна само секунда-две след светкавицата — бяха по-близо до бурята. По прозрачните обтекаеми плочи на кабината капките очертаваха стремителни следи, които изчезваха след миг.

— По-добре да заобиколим този хаос — промърмори жената. — Пръстите й заиграха по пулта. След малко тя изрече замислено: — Не е зле първо да ти кажа, че не би трябвало да правя това. Никой от моя занаят не споделя повече от минимално необходимото.

— Разбирам те напълно. И моята работа е подобна. Но вече сам стигнах до най-същественото, нали? А останалото заслужих да чуя, защото май съм загазил по-зле и от теб.

— Ами така си е, като си помисля — кимна Зия. — И си могъл да ме пратиш за компания на Спаклър. — Замълча, а Силк чакаше търпеливо. — Прав си почти във всичко. Работя за Нова Земя и ме изпратиха да прибера Спаклър. Той беше учен в изследователския център, построен посред Гнилата пустош, за да е по-далеч от хорските очи. Не беше чак от ръководителите на проекта, но се занимаваше с

важна част от него. Докато проектът напредваше с пълна пара, никой не се заяждаше със Спаклър за чудатите му занимания в свободното време. Щом постигнаха блестящ успех обаче, много тежки погледи се насочиха натам. И на нашата планета си имаме политици, сам знаеш как е... А Спаклър и неговите кучета не се вписваха в новата лъскава картинка. Имаше си цели девет, цял харем. Не му хареса да го разглеждат под микроскоп. Плю си на петите и взе, че стигна чак дотук. — Тя все още се колебаеше забележимо, но лицето на Силк излъчваше непреклонност. — Нашите големи клечки засега не искат противниците им от планетата-майка да знаят до какво са се докопали. Не мога да ти обясня точно как става, не ми достигат доста часове по химия. Порових където не биваше и запомних разни понятия: теломери и теломераза, сенстатини, ретровирусна неврохроматика, анемонови дестилати, дехидроепиандростерон и какви ли още не думички, с които само ще си изкълча езика. Нямам представа какво означават, мътните ги взели. Важното е, че учените откриха каквото търсеха.

— И какво е то?

Зия се взря напрегнато в очите му.

— Генетичната инфекция вече е успешна. Щом те обработят, не умираш... освен ако те премаже влак или се подхлъзнеш в банята и си сцедиш черепа в бидето. Остаряването спира, Силк. Наричат го хормон на вечността.

Той зяпна тъпо. О, не! Нищо чудно, че ги подгониха отвсякъде. Господи, Господи... Ако във всичко това имаше поне капчица истина, значи е най-великата скъпоценност в цялата галактика. Лекарство срещу старост. И вечен живот може би? Най-голямото вълшебство...

„Я ми кажи, умнико, как ще постъпят властите на Земята с всекиго, който е научил тайната, преди те да са я пипнали в хищните си лапички? Или дори след това?“

Той заклати глава.

— Е, значи сме си го набутали отзад, та чак до ушите.

Пиърс, безцветният работяга Пиърс посегна към оръжие, скрито под възглавничка на дивана! Дръпна я рязко с лявата си ръка, с дясната стисна дръжката на пистолета. Движеше се доста ловко и бързо, значи бе отработвал тази самозащита неведнъж насаме в апартамента си.

Кинг повече се стъписа и изуми, отколкото се уплаши, но не го подведеха отдавна отработените рефлексии. Простреля два пъти Пиърс с малкото си пистолетче. Все още използваше стрелички не от смъртоносната разновидност, шокът обаче поваляше жертвата мигновено.

Пиърс се килна настрани, почти успял да насочи оръжието си за стрелба. В тази игра „почти“ не се броеше за точка.

Кинг погледа безпомощния противник, докато малко позакъснелият напор на адреналин се развихри из кръвта му.

Пиърс с пистолет в ръка. Това се казва изненада...

Въпреки всички несполуки скорошните изпитания отново бяха наточили уменията му до остротата на самурайски меч. Съзнанието му изобщо не очакваше такъв ход от Пиърс, но скритият в подсъзнанието воин не се бе оставил да го заблудят. Интересно наистина.

Кинг мина по скъпия персийски килим и приклепна до дивана. Разтвори пръстите на шишкото и взе металната играчка. Беше твърде стара, но явно поддържана с маниакално прилежание — тъмна стомана със синкав оттенък, костена дръжка на светлокафяви и пастелножълти ивици. От дясната страна бе гравирани ритац с предните крака кон, имаше и надпис: „КОЛТ АВТОМАТИК. КАЛИБЪР 0.25“.

Огледа добре оръжието, разпозна лостчето на предпазителя отзад на рамката, видя и копчето отляво зад спусъка. Натисна го. Пълнителят изскочи наполовина от дръжката. Извади патроните. Шест на брой, с гилзи от жълтеникав месинг и облечени в мътночервена мед куршуми със сини главички. Като историк познаваше повечето видове някогашни огнестрелни оръжия, но рядко бе имал възможността да

държи в ръцете си някой екземпляр, защото отдавна бяха незаконни и притежаването им се наказваше извънредно сурово. Доколкото знаеше, пистолетчетата от този тип не представляваха мощни машини за убийство, а бяха последно средство за самозащита, пъхаха се лесно в джоб на панталон или дамска чантичка. Куршумите нямаха достатъчно пробивна сила, но пък миниатюрните сини полусфери на върха им май бяха някакво по-опасно подобрене...

Бутна пълнителя обратно и дръпна затвора, за да зареди. Определението „автоматичен“ подвеждаше. Пиърс не би успял да направи нищо — трябвало е да държи оръжието под възглавницата в това състояние. Сигурно се е притеснявал от случаен изстрел.

Поклати глава, насочи цевта към слепоочието на Пиърс и натисна спусъка.

От трясъка на изстрела в затвореното помещение ушите му звъннаха болезнено. Цевта избълва и малко облаче сивкав дим с остра и сякаш разяждаща ноздрите миризма. Дребното пистолетче подскочи в ръката му, а празната гилза прелетя в дъга надясно. Любопитно...

От дупката в главата на Пиърс се стичаше червена струйка. Кинг тъкмо хвана китката му и слабичкият накъсан пулс изчезна напълно.

Той вдигна предпазителя и пъхна оръжието в джоба си.

Знае ли човек от какво ще има нужда?

Реактивната машина под наем за бързаци бизнесмени фучеше толкова ниско над земята, че ако в гората под тях имаше хора, сигурно сгушваха глави в раменете си от уплаха. Силк седеше в креслото до Зия и не откъсваше поглед от мрака навън.

А тя се опитваше да разнищи бъркотията в емоциите си. Приличаха ѝ на разклатена смес от несъвместими съставки и си мислеше, че ако ги остави на спокойствие замалко, ще се слегнат и прояснят. Засега обаче се бореше със страховит коктейл от гняв, похот, тревога... и още нещо неуловимо. Край на проблемите със Спаклър, но какво да прави със Силк? В толкова напечено положение единственият разумен изход беше да се махне от планетата възможно най-скоро. А не биваше да го зарязва нехайно тук, след като той научи твърде много излишни неща.

Струваше ѝ се немислимо да го вземе със себе си. Е, все щеше да изиграе някое убедително представление на шефовете у дома, за да не го тикнат доживот без присъда в някоя гнила килия или пък направо да го отведат в камерата за мозъчна смърт. Само че така рискуваше да се прости с кариерата си. „Ами то тръгна след мен, като се прибирах, може ли да си го задържа?“ Много мила реплика в устата на петгодишно момиченце, натресло поредното коте на родителите си, но кой ще се довери на агентка, позволяваща си подобни усложнения?

„Зия Реландж ли? О, някога беше истинска фурия, ама си довлече момче за игрички след една операция. Сега се рови в архивите на участък «Омега» някъде из пустинята Лайбея, нали?“

Това я чакаше, освен ако измислят още по-забутана дупка специално за нея.

Ама че гнус...

Тогава какво ѝ оставаше?

Стрелна с поглед потъналия в мислите си Силк. Не може да го вземе, не може и да го остави да изпее всичко пред първия, който го спипа. Има ли друг изход?

„Не е нужно да се питаш, нали?“

Зия изсъска безмълвно на вътрешния си глас. Не искам да го правя!

„Правилно, как ще затриеш такъв тъпкач! Отвори ти врата към непознати земи, а? Само че у дома гъмжи от корави чепове, пред които той изглежда като недорасляк. Има с кого да се забавляваш, щом започна да ти харесва. Пък и в тъмното всички са еднакви, не съм ли права?“

— Вече не вярвам и в това...

— Моля? Каза ли нещо?

Тя примигна. Приказваше си сама, без да се усети. Наистина се е омотала на възел...

— Нищо, мънкам си под носа.

— Колко остава, докато стигнем?

Тя погледна екрана.

— Малко повече от час.

Силк промълви невесело:

— А би трябвало да съм те намразил...

Сякаш някакво животинче се разшава в корема ѝ и се помъчи да избяга, тя се вледени.

— ...но да пукна, ако пак не ми се иска да ти съдера дрехите и да те съсипя от чукане — още сега!

Зия съзнаваше много добре, че втурналата се по тялото ѝ вълна от радост съвсем не е породена само от нагона. Не би могла да му се сърди, ако ѝ обърнеше гръб след всичко, което му причини. А толкова ѝ се искаше да я желае, дори...

„Не, само не си го помисляй!“

...дори да я обича.

— От хормоните е, няма от какво друго да е — промърмори Силк. — Само че...

— Само че какво?

Той поклати глава.

— И аз не знам вече.

Не можеше да крие истината от самата себе си. И той чувстваше същото. Не беше само заради секса.

Но това е ужасно! Ами ако тази магия — или каквито още натруфени имена са ѝ лепнали — сериозно се е просмукала в тях? Веднъж прочете дълбокомислено твърдение, че много пътеки водели към върха на планината, защо някоя да не започва от разгорещеното боричкане в леглото и да свършва дявол знае къде? Без причина, ей така — просто се е случило?

Ама че гадост! Не е честно! Невъзможно е. Не може да се стовариш на главата на някого и изведнъж да хлътнеш по него.

Особено ако си принудена да го убиеш.

— Имаме още цял час — като в унес изрече Зия. — А компютърът си кара самолетчето и без да му се бъркаме.

Двамата протегнаха ръце едновременно.

Кинг успя навреме за суборбиталната совалка до Нов Амстердам, голям град на атлантическия бряг на Бразилия. Оттам можеше да се прехвърли с местна линия до Манаус, също голям град на хиляда километра югозападно, в Амазония. Естествено, данните от спътниците не позволяваха точно предвиждане къде ще свърши полетът на Силк, но елементарната триангулация на сигнала сочеше

приблизително натам. Кинг знаеше колко гориво побират резервоарите на наетото самолетче — все някъде трябваше да кацне. Не забравяше, че има на разположение само няколко дни, за да се възползва от кодовете, които му даде Пиърс, после сигурността щеше да ги промени изцяло. Открит ли трупа, ще предположат, че всички достъпни на Пиърс тайни са били издадени. Насилствената смърт на някой от агентите винаги предизвикваше трескави усилия за подобряване на предпазните мерки.

Значи трябваше да открие Силк дотогава или поне да определи по-точно района. Колкото и обширна страна да беше Бразилия, вътрешността ѝ далеч не беше претъпкана с хора като Лос Анджелис.

Първокласният салон постепенно се запълваше. Кинг се облегна в креслото си и премрежи поглед. През цялото време досега си мислеше или за финансовите облаги, или го тласкаше безсилната ярост, но всъщност се стремеше към съвсем друго. Награда, несравнимо по-ценна от парите и по-сладка от отмъщението.

Вечният живот.

Това щеше да е първото условие в пазарлъка му с онези, на които имаше намерение да предложи генетичното съкровище. Разполагаше с достатъчно неподправени знания за политиката и стигна до извода, че такова дълголетие не може да бъде направено изведнъж широко достъпно на Земята заради безбройните страшни проблеми, които щеше да породят. Обществото би потънало в истински кошмар наяве. Разруха на брака, тежки забрани върху раждането на деца, неизбежни още по-свирепи закони срещу всякакво насилие, иначе каква полза от безсмъртието, ако някой те пречука нехайно? И сега преждевременната смърт на хора, които с подходящи грижи можеха да доживеят до сто и двадесет години, се смяташе за трагедия. А ако ти предстоят хиляда, но те погубят още на петдесет? Ето това вече е трагедия...

По новите светове, чието население засега наброяваше милиони, проблемът нямаше да е толкова остър, и то задълго. Разбира се, все някога и там ще си имат главоболия, хората обаче рядко се притесняват какво ще ги мъчи след сто или петстотин години.

Включиха се двигателите на совалката. Кинг провери дали е нагласил правилно предпазните си ремъци. Щом хората станат практически безсмъртни, ще продължат ли да пътуват с подобни машини? Е, някои са си безразсъдни по природа и ще рискуват, но

повечето ще ги отбягват. Статистическите шансове за злополука със совалка бяха малки. Но ако имаш цяла вечност пред себе си, не е ли по-благоразумно да се придвижваш от едно място на друго с малко по-сигурни средства? Да речем, бронирана кола или непотопяем кораб. Е, ще се влачиш дълго на големи разстояния и какво от това? Хората ще прахосват щедро времето си, защото ще го имат в изобилие. А животът ще стане твърде скъпоценен, за да го излагат глупаво на опасност.

Сети се за оръжията, които вече изпрати по експресната поща, за да си ги прибере след пристигането. Притежаването им отдавна се смяташе за тежко престъпление, а в бъдеще ще бъдат нещо обичайно присъди от сто-двеста години, ако просто те спипат с пистолет в ръка. А стрелбата с намерение да убиеш ще се превърне в чудовищно злодеяние.

Само че Кинг беше убеден в едно — властите няма да предложат на тълпите лекарството срещу старост, което Спаклър бе носил в себе си. Ще се помъчат да запазят тайната за благо на малоброен елит. Но толкова опасни знания непременно стават всеобщо достояние. Някой умен и изобретателен генетик или химик след време ще се натъкне на клинични данни за човек с новите усъвършенствани хромозоми, после бързичко ще ги възпроизведе. Дори да минат десетилетия, докато се случи, резултатът може да се предвиди отсега — разярените милиарди ще нададат такъв вой, че ще се разнесе през вакуума до другия край на галактиката.

Совалката се плъзна към началото на пистата. Кинг затвори очи.

„Нека пристигна цял и невредим — примоли се на онзи бог, който би си направил труда да го чуе. — Искам да доживея деня, когато ще се насладя на плодовете от усилията си. Дай ми само това и с радост ще ти построя храм. Нали и аз ще имам пред себе си толкова дълъг живот, че ще мога да се смятам за полубог...“

В още мъждивата светлина самолетът се наклони надясно и зави по широк кръг, дори се издигна малко над върховете на дърветата.

— Скоро пак ще стъпим на твърда земя — промълви Зия.

Силк кимна. А после какво? През току-що отшумялата буря на страстта нито тя, нито той искаха да говорят за това. Едно от удоволствията на секса — потръгне ли добре, не ти се мисли за нищо. Но скоро неизреченото щеше пак да набъбне между тях като цирей.

— Тук има някакво градче — каза тя. — А мястото, където отиваме, е на петдесетина километра по-нататък. Успеем ли да стигнем до базата, всичко ще бъде добре.

— Наистина ли?

Зия се поизвъртя в креслото, за да го погледне, и в този момент се включи комуникаторът.

— Внимание, самолет „Лиър“ номер П едно шест девет. — Правилен английски, макар и със странен акцент. — Тук е контролната кула на летището в Ика. Получихме искането на компютърната ви система за кацане. Имате свободен коридор към втора писта.

— Готово, водят ни — промърмори Зия. Докосна бутон на пулта. — Контролна кула, приемаме добре сигнала ви.

— Очакваме ви след три минути на пистата. Добре дошли в Ика.

Самолетът завърши завоя и започна да се снижава.

— Къде си учила за пилот? — попита Силк. — Във вашето шпионско училище ли?

— А, не. Чичо ми хвъркаше из пустошта. Доставяше всякакви неща на хора, които искаха да се махнат от цивилизацията, но не и да се откажат от удобствата. Научи ме да се оправям с малък самолет още преди до порасна.

Лицето ѝ не изразяваше нищо, но той долови някаква нотка в гласа...

— Какво има?

— За кое ме питаш? — учуди се Зия.

— Не ти е приятно да си спомняш за това, нали?

— А ти как позна?

Силк вдигна рамене. Тя помълча и поклати глава.

— Как да ти кажа, уроците при чичо Лу не бяха безплатни...

Той реши да не задълбава в тази тема. Зия май не се радваше особено на спомените за детството си. Понякога и Силк се чудеше защо са всички празни приказки колко хубави неща преживяваш като малък...

Кинг се осмели да използва кодовете два пъти, преди да пристигне в Нов Амстердам. Веднъж по средата на полета и втория път малко преди кацането. Преносимият му компютър успяваше да се промъкне из комуникационните дебри и откриваше сигнала на предавателя. Силк още беше в Бразилия, но не продължаваше към Манаус. Според картата предавателят в момента беше в Ика, много по-навътре в страната.

Виж ти...

Питаеше се какъв трябва да е следващият му ход. Тревожеше се, че каквото и да са намислили онези двамата, ще успеят да го направят, преди да застане лице в лице с тях.

Щом влезе в сградата на летището, веднага научи къде е офисът на фирмата за чартърни полети. Да, сеньор, тръгнете по коридор Д.

Да, сеньор, и в момента имаме пилоти на разположение. За нас ще бъде удоволствие, сеньор...

Кинг не разчиташе на позабравените си умения. По-добре беше да го откара професионалист. Вярно, цялото начинание му излезе прескъпичко досега и във време, и в пари, но щеше да си компенсира загубите хилядократно, дори тази дума беше прекалено бледа за онова, което щеше да му падне в ръцете.

От стерилната, точно регулирана атмосфера в малкия самолет попаднаха във влажна жега, но толкова рано сутринта още не напичаше непоносимо. Зия застана на пистата до Силк и се огледа. Как ли бе познал с каква неприязън си спомняше за своя чичо? Щом можеше да прониква толкова лесно през маската ѝ, значи нейните

дарби на професионалистка бяха отпрашили към Гнилите земи, меко казано.

— Не е толкова горещо, колкото си мислех — подхвърли Силк.

— Какво?

— Не сме далеч от екватора. Очаквах да е като в парна баня дори през зимата. Не е зле, напомня ми за Хана. — Тя вдигна рамене. — Сега накъде?

— Ще наемем някакво возило и ще се разходим с него.

Той едва не си разчекна устата в прозявка, но кимна. Протегна се, после се наведе и докосна обувките си.

— Не ти ли се иска да се проснем първо някъде и да подремнем? Направо съм смачкан. Малко сън няма да ми навреди.

— Ще се наспим, когато попаднем на място, в което да не се озъртаме през секунда. Да вървим.

Прозвуча по-остро, отколкото ѝ се искаше — Зия беше настръхнала. Трябваше да си хване юздите отново. Тази бъркотия избуяваше като плевел в спретнатата ѝ градинка и не знаеше дали да не изскубне натрапника. Е, да, бурен, ама никак не е грозен...

Подписа документите за хангарната такса, представи фалшивия си идентификатор заедно с другия, който скалъпи набързо за Силк, после нае електрокола, виждаше и по-добри времена. Потеглиха на север от летището към резервната база и трябваше да минат през Ика.

Сънливо градче с не повече от пет хиляди жители, скупчени складове и малки цехове, редуващи се с шестетажни пластобетонени панелки. Леярната в покрайнините бълваше тъмен пушек в натежалия от влага въздух, други заводи нямаше. Миришеше на спиртни двигатели и тропически цветя. По улиците вече щъкаха мотопеди и триколки с педали, виждаше се по някой подранил пешеходец. Зия си спомни какъв беше животът в такова градче — познаваш съседите си, занимаваш се със своите дребни дела. Понякога се чудеше каква ли щеше да бъде, ако не бе поела по тази пътека. Ако си беше останала там, за да се омъжи, да си народи дечица, да поднася бира на местните в „Рибарска среща“. Поне знаеше, че животът ѝ щеше да е адски различен от сегашния. Доскоро ѝ се драйфаше, като помисли за това.

А сега? Вече не изглеждаше чак толкова ужасно. Още ѝ харесваше играта, още искаше да надхитря противника, но Силк ѝ размъти толкова ясната картинка на бъдещето. Май беше време да си я

нарисува отново. Е, готова ли е да зареже всичко и да се махне от занаята?

Не.

А готова ли е да очисти Силк и да се прибере у дома с вестта, че поне предотврати най-големите беди?

Труден въпрос...

— Спри тук.

— Какво ти хрумна?

— Искам да се отбия в спортния магазин.

Зия погледна надясно, накъдето ѝ сочеше той. Гъста мрежа пред пластмасови витрини.

— Но защо?

— Искам да си купя това-онова.

— Слушай, само след час ще бъдем там...

— Може и така да е, но картата показва, че голяма част от пътя криволичи през гъста джунгла. И ако някой изскочи измежду дърветата, искам да размахам срещу него нещо по-сериозно от чепа си.

— Ох, Силк, не знам, май вече се увличаш...

— Зия...

— Никой няма да ни нападне в проклетата джунгла.

— Тъй ли? А как ни откриваха досега?

Тя веднага сви към тротоара.

— Да пукна дано! Забравих, че трябваше да се проверим за „бръмбари“. Затъпявам. Силк, да знаеш, че ти си виновен с тоя секс до побъркване. Ама че съм гъска...

Мъжът зад тезгяха — собственик или продавач — се прозя и изстреля насреща им откос от думи на блеец португалски. Беше нисък, с печални очи, сресана назад права черна коса и пищни мустаци. Силк веднага си спомни за моржа, който видя като малък в зоопарка.

— Говорите ли английски?

Моржът поклати глава.

— Но инглез. Еспаньол? Нихонго?

Силк се засмя. С японския се оправяше още по-зле, отколкото с испанския. Напрегна паметта си. Каква ли беше думата?

— Ъ-ъ... тенго... ъ-ъ, тиене... арбалеста? Балиста? — По дяволите, защо му бягаше проклетата дума? — Крузарко?

Все пак успя да обясни на мъжа какво търси. Онзи се ухили доволно и закима енергично.

— Си, си!

Последва още един скорострелен словесен поток, този път на испански, и Силк отново не схвана нищичко. Как ли беше „по-бавно“? Ретардо? Или ретарда? Господи, направо касапеше езика. Англоговорящ жител на Хаваите, опитващ се да уреди сделка с бразилец на испански, доста позабравен от началните класове досега. Мъчнотия...

Оказа се, че не е толкова безнадеждно. Продавачът прекрачи към шкаф, отключи го и показа тържествено трите арбалета.

Силк огледа окачените от вътрешната страна на вратичката оръжия. Първото беше предназначено за тренировки на начинаещи, с тяло от евтини усукани влакна, боядисани като дърво. Боклук. Имаше и модел за прецизна стрелба, малко по-старателно изработен, но също слабоват. Очите му се спряха на ловния арбалет. Познаваше модела, макар да не бе стрелял с такъв. Личеше колко е по-тежък и мощен, вероятно тетивата се опъваше със сила до петдесет килограма, липсваше всякаква прицелна електроника.

Малцина знаеха, макар тайната да не беше строго пазена, че в някои части на света има ловни резервати, където извънредно богатите хора могат да пострелят с лък, арбалет или дори пушка по незасегнати от епидемията видове дивеч. Сърни, антилопи импала, различни диви кози или глигани. Предполагаше се, че в Амазония има няколко подобни местенца.

Силк кимна с усмивка.

— Да, този. — Посочи ловния арбалет. — Ала.

Продавачът постави оръжието на тезгяха. Силк опря приклада на рамото си и погледна през простия прицел. Пак кимна и остави арбалета.

— Стрели имате ли? Уф... Флечас?

Пак порой от неразбираем испански. Все пак моржът бръкна под тезгяха и извади три стрели. Една за тренировки с тъп връх, една за прецизна стрелба — добре уравновесена алуминиева пръчка. Третата беше истинска ловна стрела от стъклопластови нишки с делтовидна

стоманена глава и много остри режещи краища. Приличаше на онези в колекцията му.

Силк опря показалец в нея.

— Дайте ми десет от тези. Диес флечас, пор фавор. — Добре, още от какво имаше нужда? — Тиене чукилос?

Мъжът кимна, усмихна още по-доволно и посочи остъклената витринка до стената. Силк се наведе да огледа отблизо и си избра малък нож с острие от неръждаема стомана и черна дръжка, наглед от твърд неопрен. Чукна по стъклото.

— Този. — Погледна мъжа зад тезгяха, посочи арбалета и стрелите, после пак ножа. — Куанто? Ен естандардос?

Продавачът веднага измъкна калкулатор от джоба си, чукна по клавишите и обърна дисплея към него.

Шестстотин стандарта. В Щатите сигурно щяха да му струват двойно по-малко. Но Силк не можеше да си позволи излишна заядливост. Кимна, после изви глава към Зия, която наблюдаваше с нескрито любопитство.

— Иска шестстотин.

— Мислиш ли, че ще имаме голяма полза от арбалет и нож?

— Не знам и се надявам да не науча.

— Добре. Сега ще донеса кредиткуба си...

— Не носиш ли кеш?

— Имам към две хиляди. Защо?

— Няма да му кажа номера на разрешителното си, за да не изскочи в някоя мрежа.

Зия поклати глава.

— Вероятно вече няма значение, но си прав. А ще ти продаде ли арбалета, без да се увери, че имаш право да купуваш такова оръжие?

— Като гледам, доста е закъсал с оборота. И без това му давам поне двеста над истинската цена.

— Добре, твоя работа. Парите и без това са крадени. Нашите гении на финансовите машинации са ги отмъкнали от чужди сметки. Питай го има ли тоалетна в магазина.

Силк се обърна към мъжа.

— Донде еста ел несесарио?

Моржът посочи вратата. Зия извади няколко сгънати банкноти от джоба на панталона си.

— Плати му и ела при мен в тоалетната. — Той се ухили на секундата. — Не за каквото си мислиш. Трябва да се проверим за следящи устройства. И най-добре му поискай някакви щипци или пинсета, стига да има.

Моржът отново придоби печалния си вид, щом проумя, че няма да види разрешително за арбалет. А Силк започна да реди банкноти по сто стандарта на тезгяха. Мъжът преглътна думите, които се канеше да избълва, потърка си брадичката и прибра парите. Вероятно щеше да излъже, че са му откраднали оръжието, но след всичко преживяно на Силк изобщо не му пукаше дали ще го обвинят и за такова дребно престъпление. Накара продавача да отдели лъка от рамата и с повече жестове обясни, че го иска опакован заедно със стрелите в безобидна продълговата кутия. Искаше да сглоби оръжието и да го изпробва чак когато се отдалечат от града. Последва ново мъчително търсене на думи, но накрая взе назаем от мъжа джобно ножче с набор от всякакви инструменти. Пъхна канията с другия нож под колана си и пусна ризата отгоре. И отиде в тоалетната при Зия.

Завари я гола. Колкото и да беше преуморен, пак настръхна. Докосна рамото ѝ.

— Да ги нямаме такива! Огледах се, но трябва ти да видиш имам ли нещо на гърба или задника. И по кожата на главата.

— С удоволствие. Какво да търся?

— Всичко, на което не му е мястото върху една гола жена. Странни бенки, ранички, дупчици.

Тя се обърна с гръб към него.

Той започна да прави каквото му беше казано, но близостта на голата плът го възбуждаше. Когато приклезна, пъхна ръка между краката ѝ. Мускулите ѝ се стегнаха.

— Силк, да му се не види, много е сериозно!

— Точно така съм настроен.

— По-късно.

Той се усмихна на прекрасното ѝ дупе и го целуна полека.

— Добре.

Колкото и внимателно да гледаше, не намери нищо.

— Хайде, твой ред е.

Той се съблече и се обърна бързо, за да прикрие ерекцията си, но не беше достатъчно пъргав.

— За Бога, Силк, да нямаш и някой пор в рода си? — тихичко прихна Зия.

След няколко секунди той усети как тя заципа кожата на гърба му с нокти.

— По дяволите...

— Какво откри?

— Имаш някакво миниатюрно петънце тук, прилича на раничка от игла.

— Нищо не усещам.

Зия стисна мястото по-силно.

— Да, сдобил си се с топченце няколко милиметра под кожата. Така ни е намирал онзи едрият. Май по някое време се е доближил кротичко и ти е забил предавателче. Сега не мърдай!

— Какво ще ме правиш?

— Трябва да го извадя. Такива нещица имат доста малък обсег и работят с биоелектрическа енергия. Отдавна са старомодни, но ако приятелчето е от Службата за сигурност, ще ни спипат навсякъде по Земята с мрежата си от спътници, дори при такъв слаб сигнал.

Силк трепна от острата болка в гърба.

— Ей, внимавай!

— Извинявай. Почти го докопах... готово!

Обърна се и видя Зия да се взира във върха на ножчето — имаше червено зрънце, не по-голямо от главичката на карфица.

— Мамицата му, а е толкова дребно... — изръмжа той.

— Вирусите пък изобщо не се виждат, но са още по-гадни — ухили се мрачно Зия.

Притисна силно острието на ножчето към мивката. Чу се едва доловимо за слуха припукване, разнесе се слаба миризма, която Силк не позна в първия миг, а после се сети как мачкаше с пръсти мравки като хлапе. Горчив възкисел дъх...

— Да се махаме — подкани го Зия.

Той започна да се облича припряно.

Малкият реактивен самолет, който Кинг нае, се носеше в небето с около шестстотин-седемстотин километра в час, направо поглъщаше

разстоянието от брега до амазонската джунгла. Щеше да настигне обектите след броени часове.

За да провери къде са, включи контролния монитор за трети път, откакто излетяха. Разбира се, първо махна звука, остави само картата. Погледна седящия пред него пилот, но онзи май беше потънал в мислите си и не би обърнал внимание дори на писукането, обозначаващо получения сигнал.

Намръщи се срещу екрана. Нямаше мигаща точка.

Отново даде команда за активиране на устройството.

Никакъв отговор.

Зъбите му изскърцаха, без да се усети. Нима хората от сигурността са открили толкова скоро трупа на Пиърс? Дали вече са сменили системата от кодове? Възможно е. Твърде жалко, но обяснението беше правдоподобно.

Имаше и друга вероятност — микропредавателят да се е повредил.

Също и трета — открили са го и са го унищожили.

Кинг въздъхна. Какво значение имаше? Трябваше да приеме факта и да се съобразява с новите обстоятелства. През последните часове предавателят оставаше сравнително неподвижен — не мърдаше на повече от сто километра в никоя посока. Онова градче Ика имаше малобройно население, а в района наоколо се падаха само по няколко души на квадратен километър. Ако шпионката и Силк още бяха там, можеше да ги намери. Не му се вярваше, че са прелетели толкова разстояние от Лос Анджелис само за да се насладят на дивата природа. Не, крият се някъде и замислят следващите си ходове в играта.

Но защо точно в Ика?

Не знаеше, обаче се надяваше, че ще научи, ако побърза.

— Това ли е максималната скорост?

Пилотът се сепна.

— Моля?

Говореше малко носово като австралиец. Вероятно си допълваше банковата сметка с контрабандни курсове за дрога или редки животни, когато чартърните полети не се радваха на особено търсене. Вонята в самолета издаваше, че в него често се возят странни твари.

— Пришпори го този двигател — нареди Кинг. — Спомних си, че иначе ще пропусна една среща там.

— Добре, приятел, щом имаш пари за харчене...
Реактивната машина се втурна още по-стремително напред.

Вече бяха на няколко километра от градчето, край пътя растяха нагъсто дървета, редуващи се с плътен храсталак. Силк сглоби арбалета. Зия го наблюдаваше с тъгълчето на окото, докато караше.

Когато свърши, той помоли:

— Ще отбиеш ли ей тук за минута-две?

— Защо?

Той подхвърли оръжието в ръцете си.

— Искам да проверя как стреля.

Тя кимна. Разбира се — едно от първите правила, които научаваш в занаята: „Трябва да си сигурна в оръжието си и да боравиш умело с него.“

Видя една полянка и зави натам. Досега се разминаха само с един бус и два камиона, натоварени с големи трупи, друго движение нямаше. Все по-горещият въздух беше изпълнен с някаква лайняна воня на гнилоч, смесена с миризмата на цветя и влажна зеленина. Ама че леговище е тази джунгла! Напомняше ѝ за обществената тоалетна наред Мацоград, и то при лятна жега.

Силк излезе от колата. Огледа придирчиво прицела, регулира го, после изопна тетивата с помощта на малкото вградено лостче. Взе една от късите стрели и я постави, тя се намести с леко щракане. Прицели се в дебело дърво на петнайсетина метра. Звънът на тетивата беше съвсем тих в сравнение със стрелбата с газова или експлозивна пушка. Арбалетът изхвърли стрелата с такава сила, че Зия я изгуби от поглед, после чу тежкия удар на острието. Краят стърчеше от дървото на височината на гърдите ѝ.

Силк кимна отсечено, пак нагласи прицела, зареди и пусна друга стрела. Заби се на педя под първата.

И той пак кимна.

— От такова разстояние няма грешка. Искаш ли да опиташ?

Тя вдигна рамене. Защо не? Никой не бе я обучавал да се справя с древни оръжия, но нали принципите на стрелбата са си все същите?

Силк ѝ подаде арбалета и обясни как се изпъва тетивата.

— Това малко топче отпред е мушката. Постарай се да го виждаш в средата на прицела и тогава го насочи към избраната мишена. Спусъкът е доста тежък, но няма никаква хлабина. И проследи стрелата през прицела, докато се забие.

Зия се постара да хване в прицела точка по средата между двете стрели на Силк. Натисна рязко спусъка. Беше готова за лекия откат на оръжието и не му позволи да помръдне в ръцете ѝ. Попадението не беше съвсем точно — стрелата ѝ се заби твърде близо до горната. Все пак приемливо при оръжие за самозащита на такова разстояние. Естествено, тя предпочиташе да държи плазмена пушка или нещо с безгилзови куршуми, при това с лазерен прицел. Е, не беше много вероятно арбалетът да им потрябва. Стигнат ли до базата, ще бъдат в безопасност. Резервният пункт на шпионската мрежа беше прикрит като ботаническа изследователска станция. Според инструктажа преди заминаването ѝ тук трябваше да разполагат и със средства за аварийно напускане на Земята. Вероятно беше апарат с еднократен ускорител, маскиран като самолет. Не би я отнесъл чак до дома, но излезеше ли веднъж в орбита, можеше да се скачи с дискретно изчакващ товарен кораб, чиито истински собственици никой не можеше да установи през безкрайната поредица от корпорации, съществуващи само като адреси.

Силк отиде да изтръгне трите стрели от дървото, а Зия започна да умува какво би могла да му разкрие за предстоящата процедура.

Как изобщо да му каже нещо? Нали още не бе решила какво да го прави? Направо излизаше от кожата си, щом се сетеше за това.

— Добре, аз приключих — обади се той зад гърба ѝ. — Да тръгваме.

Наетият самолет фучеше напред с пределната си скорост, не особено мощните му двигатели ревяха така, сякаш ей сега щяха да прегракнат. Кинг навакса още малко време след полета в суборбиталната совалка. Разчиташе да стъпи в Ика минути след двамата, които бе подгонил. Подготви си и версия, с която да си осигури помощ от местните хора. Ако шпионката и Силк още са в градчето, ще ги спипа бързо. Ако пък са тръгнали нанякъде, веднага ще научи какво е превозното им средство. И да са наели самолет, ще

продължи да ги преследва с взетия под наем. По-добре да са отпътували с наземна кола, за да ги настигне по-скоро. Според картата в компютъра само два пътя минаваха през града — един край реката и друг от север на юг. Усетът му подсказваше, че е все по-близо до тях и той кипеше от решимост най-сетне да сложи край на всичко това.

— Кацаме след четвърт час — съобщи пилотът.

— Радвам се да го чуя.

И Хана можеше да се похвали с изобилна растителност, но пред тукашното буйство на природата би изглеждала като спретнат парк. Погледът на Силк се плъзгаше по наситеното зелено във всевъзможни оттенъци — толкова плътно, че на метър навътре в джунглата вече не се различаваше нищо. Някога имало сериозна опасност всичко това да бъде унищожено и, разбира се, големи площи от бившата джунгла сега бяха разчистени, но остатъкът не изглеждалше никак жалък. Надвесваше се над пътя сякаш с явната заплаха да погълне макадамовата настилка, ако само за миг отместиш поглед встрани. Ако местните хора не разчистваха непрекъснато, по просеката щеше да плъзне килим от увивни лози и лиани, а след няколко години нямаше да има и помен от човешката намеса. Тук-там клоните образуваха сводове на зелен тунел над пътя.

— Изумително... — промърмори Силк.

— Така си е. Имаме такива диви места и на Земя-2. Кара те да се чувстваш като буболечка, нали?

— Ъ-хъ.

Тя съвсем точно позна мислите му. Човек лесно можеше да си представи как полуголи диваци изскачат от гъсталака, размахали копията си, или как петнисти едри котки дебнат, за да повалят в пръски кръв плячката си.

— Е, ще ми кажеш ли какво трябва да стане, като стигнем до тази ваша база?

Тя не отговори веднага.

— Ами... Нека първо се доберем дотам. И ще трябва да... да обсъдим няколко варианта.

Той побърза да се загледа в зелената плетеница край пътя. Ясно, Зия не искаше да приказва откровено, а незначайно защо този път

нямаше желание да я тормози. Може би вариантите, които спомена, никак не ѝ харесваха.

Сигурно и на него нямаше да му допаднат, като ги научи.

Просеката през джунглата криволичеше налудничаво и Зия успяваше да поддържа скорост като на умерено бърз бегач. Мостчетата над множеството потоци бяха тесни и в лошо състояние. По тях изобщо не биха могли да се разминат и две коли, какво остава пък за тежки камиони. Добре, че не срещаха почти никакво возило. И с тази поочукана браква можеха да стигнат за по-малко от час, само че по прав равен път. Така май щяха да се влачат три пъти по-дълго. Сподели опасенията си със Силк.

Той кимна. Никой не ги застигаше, нито пък те подминаха подозрителна кола. Май засега нямаше причина за тревоги.

— Я погледни — изведнъж посочи той към своята страна на пътя.

На разчистено място двайсетина метра встрани стоеше някакъв мъж. Май си почиваше, след като бе отрязал дърво с моторния си трион. Изгледа ги и пак се захвана с работата си. Носеше прокъсана тениска и шорти, бе се разкрасил и с яркосиня памучна кърпа на врата. Беше як и мургав, навсякъде по дрехите му избиваха петна пот.

— Ето ти я местната промишленост — подсмихна се Силк.

— Кой знае... Може да е наблюдател от базата. Ако аз бях на тяхно място, щях да разположа по един човек в двете посоки, за да ме осведомяват навреме за непознатите. Има да се влачим още поне час, значи им остава достатъчно време да скрият всичко, което не бива да виждат разни натрапници.

Тя се справи с още два остри завоя, преди Силк да заговори отново.

— Наистина ти харесва, нали? Играта на криеница, опасностите? Зия се усмихна не особено весело.

— Да, игра е. И понякога е опасна, но е страхотно изпитание на силите. Излагаш се на рискове, понякога се изпречваш на смъртта, за да видиш ще успееш ли да отскочиш навреме от пътя ѝ. Силк, така се чувствам жива всеки миг. Знам, че мога да се подхлъзна, но си вярвам, че няма да ми се случи. Трудно е да се бориш с такова чувство...

— Вече се убедих каква тръпка е.

Тя го погледна.

— Виж, не знам дали те топлят извиненията ми, но много съжалявам, че те забърках. Е, не съм съвсем искрена.

Ръката ѝ се плъзна по крака му.

— Ами ако те бях изхвърлил от бърлогата си, като ми се натресе? Можех и да повикам ченгетата.

— Аз те изпързях. Злоупотребих с мъката ти за твоята убита партньорка. И това влиза в занаята...

Самата Зия се стресна, когато изтърва тези думи, но Силк не изпита нищо. Отдавна знаеше.

— Не можеш да изпързеляш честен човек.

Притисна с длан ръката ѝ към бедрото си. Беше изтощен, искаше да се наспи, да мързелува цяла седмица на плажа, да се тъпче с вкусотиите и да забрави за света. Само че това бяха безсилни напъни на въображението, а фантастичните преживелици напоследък — неумолима действителност.

— И аз съм професионален лъжец. Много ме бива, да знаеш. Имам страшно наострен слух за истината и още отначало знаех, че много неща криеш от мен.

— А защо не ме разкара?

— Де да знам. Отчасти заради Мак. И защото много ме теглеше към теб, както не ми се беше случвало. Сигурно бях и любопитен. Може пък и на мен да ми се е приискало да се изсмея в мутрата на оная костеливата, дете всички ни прибира накрая. Не знам, но няма значение, нали?

— Има, и още как! Смятах те за един от духачите, за част от стадото — тук им викате „балами“, нали? Въобразявах си, че си играя с теб, защото не си от занаята, но съм сбъркала. Липсва ти опит, Силк, но и ти имаш коравата основа. Поне в нещо си същият като мен.

Той въздъхна. Вярно ли беше? Привличаше ли го това безумие? Признаваше си охотно, че няколко пъти замалко не се напика по време на лудешкото бягство, но беше и възбуждащо. Чудеше се дали можеше да каже това на Зия, себе си обаче нямаше защо да лъже. Гонитбата, страхът, сексът, бясното пръскане на нерви и сили — хареса му, макар често да си мислеше, че скоро ще си докара белята... и въпреки факта, че уби човек противно на всичко внушавано му още от пеленаче. Наистина се почувства жив едва когато се размина на косъм със смъртта.

Трудно си представяше как се връща в Хана и отново обръща истината наопаки, за да благоденства корпорацията. Разбира се, ако оцелее дотогава.

Мамка му...

Пилотът реши да го почака в най-близката кръчма, а Кинг отиде да провери дали ще е трудно да открие обектите. След кратките разговори с шефа на хангара и управителя на фирмата за коли под наем се изуми от наивността, с която преглътнаха историйката за колегите, с които се разминал по пътя насам.

Мъжът и прекрасната дама, наели електроколата? Ами да, разбира се, бяха тук само преди час. И той може да наеме същия модел, ако желае. За съжаление не споменаха накъде ще се отправят, но лесно ще познае автомобила — регистрационният номер се различава само с една цифра от този на колата, която ще му дадат. О, благодаря, сеньор, много сте щедър!

Кинг за кой ли път се увери, че хората ще се пребият от бързане да ти угодят, стига да намериш правилния подход към тях. Отново се потвърди убеждението му, че живее в свят на идиоти.

Обиколи за час всички улици на градчето и не откри шпионката и Силк. Липсваха подземни гаражи, а малкото частни бяха заключени. Не допускаше, че са наели къща и са скрили колата — та возилото беше взето под наем, а двамата явно не се стараеха да оставят лъжливи следи. Най-вероятно бяха напуснали Ика, както му подсказваше отдавна провереният усет.

Спря до тротоара и си позволи миг отдих. Време беше за прозорливи догадки.

С такава кола целта им трябва да е само на няколко часа път, иначе е било по-лесно да стигнат дотам със самолета си — картата показваше, че страната е претъпкана с писти, на които може да кацне такава малка машина.

И какво се намираше в радиус от, да речем, стотина километра около това забутано насред джунглата градче?

Пак започна да оглежда внимателно картата. Твърде малко огнища на цивилизацията... Разбира се, имаше предостатъчно плантации в разчистените участъци. Тук-там по някой незначителен

рудник. Изследователски групи. Археологически разкопки. Отбелязани бяха и убежищата на отшелници, предпочитащи да нямат почти никакъв допир с цивилизацията. А според слуховете туземни племена се криеха в дълбините на джунглата. Кинг смяташе тези приказки за поредния съвременен мит, също като легендата за крехката старица, която гледала крава в апартамента си и я хранела с растения от множеството саксии по прозорците.

Сто километра на юг по брега на Амазонка бяха разположени пристанищата Санта Рита ду Вейл и Сао Паулу ди Оливенса. Но близо до тях имаше летище. На изток се намираше градчето Санто Антонио ду Ика, също разполагащо с достатъчно дълга писта.

Край него мина полицаи на триколка с вонящ на спирт и незаглушен двигател. Кинг не му обърна внимание.

На запад, от другата страна на границата с Колумбия, беше Санта Клара.

А на север липсваха големи сборища хора чак до отдалечения на триста километра Таракуа, на брега на Уаупес.

Кинг се вторачи в екрана.

На север... Ето накъде са тръгнали!

Отново се убеди, без да има някакви сериозни доводи. Те не само бягаха, ами се стремяха да стигнат до някакво място. База, скривалище, все едно — шпионката явно смяташе, че там ще си осигури безопасност. Отново инстинктът му помагаше на разума да мине по лабиринта. Когато му останеше повечко свободно време, можеше да се чуди на себе си колкото си иска. Сега му стигаше, че е налучкал.

Службата за сигурност се бе погрижила да има стотици конспиративни пунктове не само на Земята, а и по всички други планети. Конкурентна организация едва ли би пропуснала такъв основен елемент в дейността си. Вярно, агентите под прикритие бяха евтина стока и ги жертваха щедро, но понякога трябваше да се опази нещо ценно. Онези от Земя-2 трудно можеха да мерят сили със земните си колеги, но не му се вярваше да са кретени — иначе кой би работил за тях?

И макар че понякога най-доброто скривалище е сред гъстата тълпа, зависи какво се опитваш да скриеш. Няколко хиляди квадратни километра джунгла също не са за пренебрегване.

Кинг зави и се насочи към пътя на север. Знаеше с какво возило разполагат обектите и щеше да провери всяко възможно убежище, докато накрая ги открие.

— Остават само около два километра — успокой го Зия.

Силк си пое дълбоко дъх.

— Ами добре, щом е така...

След няколко завоя като нагънато въже стигнаха до по-тясно отклонение вдясно. Зия провери по километража на колата какво разстояние са изминали. Тук трябваше да е.

Още около километър по неравната просека и се озоваха пред груба, но наглед здрава стоманена решетка. Тук гъсталакът настъпваше още по-смело да погълне пътя, почти опираше в портата. Видяха и евтина електронна ключалка на единия бетонен стълб.

— Ей сега ще се оправя с това — обеща Зия.

Закри с тялото си клавиатурата и набра седем символа. Решетката се плъзна встрани.

Тя пак седна зад волана, а Силк попита:

— Как успяваш да запомниш всичко това? Гангстерски жаргон, тайни скривалища, кодове за ключалки на половин галактика от твоята планета?

— Все едно ходиш на училище, това е. Тъпчеш си го в главата и непрекъснато те проверяват. Работят упорито по вирусното запаметяване, но още не дава сигурни резултати. Нали се сещаш — заразяват те и на сутринта се будиш с още един чужд език в главата. А с кода е лесно. Стара шегичка между оперативните агенти на Земя-2. Началството се мръщи, но на нас не ни пука. Всички не особено важни и секретни ключалки се програмират с една и съща седембуквена комбинация — п-р-е-е-б-а-н. Не е трудно да се запомни, нали?

Той поклати глава и си замълча.

Още километър из джунглата и най-сетне се добраха до мястото. В средата на обширна разчистена площадка се издигаха четири здания като вкопани в земята половинки на грамадни тръби от полупрозрачна синя пластмаса. Най-дребното би побрало за нощувка поне петнайсетина души, а най-просторното — четири буса за по петдесет пътници. Всички врати бяха затворени.

Пълна тишина, в която дори бръмченето на електромотора се чуваше твърде силно. Зия го изключи и двамата се заслушаха напрегнато.

— Нещо не е наред...

Силк се взираше ту в постройките, ту в нея.

— Какво те безпокои?

— Повечето ни агенти в базата са добре платени местни хора. Има и поне един от Нова Земя. Ако са тук, вече знаят, че идваме. Или онзи здравеняк на пътя ги е предупредил, или ключалката е пуснала някаква аларма. И за да не продухат прикритието си, трябваше вече да се преструват на засмени и бодри учени.

— Може да се излежават до късно.

— Ще видим. Защо не сложиш стрела на твоята играчка?

Силк преглътна на сухо, но веднага докопа арбалета.

— И би ли ми подал ножа, който си пъхнал в панталона си?

Зия подхвърли ножа, за да прецени как е балансирано острието, прибра го в канията и я затъкна отзад на кръста си.

— Ето ти го и плана за действие. Отивам да почукам на вратата. Ти също излизаш, оставаш обаче до колата и внимаваш арбалетът да не се вижда откъм сградите. Не ме изпускай от поглед. Вероятно тези типове просто са се отпуснали от безделие. Но за всеки случай ме прикривай.

— Ясно.

Тя шумно си пое дъх, издиша бавно. Опитваше се да прогони всякакво напрежение от психиката си, но кръвта ѝ направо вреше от мрачни предчувствия. А вътрешният глас вече съскаше: „Тук е зле! Омитай се веднага!“

Майсторката на занаята мислено вдигна рамене — няма как, сладурче. Оттук минава пътят към дома. Накъдето и да се махна от това място, ще стане по-зле.

„Нима? А може и да се отървеш. Изчезвай на секундата!“

Хладнокръвната професионалистка въртна глава. Съжалявам, но това е положението.

Зия излезе от колата и тръгна към най-близкото здание.

Силк отпусна заредения арбалет до краката си — колата го скриваше до гърдите, стоеше с левия хълбок към сградата. При опасност можеше да вдигне оръжието към рамото си и да пусне стрелата, без изобщо да пристъпя.

Устата му съхнеше, сърцето заблъска по-бързо и силно. Отпусни се бе, човек. Все едно си на надстрелване. Знаеш си работата, само дишай по-бавно, съсредоточи се...

„Това не ти е състезание, хитрецо. Какво ще правиш, ако някой с пушка изскочи оттам? Ще му забучиш една стрела, а?“

Нали стрелях по онзи едрия, като бягаше от къщата? И никой не намери стрелата, значи си я е отнесъл...

„Тогава беше пощурял от паника. Сега е друго — трябва да го направиш, без да ти мигне окото.“

А, стига някой да размаха пушка към мен, ще се паникьосам, и още как!

Но незнайно защо не му се вярваше. Както и да стигна дотук, вече беше в играта.

Зия почука на вратата.

Силк въздъхна пресекливо и се опита този път да поеме въздух по-спокойно.

Никой не отвори. Зия почука отново.

— Не мърдай! — разнесе се глас зад Силк.

Кинг си каза, че за толкова отдалечено от цивилизацията място разклоненията на пътя бяха твърде много. Още по първите десетина километра му се наложи да отбива и да проверява петнайсетина възможни убежища. Всеки път стискаше дръжката на въздушния си пистолет, покрит с риза на другата седалка. Малкото пистолетче на Пиърс беше затъкнато в дебелия чорап на десния му крак и го прикриваше крачолът на тънкия панталон.

Предпазливостта беше задължителна, но отначало резултатите бяха просто отчайващи. Едва при осмото отбиване встрани от пътя срещна жена, която видяла същата кола като неговата да минава около два часа по-рано.

Кинг подкара ухилен на север. И този път усетът не го подведе. Не беше далеч от целта.

Ако не беше настръхнал от напрежение, Силк може би щеше да пусне арбалета на земята и да вдигне ръце. Най-благоразумната постъпка в толкова неприятни обстоятелства. Но той отдавна бе прекрачил границите на разсъдливостта.

Завъртя се на пети и опря приклада на рамото си.

Времето отново се проточи. Виждаше мъж с яркозелена риза и жълти шорти на двајсетина метра от себе си. Онзи бе насочил дългоцевна пушка към Зия. Отново всичко наоколо избледня, звуците заглъхнаха, забелязваше само как пъстро облеченият мъж се обръща към него и се опитва да се прицели с пушката...

„А ти нямаш време за това“ — съвсем делово го подсети иначе заядливиет глас в главата му.

И Силк се остави на вече втъканата в мускулите му двигателна памет. Бе натискал спусъка на арбалет хиляди пъти, тялото му заемаше несъзнателно правилната стойка. Стрелба от упор — неподходяща за прецизно поразяване на мишените, но съвсем точна при големи цели наблизо. Съзнанието на Силк се опразни, тялото му избра единствения миг.

„Стреляй!“

Натисна спусъка и новата острота на сетивата му позволи да проследи мудния полет на стрелата. Видя я как потъна до половината отляво в гърдите на мъжа с пушката.

Онзи изгърва оръжието си, вкопчи се в стрелата с двете си ръце и се помъчи да я изтръгне. Пръстите му се плъзнаха, той политна назад...

Откъм Зия се чу гърлен вик, почти като животинско ръмжене.

Силк се обърна толкова рязко, че се подхлъзна, но схвана мигновено другата сцена, открила се пред очите му.

Отворена врата. Излязъл мъж с пистолет в ръка. Зия — приклепнала, протегнала ръка напред, а острието на ножа е в слънчевия сплит на мъжа...

— В колата! Скачай, скачай вътре!

Силк се хвърли в кабината и успя да отвори на Зия, преди да е притичала. Другият зад нея още падаше, когато тя скочи на седалката, стиснала окървавения нож.

Електромоторът забръмча, Зия натисна докрай педала за ускорението. Изпод задните колела изригна пръст, колата поднесе, но след миг се понесе напред.

Някой се разкрещя след тях, докато набираха скорост.

И започна да стреля.

Внимаваше да не се преобърнат в някоя дупка, а умът ѝ прехвърляше трескаво догадки. Базата изобщо не беше сигурно убежище — що за шибана ситуация? И какво да правят сега, всички да пукнат дано?

Намали скоростта преди завоя. Усетиха се два удара с метален звук в задницата на колата. Онези проклетници, каквито ще да бяха, стреляха по тях...

До нея Силк пак опъна тетивата на арбалета си и сложи нова стрела. Макар да беше блед, не се помайваше. Оня с папагалските дрешки щеше да я довърши, ако Силк не му бе видял сметката. Другият също замалко да я изпревари. Мръсна работа...

Още един завой и решетката се показа. Двама с пушки в ръце стояха пред нея.

— Зия?

— Ще се засилим, дано да минем. Сложи си ремъците, наведи глава между коленете... Мамка му!

— Какво става?!

— Моторът се прецака.

Опита се отново да го включи, но напразно. Май куршумите са попаднали където не трябва. Не можеха да разбият решетката с това движение по инерция, а онези да си стрелят преспокойно по тях...

Натисна рязко спирачката.

— Взимай си стрелите и изскачай! Ще им се скрием в гората и ще се върнем от другата страна.

— Ще се връщаме ли?

— Точно така. Лошите са сложили ръка на нашето билетче за междузвездни полети. Ще се наложи да си го вземем. Все някак...

Двамата въоръжени мъже закрачиха към колата.

Силк бутна вратата с все сила и стъпи на земята. Зия видя как червената точка на лазерен прицел зашари по предния капак и се

плъзна към него.

— Силк!...

А той вдигна арбалета, сякаш имаше цяла вечност на разположение. И стреля.

Опашката с пластмасовите пера щръкна над сърцето на единия и онзи се свлече на колене. Другият се просна по корем и започна да ги обстрелва.

— Тичай!

Силк се шмугна между дърветата и Зия го последва.

Когато Кинг работеше в сигурността, някои от колегите му се кълняха, че надушват отдалеч неприятностите. Тогава им се смееше, но с годините започна да се убеждава, че в приказките им е имало и здравомислие. Разбира се, човек не биваше да си залага живота на интуицията и все пак се случваше да разчита на нея.

Когато свърна по отклонението — просто ивица утъпкана земя, водеща надясно — Кинг усети познатото стягане на коремните мускули, настръхването като от студен повей по тила. Долавяше нещо, някакви... трептения. Все едно, можеше да означава само опасност.

Веднага спря и изключи електромотора. Едва ли го бе притеснила почти пълната тишина тук. Заслуша се. Ако се подчини на предчувствията си и се окаже, че е нямало нищо особено, ще изпадне в неловко положение, но само той ще знае. Ако пък се натъкне на нещо сериозно в този криволичещ тунел между дърветата, по-добре да е нащрек. Нямаше нужда да умува толкова.

Слезе от колата с пистолет в ръка. Първо провери дали механизмът е в изправност. Промъкваше се към следващия завой само на сантиметри от гъстия листак. Можеше да се гмурне мигновено в джунглата. От години не бе действал в такава обстановка и се помъчи да си припомни отдавнашните занятия по тактика. Ако трябва да се промъква през гъсталака, най-добре да предпочете бързото придвижване. Няма смисъл да стъпва като котка, за да не счупи съчка...

Някой изкрещя.

Кинг стисна по-силно дръжката на оръжието със запотените си пръсти и се сниши. Още не можеше да види човека пред себе си.

Притича на полуприсвити крака и се долепи до ствола на дебело дърво. Надникна предпазливо.

Имаше стоманена решетка. Близо до нея на земята лежеше мъж. Беше се проснал по гръб, стиснал с двете си ръце нещо на гърдите си.

Края на къса стрела.

Чуваше се шум от бяг на човек, който никога не е бил обучаван как да се промъква през джунгла.

Силк! Изтървал го е замалко!

Кинг се устреми напред, озъртайки се на всички страни. Не видя никакви вероятни противници и приклепна до поваления мъж.

Беше жив, макар да гледаше много измъчено. Изстена, щом видя Кинг.

— П... помогнете ми! Ранен съм!

— Виждам. — Кинг избута с крак падналата до човека пушка. — Ти кой си?

Мъжът пак се опита да извади стрелата и изпищя пронизително от болка.

— Ако толкова искаш да ти помогна, кажи ми кой си.

— Аз... аз съм Нанс. От... от „Чисто човечество“...

Кинг присви очи. Изумителен обрат...

— Е, какво правите тук? Що за място е това?

Бледият мъж сякаш всеки миг щеше да изпадне в шок. Стисна устни и не каза нищо повече.

— Имам комплект за първа помощ в колата. Ще ти бъде от полза.

Фанатикът завъртя глава едва забележимо. Ама че инат...

— Добре. Ако искаш, да ти пусна една стреличка в окото, за да те отърва от мъките. Или ще донеса чантата, за да те позакърпя. Кое избираш?

Побелялото лице напомняше за призрак.

— Тук... е база на шпиони от друга... планета. От... отдавна знаехме за тях. Чакахме да дойде и новата кучка... Те си... имат...

Закашля се, изпъшка и загуби съзнание.

Кинг опипа пулса на шията му. Не особено обнадеждаващо състояние. Огледа пътеката и джунглата наоколо. Зарязаната кола на Силк и шпионката беше само на десетина метра. Вече не се чуваше никакъв шум. Бегълците се бяха отдалечили.

Не му се искаше да ги преследва в тази гора без никаква видимост. Щом са стигнали чак дотук, значи имат нужда от нещо, което е скрито в базата. Най-добре веднага да научи какво е то.

Тръгна напред, готов да простреля всичко, което помръдне.

Не бяха изминали и двеста метра, а лицето на Силк се покри със смъдящи драскотини. Два пъти изтърва арбалета, закачил се в тръни. Замалко да си изкълчи лявата китка, когато колчанът със стрелите заседна между два клона. Надушваше киселата воня на потта си, гърлото му пак пресъхна въпреки влагата във въздуха.

— Спри за секунда — помоли Зия. — Чуваш ли нещо?

— Не.

— И аз. Засега ни изгубиха.

— Добре. Тогава да си починем малко.

Пльоснаха се на меката земя.

— Сега какво?

Тя прокара пръсти през щръкналата си къса коса.

— Ще заобиколим, за да видим откъде ще се промъкнем незабелязано в базата.

— После?

— Стъпка по стъпка, Силк. Нека първо се ориентираме в коя посока е проклетата база.

Той стана и се завъртя в кръг.

— Ето там.

Зия примигна.

— Как позна? Нали криволичихме непрекъснато, за да им избягаме?

— Просто знам. Още от момче мога да намеря пътя към място, което вече съм огледал веднъж.

Той пак седна.

— Полезен инстинкт.

Помълчаха, за да си поемат дъх, после Силк попита:

— Зия, все пак какво ще правим сега? И какво е истинското ти име, между другото?

— Истинското е Зия. Не биваше да ти го казвам.

— А защо се изтърва?

— Да пукна, ако знам — въздъхна тя.

— На другия въпрос ще ми отговориш ли?

Зия се облегна на дърво с гладка кора и сплете пръсти около едното си коляно.

— Вече ти казах — стъпка по стъпка...

— Стига скапани глупости! — срязва я той.

Тя го зяпна.

— От нас двамата ти си чуждата агентка. Искаш да докопаш онази ракетка в големия хангар и да си изнесеш дупето в орбита, откъдето ще те приберат и — хайде, право вкъщи! Дойде да прибереш Спаклър, само че той вече е изпапкан от рибите в океана, значи нямаш повече работа тук. Трябвало е да се погрижиш по един или друг начин никой да не рови в генетичните му подобрения. На рибите не им е пукало дали е някакъв мутант по принуда, те и бездруго пред никой няма да се раздрънкат. Но какво ще кажеш за мен? Разправи ми предостатъчно, за да затъна до гуша, нали така?

Зия не каза нищо, пръстите ѝ се разтвориха полека и дясната ръка се плъзна небрежно зад гърба. Той не забравяше, че ножът е втъкнат в колана на панталона ѝ, но не можеше да спре напирания поток от думи.

— Няма да си позволиш просто да ме зарежеш тук. Все някой ще ме хване — хората на онзи едрия или други шибаняци. Всичко ще измъкнат от мен, значи съм опасен почти колкото Спаклър.

Зареденият арбалет беше опрян на коляното му, а дясната му ръка стискаше дръжката. Би успял да го насочи към нея и да натисне спусъка, преди тя да замахне с ножа, колкото и да беше бърза. А ако се съди по положението на ръката ѝ, тя вече напипваше оръжието.

А беше ли способен да я прикове към това дърво? Убеди се, че в самото действие нищо не го възпира — колко ли хора вече гръмна или простреля? От инфопаяк се превърна в убиец много по-лесно, отколкото би му хрумвало. Е, да, всеки път беше при самозащита, само че го стряскаше почти пълната липса на угризения. Просеха си го, нали така? А ако знаеше точно кой е убил Мак, щеше да му пръсне мозъка без миг колебание...

Господи! Започваше да се плаши от себе си.

И тъй? Можеше да натисне спусъка. Но щеше ли да го направи?

Не. За нищо на света. А това беше още по-страшно.

Промени го не само новооткритата безцеремонност в пречукването на хора. Зия го изтръгна с корените от предишния живот и полека започна да означава нещо за него. Съвсем не беше сигурен дали думата „любов“ подхождаше, но да я убие беше немислимо. Щом е решила да му кльцне гърлото, няма да я спира.

„А бе, ти пак си превъртял! Кретен смотан, помръдне ли, забий ѝ стрелата!“

Не...

— Подръж това за секунда, може ли? Искам да се изпикая.

Обърна арбалета с приклада към нея и ѝ го подаде.

Що за чудо?...

Зия пое оръжието от ръцете на Силк и го изгледа ококорено, а той ѝ обърна гръб и се отдалечи на няколко крачки.

„Знае.“

В стомаха ѝ се размърда някакъв студен гущер, напираше да излезе. Силк знаеше, че е стиснала дръжката на ножа и се готви да му скочи. А можеше преспокойно да я набучи на шиш с този арбалет.

И реши да не го прави. Даде ѝ своето оръжие и обърна гръб, за да ѝ улесни живота. Не ѝ се налагаше дори да го погледне в очите, когато го убива.

Защо?

Вече не се съмняваше, че той не е от плашливите. Премахна в движение трима или четирима от противниците, но въпреки че сега всички преимущества бяха на негова страна, пропиля шансовете си. А не успя да го заблуди — Силк знаеше, че ѝ е в тежест, че не може да го остави жив.

Ох, да му се...

По падналите листа шурна струя. Господи, този тип наистина пикаеше!

Той свърши, оправил си панталона, постоя така още две-три секунди. Въздъхна и се обърна с лице към нея. Целият се тресеше.

— Ти си смахнат... — дрезгаво изрече Зия.

Силк само разпери треперещите си ръце.

— Луд, побъркан! Как можа?! Знаеше, че бях напипала ножа, нали? Толкова ли ти се умира?!

Той заклати глава и отпусна ръце по тялото си. Заговори тихо, почти шепнеше.

— Не искам да умра. Но сигурно наистина съм луд, щом... щом предпочитам да е така, вместо аз да те убия.

Нещо я преряза през сърцето. Никой не бе постъпвал така с нея. Захлипа.

— Как можа да ми причиниш това, Силк! Не знам какво да правя! — Стана, изгърва арбалета и си избърса сълзите. — Не съм готова за това!

— И аз — промълви той, преди да я прегърне.

Кинг откри още двама мъртъвци в района на базата — единия със стрела в гърдите, другия с източена кръв. Не можа да различи дали раната е от куршум или острие. Криеше се под храст с много широки листа в края на разчистената площадка. В далечината отекваха гръмотевици, а вятърът се позасили и вече носеше дъх на дъжд.

Острият му слух долови някакви звуци в най-малката сграда. Колко ли хора имаше вътре? Предполагаше, че агентите на Нова Земя — ако раненият на пътеката бе казал истината — са или мъртви, или обезвредени по друг начин. Значи онези в сградата бяха щурмоваци на „Чисто човечество“. На око премери разстоянието до входа — петнадесет до шестнадесет метра. Дали пък няма да излязат, оттук му е лесно да стреля...

Усмихна се. Каприз на въображението.

Но може би боговете на късмета отново се поддадоха на скуката си. Само след десетина секунди вратата се плъзна встрани и излязоха трима мъже и една жена. Всички носеха камуфлажни дрехи за бойни действия в джунглата, държаха пушки.

Поредният тътен отекна из базата. Небето тъмнееше, а върховете на по-високите дървета се клатушкаха от вятъра.

— Гнусно време, само дъжд ни трябваше — промърмори единият от мъжете.

Друг му се озъби:

— Да ти го набутам на теб, времето не е виновно! Да си беше свършил работата, вместо сега да ги гоним.

— Цункай ме по гъза — мило отвърна първият.

Всички постояха загледани към приближаващата от запад буря.

Кинг размишляваше трескаво. Четирима са, значи трябва да стреля бързо. Ще се справи за секунда, най-много секунда и половина,

а от такова разстояние трябва да е сляп, за да не улучи. В пистолета му вече имаше отровни стрелички, стигаше и да одраска жертвите.

Хайде, направи го!

Въпреки струпалите се облаци беше твърде светло, за да си помогне с маломощния лазерен прицел. Изравни мушката в процепа на мерника, спря я точно в средата на гърдите на най-отдалечения мъж, вдиша дълбоко и с отсечено движение на показалеца натисна спусъка. Мъжът още не беше трепнал, когато Кинг завъртя пистолета леко надясно и стреля отново.

Пукотът на оръжието му стресна останалите двама, но те тепърва се озъртаха, когато той улучи жената.

Последният се завъртя в кръг, поливаше околността с непрекъснат откос безгилзови експлозивни куршуми. По стените на сградата зейнаха дупки, във въздуха хвъркнаха отсечени тънки дръвчета, посипаха се разкъсани на парченца листа. Безцелната стрелба не засегна залегналия Кинг.

Той щедро отдели две стрелички за обезумелия от страх противник.

Двайсетина секунди по-късно всички бяха проснати на земята — мъртви или твърде близо до края си.

„Браво, Депард, чудесна стрелба!“

Не помръдна. Чакаше ще изскочат ли и други, за да търсят причината за пукотевицата. Пет минути по-късно си каза, че няма признаци в базата да се намират още живи членове на „Чисто човечество“. И все пак — всички ли премахна?

Би било превъзходно постижение.

Само минута по-късно дъждът се изсипа. Едрите капки падаха косо по вятъра. Отначало гъстите листа пазеха Кинг, но скоро водата започна да се стича по тях. Все пак беше топло и не съвсем неприятно след жегата допреди малко.

Четиримата щурмоваци не помръднаха въпреки грохота на мълниите, забиващи се наблизко.

Започна истински порой, светът сякаш се обгърна в плътна сивота. Кинг изпълзя и се втурна към близката сграда. Нахълта през вратата, отскочи встрани, за да не се очертава силуетът му, готов да стреля. Напразно се тревожеше. Вътре завари още петима — изглежда

бяха агентите на новоземяните — но положени старателно в редица и отдавна мъртви.

Виж ти... Май си беше осигурил превъзходна позиция на игрището.

Силк свикна с честите дъждове, откакто живееше в Хана, но това тук беше несравнимо. Все едно стоиш под водопад. Непрекъснати светкавици, последвани едва ли не в същия миг от сухо оглушително пращане, сякаш някой пореше гигантско платно. Сътресенията на земята отекваха в тялото му. Трудно различаваше застаналата само на метър Зия и трябваше да крещат, за да се чуват. Същинска холодрама...

— Накъде? — извика тя.

Той посочи. Е, поне не се бяха загубили.

Косата лепнеше на главата ѝ, ризата и панталонът също бяха като боядисани върху кожата ѝ. Дори такава му се струваше най-пленителната жена в света.

„И в сравнение с Мак ли?“

Чувството за вина го убоде по-остро от тежките капки, но нямаше как да отрича.

Двамата се влачеха през дъжда. Веднъж се наложи да заобиколят такъв гъсталак, че през него можеше да пропълзи само червей. Натъкнаха се на повалено дърво, от чиито корени пороят още отмиваше буците пръст. На едно място въздухът вонеше на озон, май имаше и дим.

В краткия промеждутък, когато водата само се сипеше отгоре им, а не ги заливаше, Зия попита:

— Можеш ли да намериш колата?

— Да, но за какво ни е? Нали се повреди?

— Ти просна там единия. И освен ако си направят труда да го погребват в тази буря, трябва още да е там.

— И какво ще го правиш?

— За нищо не ми е нужен. Искам пушката му, ако другият не се е сетил да я отнесе.

— Имам арбалета.

— И добре ти служи. Ако нещо не се размекне по него от дъжда. Аз обаче съм много по-уверена с пушка в ръце. Не знаем в какво попаднахме, кои са тези хора, колко са...

Още ли трябваше да убиват? Преди щеше да му прималее само от мисълта за това. Сега беше само неприятна необходимост. Той кимна.

Откриха колата, където я изоставиха. Пръските отскачаха от покрива на малкото возило, докато го оглеждаха от храсталака.

Трийсетина метра по-близо до портата улученият от Силк мъж лежеше по гръб и не помръдваше. Когато застанаха над него, се увериха, че е мъртъв — отворените му очи дори не мигаха.

Зия прекрачи към пушката и я вдигна. Двамата отново побързаха да се скрият между дърветата.

Тя седна направо в калта и огледа оръжието с небрежността на опитен стрелец. Направи нещо и пълнителят падна в ръката ѝ.

— Добре, добре — шестмилиметрови безгилзови.

Извади най-горния куршум. Отпред имаше черен конус, по-тесен от кутрето на Силк. Подаваше се от бял цилиндър — наглед от твърда пластопяна, дебел колкото палеца му.

— Струва ми се, че са модел „Черен нокът“ — при удар куршумът се пръска във формата на звезда. Това бялото е формовано взривно вещество, което го изхвърля от цевта.

Зия отново нагласи пълнителя под пушката.

— Броячът показва, че са останали осем куршума. Лазерният прицел работи. Водата нищо не може да повреди в такава пушка. — Тя се усмихна. — Сега наистина съм по-добре.

„Ех, Силк, защо ли ти трябваше да се влюбваш в жена, която обича да си играе с пушки?“

И какво бе, да ти го начукам? Поне веднъж няма ли да млъкнеш?

— Я сега да видим кой ни чака да си побърим...

Бързото претърсване на сградите значително подобри настроението на Кинг въпреки продължаващата буря. Очевидно шпионската база беше прикрита като изследователска станция, където уж се занимаваха с местната растителност. Подробностите бяха достатъчно изпипани, за да заблудят всеки непрофесионалист. Всъщност единственото, което не си беше на мястото, откри в най-голямата сграда — явно хангар. Строго погледнато, не представляваше космически кораб и все пак разполагаше с достатъчно тяга, за да разкъса веригите на земното притегляне и да излезе в орбита. Стигаше за нуждите на онзи, който бърза да напусне планетата. Разбира се, Службата за сигурност разполагаше с гъста мрежа от мощни радари, но всички знаеха, че орбиталният щит е предназначен да отблъсква нападение откъм Космоса, а не да пръска на парчета излитащи дребосъци. Докато траят процедурите на запитванията и исканията на съответните кодове, корабчето ще се е измъкнало от обсега на почти всички космически оръжия. И ако никой не успее да се увери, че то представлява несъмнена заплаха за Земята, изстрелването на ракета с ядрена бойна глава по него би било немислимо — политиците нямат нужда от нелепи инциденти.

Невъзможно е да се вмъкнеш, лесно е да се измъкнеш.

Кинг установи, че е сам в базата. Дъждът вече не се стоварваше с такава сила върху земята, бурята отминаваше и тропическото слънце скоро щеше да огрее, за да прибере полека цялата тази вода обратно в небето.

Той взе една от пушките на ударната група, подбра внимателно прикритие, откъдето да наблюдава единствената незалостена врата на хангара, и се излегна в топлата кал, за да чака.

Ако шпионката и любовникът ѝ бяха още живи, непременно щяха да дойдат тук. Имаха нужда от корабчето. А той щеше да е готов с посрещането. Искаше поне единия жив, но предпочиташе да са и двамата, за да приключи начинанието си с удовлетворение. По един

или друг начин всичко щеше да свърши скоро и Кинг както никога досега изгаряше от желание да направи необходимото.

Въоръжена, Зия беше по-уверена, но не и спокойна. Не можеше да се опомни от бъркотията със Силк. Не ѝ помагаше и фактът, че не знаеше кой ѝ пречи да се махне от Земята. Дългото умуване я убеди, че си няма работа със Службата за сигурност. Онези щяха да стоварят тук стотина-двеста агенти, направо да пометат всичко с устройства, които различаваха и песъчинка на плажа. И дъждът изобщо нямаше да смуги усилията им.

Гръмотевиците отекваха някъде далеч, вече ръмеше ситен дъждец.

Не, който и да им се противопоставяше, не беше от тукашните майстори на занаята.

Кой тогава?

Значи и други са научили какво е въплъщавал в себе си Спаклър. Агенти, решили да извлекат лична облага от информацията? Някой медик от карантината, натъкнал се на резултатите от тестовете, които е направила убитата партньорка на Силк, и е проумял какво означават?

Изтри лицето си и се наведе да мине под надвиснал клон. Естествено беше, че се мъчи да разгадае тайната, но едва ли имаше значение. Някой не би успял да открие Спаклър, тя си свърши работата, сега искаше само да се прибере вкъщи.

И да отведе Силк със себе си.

Направо ѝ беше влязъл под кожата, нямаше спор. Не знаеше докъде ще стигнат, как ще продължи или ще свърши, обаче жадуваше да научи. Може и да не отърват кожата, но не тя ще му отнеме живота. Не беше способна на това, както и той не би мръднал пръст да ѝ посегне.

Адски нелепо. Не „обичам те“, а „не мога да те убия“. Не звучеше никак романтично и все пак означаваше нещо...

Той спря пред нея.

— Остават двеста метра до базата.

— Ясно. Нека сега аз да вървя отпред. Старай се да ме следваш съвсем тихо.

— Не.

— Как тъй „не“?

— Ти имаш по-мощно и далекобойно оръжие. Аз ще вървя отпред, а ти ще ме прикриваш.

Прав беше и тя му го каза. Силк продължи към базата.

Облаците вече се разнасяха, макар до базата все още да не достигаше много слънчева светлина. Кинг се понамести в калта и провери пушката за трети път. Да лежи в тази гадост наскрел тропическа джунгла в никакъв случай не влизаше в плановете му, но човек прави, каквото трябва... А и бъдещите агенти на сигурността се освобождаваха насила от гнусливостта си още в първите седмици на обучението. Отхапа от намерения шоколад, после надигна прозрачното шише с минерална вода. Пак му се пикаеше, но като се сетеше какво му навлече тази естествена нужда още в началото на неговите злощастия, реши да търпи. Щеше да остане на тази позиция колкото е необходимо.

Зия изпълзя до Силк. Погледна накъдето ѝ сочеше.

Четирима лежаха в калта. Носеха полувоенни дрехи, дори и жената. Бяха абсолютно неподвижни. До тях се виждаха доста поизбледнели в дъжда кървави петна.

Още трупове.

— Кой?... — започна Силк.

— Не знам. Моите хора не биха се облекли така, нали се преструваха на учени? Значи са от противниците.

— А кой ги е убил?

— Ето ти го и въпроса на деня. Не се сещам. Може само да са вързали моите хора, а онези са се освободили и са ги довършили.

— Сериозно ли говориш?

Тя си подъвка долната устна.

— Не. Мисля, че и нашите са в същото състояние като тези тук.

— Кой тогава?

— Де да знам! Току-виж, е някой незнаен играч, когото още не сме зървали.

Силк врътна глава притеснен. Ама че говна им се натресоха...

— Значи действваме според хипотезата, че в базата има някой, настроен крайно недружелюбно към нас. И е много пъргав, като гледам как се е разправил с четирима.

— И как точно действваме?

— Търсим го. Много, ама много предпазливо.

Зия престана да се чуди какво става тук. Най-важното беше да се измъкнат от този ад. Аварийното корабче трябваше да е настанено в най-голямата сграда... ако още беше в базата. Значи тя и Силк се промъкват в хангара, включват двигателите и се разкарват по дяволите, без да ги пречука онзи, който бе разчистил терена наоколо.

Къде би се спотаила, ако беше на негово място? Допускаше, че и той се е досетил за предназначението на уж безобидния самолет.

Постарал се е да вижда входовете. В сградата имаше два и тя би залостила единия, за да се занимава само с другия. Който и да отиде първо при блокираната врата, ще бъде принуден да заобиколи или да вдигне страхотен шум, докато я разбива.

Е, къде беше първокласната лежа за зрители?

Запълзя пред Силк, готова да стреля за частица от секундата. Още беше достатъчно сумрачно, за да вижда мятащата се по земята червена точица на лазерния прицел.

Храстите стигаха само на няколко крачки от задната врата на хангара. Зия показа с жест на Силк да не мърда повече и мина пет метра по-напред.

След няколко минути ѝ се струваше, че наблизо няма никой друг. Върна се по корем при Силк.

— Никого не виждам.

— Добре. А сега?

— Отивам и се опитвам да отворя.

Той завъртя глава.

— Няма да стане. Трябва да отида аз.

— Моля те, не се прави на герой точно сега. По-опитна съм от теб.

— Признавам. Но това пушкало в ръцете ти може да гръмне осем пъти поред, а с арбалета пускам стрелата и чакам да ме очистят. Пак е по-добре ти да ме прикриваш.

— Съгласна съм. Върви.

Силк стигна до последните храсти, надигна се на ръце и притича на подскоци към вратата. Сграбчи дръжката на механичната ключалка и я натисна, но направената да се отваря навътре врата не поддаде. Върна се тичешком и се просна върху мократа пръст.

— Залючено или залостено.

Правилно. Никой не се опита да стреля по Силк, значи непознатият враг се бе погрижил за този вход. Ако само е заключил, би могла да разбие ключалката с няколко изстрела. Ще се вмъкнат бързо и ще бъдат в корабчето, преди онзи отвън да направи нещо.

Само че докато двигателите загреят до пълна мощност, вероятно ще загазят като прасе пред клане. Малкият орбитален апарат едва ли е брониран и няколко куршума стигат да го превърнат в купчина никому ненужен боклук. Ами ако вратата е залостена или барикадирана с варел пластобетон или нещо още по-тежко? Само ще вдигнат олелия и ще предупредят противника, че му идват на гости.

Не биваше. Оставаше да заобиколят към предния вход.

Обясни плана на Силк и той кимна безмълвно.

Започнаха да се промъкват встрани от хангара.

Кинг се извъртя на хълбок, отвори цепката на панталона си и започна да пикае. Късата тъмножълта струя се губеше в близката локва. От дърветата още капеше достатъчно шумно, за да се изгуби напълно допълнителният звук, дори ако някой се ослушваше наблизо. Свърши, доволно си нагласи панталона и пак легна по корем, стиснал пушката.

Веднага му стана по-добре.

Слънцето вече надничаше през облаците, пицната зеленина лъщеше и сияеше на светлината. Ама че богато на живот местенце! Дори зловец с неизтребимостта си...

Нещо прошумоля вляво и зад него.

Кинг затаи дъх и наостри докрай слуха си, за да чуе какво ще последва. Ах, защо нямаше подръка някакви усилватели или поне

бинокъл с поляризирани лещи, или пък инфрачервен сензор!

Пак съвсем слаб шум.

Последните капки от небето ли? Или е откъснал се лист, а може би някое животинче освобождава от падналата шума дупката на леговището си?

Да, вероятно. Или човек, опитващ се да стигне по-незабележимо до целта си. Промъква се към неговата позиция.

Внезапната увереност подтикна безпрекословно Кинг да се премести. Изпълзя изпод храста на границата на разчистената площадка. Отначало запълзя, после се изправи и затича приведен. Бързината сега беше най-важна. Трябваше веднага да си намери по-сигурно място. Но къде?

— Чу ли?

— Да. Някой се движи в гъсталака пред нас. Ще се опитаме да му минем отстрани. Ти заобиколи отдясно, отдалечи се на десет метра, после тръгни натам. И внимавай да не ме нанижеш на стрелата вместо него.

Силк понечи да запълзи, но се подвоуми.

— Какво има?

— Внимавай, моля те. Не искам да ти се случи нищо лошо.

Тя се усмихна.

— Същото важи и за теб.

Поклати глава след него. Е, вече беше по-добре от „Не искам да те убия“, нали? Направо обяснение във вечна и безсмъртна любов.

В момента това също не ѝ помагаше да се държи като хладнокръвна и непоколебима оперативна агентка. Писна ѝ да пълзи в калта. Панталонът и ризата ѝ подгизнаха, скъсаха се тук-там. Коленете я боляха, дланите ѝ бяха издраскани. Искаше да цопне във вана с гореща вода, да има подръка бутилка отлежало вино и два-три часа, за да кисне и да пие. Само че първо трябваше да оживее.

Когато стигна до края на гората, намери къде беше лежал доскоро врагът. Бе оставил ясен отпечатък от тялото си в меката пръст — явно беше висок и тежък. Наоколо витаеше някакъв амонячен дъх. Онзи сигурно се е изпикал наблизко и както ѝ вървеше напоследък, тя непременно щеше да мине оттам.

— Зия? — обади се Силк с хрипкав шепот.

Видя го да я доближава, почти наврял лице в земята.

— Изчезнал е. Трябва да ни е чул и се е пръждосал.

Той се излегна до нея и смръщи нос.

— Уф...

— Какво става?

— Май току-що пропълзях през локвичка пикня.

Тя се засмя беззвучно.

— Хайде, да го намерим. Сигурно се е върнал в базата.

— Как тъй?

— Не навлезе в джунглата покрай нас, а не вярвам да е минал през онези гъсти тръни вдясно.

Зия се подаде между клонките на храста и погледна наляво. Нищо. Силк тъкмо се преместваше към нея, когато тя се озърна надясно и видя прегърбения мъж, подтичващ на около седемдесет метра от нея.

— Ето го! — промърмори тя и се прицели.

Във възбудата забрави, че не бива да вдига шум. Онзи несъмнено я чу, защото се метна в кълбо напред към дърветата още докато тя натискаше спусъка. Разнесе се приглушен гръм, но куршумът само изрови дълбока канавка на мястото, където беше мъжът преди секунда.

— Мамка му! Изтървах го!

— Зарежи го — натърти Силк. — Да влезем в хангара. Ти пусни двигателите, а аз ще пазя на вратата.

— Правилно! Идеята си я бива.

Втурнаха се към най-голямата сграда.

Кинг се остави страхът да мине през него като студена тръпка, после го забрави. Стреляха по него, но му се размина на метър-два. Нищо не успяха да му направят, те обаче имаха свободен достъп до хангара. Трябваше да се върне на място, откъдето да ги спре!

Пак се претърколи напред, пое си дъх и се втурна през откритото пространство. Претича настрани и се скри зад една от по-малките сгради, без да зърне двамата.

Отново напълни дробовете си, задържа въздуха и продължи навътре в базата. Веднъж се подхлъзна в калта, но се задържа на крака

и се мушна в сянката на следващата постройка. До нея беше хангарът.

Подаде глава с намерение да надзърне за половин секунда, не повече. Тъкмо се дърпаше и в ъгъла на зданието се удари стрела, отскочи и се заби до перата в калта на пет-шест крачки от него.

Дяволите го взели!

Кинг се обърна и затича към дясната страна на постройката. Ще заобиколи и ще излезе в гръб на Силк с неговото отвратително оръжие!

Силк видя как главата на мъжа се показва на около четиридесет метра и натисна спусъка на арбалета. Твърде късно.

Дръпна с все сила лостчето за опъване на тетива и нагласи нова стрела. Опря приклада в рамото си и затърси с поглед мишената. Къде ли се дяна онзи?

— Зия, той пак се примъкна насам, какво ровичкаш още?

— Пултът за управление е блокиран с код!

Силк реши да не се разсейва повече. От врага нямаше и помен. Да не му се промъква в гръб?

Погледна зад ъгъла. Мъжаката спринтираше през площадката.

— Падна ли ми, мръсно!

Направи крачка встрани и вдигна арбалета.

Онзи го видя и... Мамка им на всички богове, пак беше същият, когото уж надупчи със сачми в Ел Ей! Както си бягаше, започна да го полива с куршуми. Силк различи четири почти следи се трясъка. Отскочи към стената, целият покрит с пръски кал. Следващият куршум изрови бразда в лятата плоча на сградата и го поръси с трошки.

Още метър...

Не знаеше точно кой поред изстрел го улучи в крака. Олюля се, но се метна към укритието. Шибана работа!

През разкъсания плат на крачола видя, че раната кърви обилно, но бе извадил късмет — дълбока драскотина, едва засегнала мускула. Три пръста наляво и нямаше да има бедрена кост.

— Силк!

— Добре съм, но той е по-наблизо. Побързай!

Зия идея си нямаше що за код са използвали. Отчаяно набра стандартното „пребан“.

Холоекранът сякаш разцъфна пред нея и в него се плъзнаха слоевете данни за всички системи на апарата.

Кучи синове, замалко да я довършат...

— Гласов контрол!

— На линия.

— Спешна подготовка за излитане.

— Процесът започнат. Две минути до включването на двигателите.

— Силк, още две минути!

— Ясно!

Дали някой от набързо изстреляните куршуми улучи Силк? Това би го улеснило, но не можеше да разчита на случайно попадение.

Чу могъщото ръмжене на предстартовото включване, после шумът на двигателите изтъня и стана по-напрегнат. Проклетницата се готвеше за излитане! Предполагаше, че ако надупчи корпуса, докато корабчето се издига, все ще успее го свали с непоправима повреда, но така би затрил онези двамата, а му бяха нужни живи. Трябваше да ги забави някак, за да намери позиция, от която да ги спре, без да ги ликвидира.

— Силк! — кресна с пълно гърло.

Веднага се премести вдясно и се показа откъм другия ъгъл на постройката до хангара.

Силк чу онзи да вика името му. След миг гласът се разнесе от друго място.

— Силк, трябва да си поговорим!

Той претича от другата страна на широката врата и надникна. Не видя никого.

— Кой си ти бе, да ти го начукам?

— Името ми нищо няма да ти подскаже. Но аз те познавам и знам всичко за шпионката от Нова Земя, която е с теб! Можем да се споразумеем!

Макар голям и тежък, този мъжага се местеше много пъргаво...

— Залисвай го с приказки — обади се Зия.

Дръпна се от ъгъла и погледна в хангара. Тя бе подала глава през отворения илюминатор встрани от креслото на пилота.

— За какво споразумение ми дрънкаш? — изкрещя Силк.

— За най-обикновено разбирателство между делови хора. Знаеш ли с каква информация разполага шпионката?

Пак е отишъл другаде...

— Знам.

— Тези сведения струват милиони! Можем да си поделим парите. Както и да се възползваме от тайната! Няма ли да ти хареса да живееш вечно?

— Ти не си от Службата за сигурност.

— Да, вече не работя за тях.

— Какво искаш всъщност?

— Ще ми предоставиш тази аусвелтерка. В замяна те оставям жив и делим поравно всякакви облаги от сделката. Ще успеем да се спогодим и с властите. Големите суми са чудесен мехлем за раздразнителни бюрократи.

Господи, този говори като преподавател в колеж! „Разбирателство“, „предоставиш“, „раздразнителни“...

Изведнъж още едно прозрение го изгори отвътре и Силк го избълва, преди да помисли:

— Ти уби Мак, нали?

В тишината се чуваше само сърдитият вой на кораба.

— Ах, ти, изрод смахнат!

— Беше печално недоразумение, за което много съжалявам.

„Още не знаеш как ще съжаляваш!“

Силк изскочи иззад хангара и затича озверял към сградата, откъдето се чуваше гласът на едрия.

— Ей, Силк, готови сме! Идвай!

Сред стените на хангара шумът беше доста силен, но би трябвало да я чуе.

— Силк, побързай, можем да излитаме!

Никакъв отговор. Зия сграбчи пушката и побърза към изхода. Надникна предпазливо. Къде ли се беше дянал?

Кинг чу забързаното жвакане в калта. Поклати глава. Силк идваше. Трябваше да отрече ролята си в смъртта на лекарката. Но защо? В края на краищата агентката щеше да бъде много по-ценна пленница, нали? Не му бяха нужни и двамата.

Захвърли пушката и извади пистолета със стреличките. Силк щеше да изскочи само на два-три метра пред него и дългото оръжие можеше да го въвлече в неприятности. Пистолетът беше по-подходящ.

Но шумът от стъпките спря изведнъж.

Жалко, този мъж май не беше чак такъв идиот. Кинг се обърна и тръгна да заобикаля зданието.

Силк успя да спре преди ъгъла. Понесе се натам от ярост, но вече можеше да прецени колко нищожен е шансът за успешен изстрел с арбалета, преди якият мръсник да му пръсне мозъка. Не се боеше от него, но и не му се умираше. Искаше да уреди с този гад твърде голямата сметка помежду им.

Наложи си да внимава и смени посоката. Бе изтърсил част от стрелите по пътя насам. Имаше една на арбалета и две затъкнати под колана с остриетата нагоре. Сигурен беше, че ако се прицели, ще му стигне и първата, но два допълнителни шанса не бяха като седем или осем...

А защо да не застреля в гръб врага си?

Хрумването изобщо не го притесни.

Зия видя следите на Силк в калта и тръгна по тях. Водеха към сградата до хангара. Държеше пушката така, че да се прицели за частица от секундата. Дали да не извика на Силк? Нямахте да е много умно, ако сама издаде на мъжагата къде е.

Слънцето вече изсушаваше земята, обаче още имаше кални петна и локви. Тя се постара да стъпва безшумно.

Боговете май пак проявяваха любопитство към сблъсъка. Кинг сви зад ъгъла в мига, когато и Силк изфуча отсреща. Деляха ги само десетина метра.

Кинг приклепна в стрелкова поза и насочи пистолета с двете си ръце...

Силк видя едрия, хванал дръжката на оръжието си с две ръце. И още веднъж зрението му се превърна в тунел, мудното време му показваше само пистолета, който щеше да го убие. И държащите го ръце. Мъжът зад тези ръце сякаш избледня и се стопи във въздуха.

Той натисна спусъка на арбалета...

Зия изскочи зад гърба му и видя как Силк стреля по мъжаката, който пък бе насочил пистолет към него. А Силк ѝ пречеше да се прицели...

Стрелата прониза ръцете му. Проба опакоето на лявата му длан, както бе хванала дясната, мина между костите и отрязва дясното му кутре с почти хирургическа точност, после се заби в мускула до китката.

Изрева от бяс, без да усеща болката. Опита се да натисне спусъка, но показалецът не му се подчиняваше. Помъчи се да раздели ръцете си, само че стрелата ги бе приковала. Отново нададе вой и се напъна с все сила, напрягайки раменете си, и най-сетне острието изскочи от дясната му ръка заедно с парче от мускула и сухожилието. Изтърва безсилно пистолета, а стрелата остана в лявата му длан. Зяпна я. Беше като насън, без никаква болка, но виждаше колко дълго ще трябва да се лекува. И гневът му избухна като бомба. Хвърли се към онзи, който се осмели да му стори това...

Силк примигна, когато раненият изрева като звяр и се втурна към него. Неловко стисна една от стрелите в колана си. Изпусна я. Нямаше

време за другата, преди страшният в яростта си враг да го връхлети...

— Силк, залегни!

Видя го как мигновено се просна по лице в калта. Вече бе притиснала приклада на пушката към дясното си рамо. Точицата на лазерния прицел се спря върху гърдната кост на противника, но той се подхлъзна. Куршумът проникна близо до едната му ключица. Мъжагата се стовари на земята и рядката кал плисна като гейзер около него. Плъзна се по лице и спря на сантиметри от Силк, който вече се надигаше...

Силк се опря на длани и колене, озова се лице в лице с едрия мъж. Имаше идеално кръгла дупка вдясно под шията, очите му бяха затворени. Зия докопа мръсника...

— Силк, ранен ли си?

Тя притича до него.

— Май нищо ми няма.

И двамата се озърнаха към поваления враг.

— Този път ти му видя сметката — промълви Силк.

Кинг беше смъртно ранен. Съзнаваше, че умира — куршумът се бе пръснал, поразявайки важни органи, може би белите дробове и сърцето. Усещаше как животът се изцежда от него. Загуби надпреварата и беше време да плати цената на провала. Яростта му обаче отказваше да стихне.

Още не е победен!

Имаше две оръжия — стрелата в лявата си ръка и пистолетчето в чорапа. Щеше да си осигури придружители в пътешествието, от което няма връщане.

Убийците му стояха над него. А му оставаха само няколко секунди...

И се раздвижи с остатъците жизненост, разпалени от отчаяното желание за мъст. Хвърли се напред и замахна с лявата ръка, острието на стрелата се заби в бедрото на жената. Добър удар...

Тя се стъписа и изгърва пушката, отстъпи крачка назад...

Добре, сега пистолета...

Вкопчи се в дръжката. Оръжието беше заредено, помнеше това. Натисни със средния пръст. Стреляй, докато ти свършат патроните, убий ги...

Зия видя завъртането на малката цев, нямаше време да се наведе за пушката. От гърдите ѝ се изтръгна свирепо безсловесно ръмжене...

Арбалетът на Силк лежеше в калта. А едрият мъж направи нещо на Зия, нарани я, както бе постъпил с Мак. Как искаше да се разправи с него! Имаше само половин секунда да измисли нещо. Кога да вдигне арбалета, да опъне тетивата, да сложи последната стрела?...

Но докато черното пистолетче се завърташе към него, Силк се сети, че изобщо не му е нужен арбалет.

Хвърли се върху мъжа, а оръжието изгърмя веднъж, втори път, трети, нещо прогори крака му, друг куршум се плъзна по кожата на ребрата му, но вече падаше върху врага си...

Замахна, стиснал стрелата. По-първобитно не можеше да бъде. Това животно застраши живота му, застраши неговата самка! А той имаше остра пръчка в ръката си. Заби я яростно в окото на животното и прониза мозъка му.

Опасният звяр изрева още веднъж, сгърчи се... и умря.

Така и не научи името му, но видя с огромна радост тази смърт.

Най-сетне!

Отделиха няколко минути да се превържат — Зия имаше рана на крака, Силк и на двата. После изкараха корабчето от хангара под яркото слънце. Над труповете наоколо вече бръмчаха рояци разнообразни насекоми. При бързия оглед на другите три сгради намериха още мъртъвци — агентите на Нова Земя.

Силк се чувстваше преуморен, когато закричи до Зия към ръмжащата машина.

— Слушай, ти можеш да останеш тук, ако искаш. Никой на моя свят не знае нищо за теб.

Той спря, хвана я за раменете и я обърна към себе си.

— Е, да, но цели глутници на тази планета знаят прекалено много за мен. Пак ли искаш да се отървеш от мен?

— Не. Само... само исках да ти кажа, че ако...

— Шът. — Той докосна устните ѝ с пръст. — Знам.

— Какво знаеш?

— И аз не искам да те убия.

Тя се засмя.

— Ама че сме двойчица...

— Така си е. Хайде, защо не ме повозиш в този реактивен сандък? И ми разкажи всичко за новия свят, в който ще се заселя.

— Сигурен ли си?

Той изпусна шумно въздуха от гърдите си.

— Не, нищичко не ми е ясно. Но дяволите да ме вземат, ако не предпочитам да съм жив с теб, отколкото да ме пхнат в „мозъчната смърт“ тук.

— Силк, много те бива да ласкаеш жените.

Сега беше негов ред да се ухили. Хвана я за ръката и пак тръгнаха към корабчето. Не знаеше какво му предстои, но в никакъв случай нямаше да сучае.

Източник: <http://sfbg.us>

Издание:

ИНФОПАЯК. 1998. Изд. Лира Принт, София. Библиотека Научна фантастика, No.8. Роман. Превод: [от англ.] Владимир ЗАРКОВ [Spindoc, Steve PERRY]. Печат: Балкан прес, София. Формат: 20 см. Офс. изд. Тираж: 3 000 бр. Страници: 288. Цена: 3300.00 лв. ISBN: 954-8610-30-2.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.